STORM OVER CHINA

EEN AVONTUUR van ERIC de NOORMAN

STORM OVER CHINA

Het gastvrij onthaal, dat Eric de Noorman aan het hof van de keizer van China te beurt valt, schijnt geen eind te nemen. „Ik ben u té erkentelijk dat ge Lotus uit handen van die mysterieuze zwarte figuur hebt gered," merkt de keizer enigszins gekscherend op, „om u reeds zo spoedig uit mijn onwaardige ogen te zien verdwijnen." Als zij op de sinistere verschijning hoort duiden, huivert de prinses onwillekeurig. Eric lacht. „Onze geheimzinnige aanvaller is omgekomen toen de gewelven van de Groene Magiër instortten. Eigenlijk jammer . . . Ik had graag geweten wie zich achter dat zwarte masker verschool en wat hij eigenlijk zocht te bereiken." „Mogelijk kan mijn dom geheugen u wat het laatste punt betreft een onbeduidende aanwijzing geven," valt de keizer hoffelijk in. „En wel deze, dat ik enige tijd geleden het verzoek ontving een scheepslading goud gereed te houden, daar mijn dochter ontvoerd was en dit goud als losgeld voor haar behouden terugkeer werd bedongen." Hij glimlacht. „Misschien dwaal ik, maar in mijn blinde ogen was het gehele doel van deze gemaskerde onbekende dit goud in handen te krijgen. Li Po, de echtgenoot van mijn dochter, is toen ogenblikkelijk uitgetrokken om te trachten Lotus van Jade te bevrijden, niet wetende natuurlijk dat zij zo gelukkig zou zijn een uitstekende beschermer als gij te vinden. Tot op heden is Li Po nog niet teruggekeerd." „Neen, hij is nog niet terug," herhaalt de prinses, en het klinkt bijna of zij daarover verheugd is.

„Een scheepslading goud. Dat is niet gering. Ik ben blij dat ik u dat heb kunnen besparen."

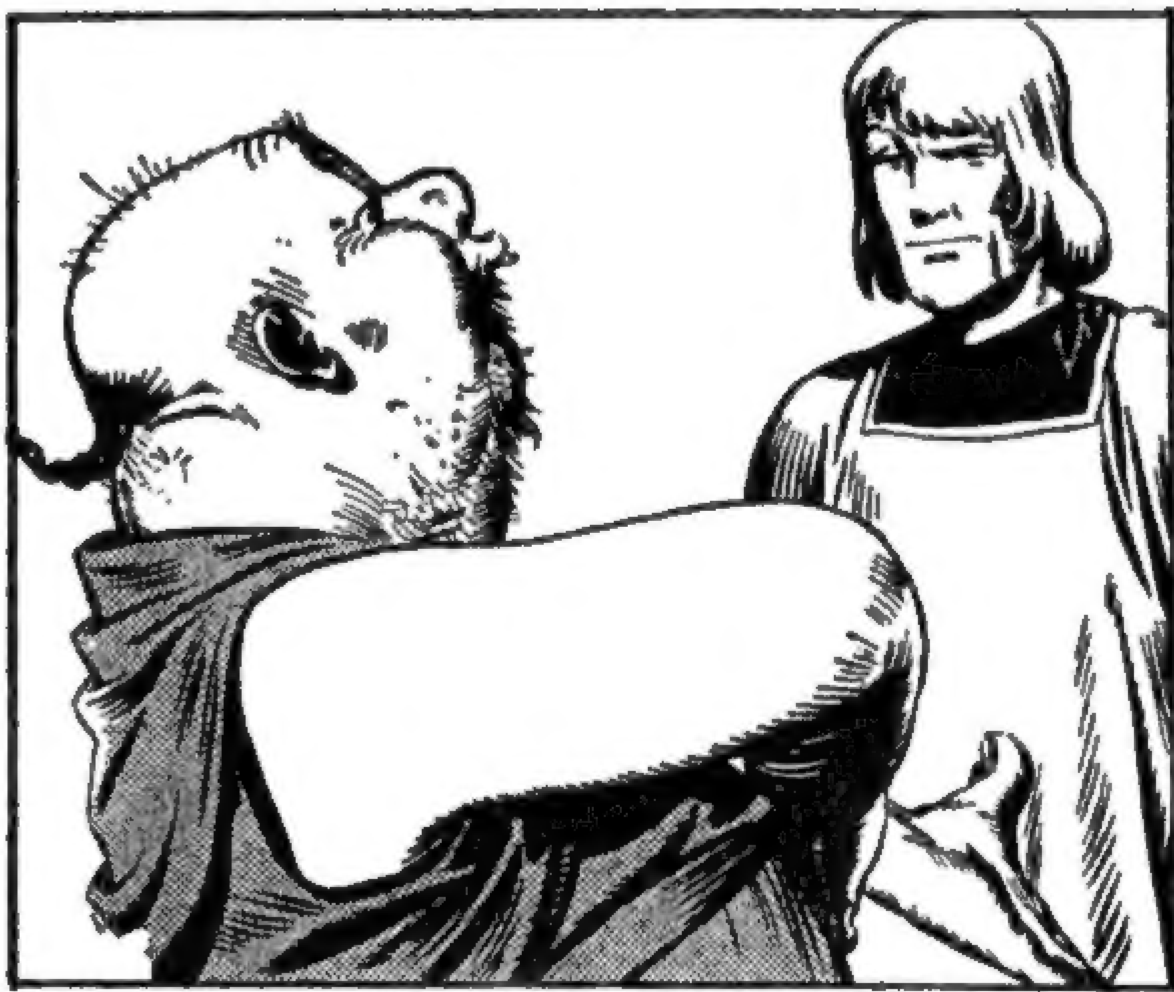
„O, neen," zegt Lotus beslist. „Het wordt in geen geval gespaard. Ge moogt dit goud als uw eigendom beschouwen . . ."

Met glinsterende ogen aanvaardt Eric het aanbod van een lading goud. Lotus van Jade en de keizer begrijpen pas, wat dit voor hem betekent, als hij hun vertelt van de situatie, die hem, $2^{1}/_{2}$ jaar geleden, dwong Noorwegen te verlaten. „Ik had mijn erewoord aan de tovenaar Lauri gegeven dat hij een dienst van mij mocht vragen. Als dienst vroeg deze tovenaar dat . . . ik uit zou varen teneinde een scheepslading goud voor hem te veroveren. Gelukte dit niet, dan zou Lauri het recht hebben mij mijn eerstgeboren zoon te ontnemen. Sindsdien heb ik vele avonturen doorgemaakt. Ik heb het goud kunnen veroveren, doch het is mij ontstolen door een verrader, Baldon. Door dit gebaar zal ik toch in staat zijn met het goud de tovenaar tevreden te stellen . . ." Terwijl hij spreekt, komen er vele herinneringen in hem op. Vage beelden uit zijn vaderland; dat verre Noorse land met zijn fjorden, waaruit de drakenschepen naar zee glijden. En uit deze beelden maken zich twee gezichten los: Pum Pum de dwerg, en de vrouw die hij boven alles liefheeft, Winonah! Nu zal hij Winonah terugzien, denkt hij gelukkig, als hij enige tijd later de keizerlijke vertrekken verlaat. In gedachten verzonken passeert hij de wachten, die overal in de gangen staan opgesteld. Doch op dat ogenblik laat in een huisje aan de rand van de keizerstad, een bekende gestalte zijn zwart kleed en het masker dat hem zolang onherkenbaar gemaakt heeft, vallen. Haastig hult hij zich in een ander gewaad, en treedt dan snel op een bediende toe, die eerbiedig wacht. „Zeg de hooggeboren meesteres dat ik mij spoedig bij haar zal voegen. Laat zij intussen de blonde barbaar scherp in het oog houden." En zeker zou Eric minder zeker zijn geweest spoedig naar Noorwegen terug te kunnen keren, als hij de klank van deze stem had kunnen beluisteren . . .

Zo in gedachten verdiept is Eric, dat hij, zonder precies te zien waar hij loopt, door het keizerlijk paleis dwaalt. Het idee, dat nu niets meer zijn terugkeer naar Noorwegen in de weg staat, maakt hem gelukkiger dan hij in lang geweest is. Naar Noorwegen! Winonah terugzien! „Ge zijt wel zeer in uzelve verdiept, mijn vriend," hoort hij eensklaps een vermanende stem mompelen, en opziend ziet hij de merkwaardige tochtgenoot voor zich, die hem zo trouw door 't Hemelse Rijk gevolgd is: de zwervende filosoof Tai. „De ware wijsheid keert weliswaar in zichzelve," zegt de haveloze wijsgeer neerbuigend, „doch negeert toch nimmer zijn vrienden. Dank Tao dat ik anders ben. Volg mij thans naar de keizerlijke wijnkelder, waar ik zojuist een klein, bijzonder veelbelovend vaatje heb ontdekt . . . ah!" Met een ruk wendt de kleine filosoof het hoofd, en ook Erics blik flitst terzijde. Achter hen klinkt eensklaps een schelle vrouwenstem op: „. . . Uitstekend! Ik zal de blanke barbaar in het oog laten houden!" Door een smalle opening onderscheiden zij het silhouet van een slanke vrouw, die hautain neerkijkt op een bediende. „Wat is dat?" mompelt Eric, terwijl hij geluidloos nader sluipt. Hij kan zich niet voorstellen dat nog iemand anders dan hij zelf aan dit Chinese hof met de uitdrukking 'blanke barbaar' betiteld zou worden en het idee dat iemand het nodig acht het oog op hem te houden, bevalt hem allerminst. „Zeg aan je heer, o slaaf van een slaaf, dat ik naar zijn waarschuwing zal handelen," hoort hij de slanke vrouw zeggen. „En nu, zeg mij, wanneer zal je meester mij zijn opwachting komen maken?"

Deze vraag van de slanke vrouw schijnt de dienaar in verwarring te brengen. „Duizendmaal vergeving, o hooggeboren meesteres, onder wier blik ik minder ben dan een worm," mompelt hij angstig. „Mijn heer heeft tegenover deze nederige slaaf geen vast tijdstip genoemd waarop hij onder uw machtige ogen durft verschijnen. Wel zei hij dat hij spoedig dit onnoembare voorrecht deelachtig hoopte te worden . . ." Hij kan niet verder gaan. Door een onbeheerste drift bevangen, geeft de vrouw hem 'n schop tegen zijn zitvlak, terwijl ze met schelle stem uitroept: „Hond! Jij waagt het mij een dergelijk vaag bericht te geven! Spoedig! Spoedig! Terwijl ik je heer onmiddellijk wens te spreken . . .!" Zij wenkt een grimmig uitziende deurwachter, die haastig komt toerennen. „Breng die man weg!" brult ze woedend. „Misschien zal een verblijf in de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten hem leren nooit meer een uitvlucht te bezigen!" Van zijn schuilplaats uit ziet Eric verbijsterd toe hoe de sidderende bediende voor dit uiterst lichte vergrijp waarvan de schuld nog niet eens bij hemzelf ligt, door de wachter wordt vastgegrepen en weggevoerd. „Deze vrouw moet een draak ingeslikt hebben," mompelt Tai onthutst. „Haar woede is als een giftige adem, die alles verzengt. Zag ge de verschrikkelijke houding, waarin die dienaar werd weggevoerd, mijn vriend? Hoewel ik niet begrijp, dat hij zich niet woedend te weer heeft gesteld. In een dergelijke situatie zou mijn toorn vreselijk om aan te zien zijn geweest . . ." Dan staat hij plotseling roerloos; alleen zijn ogen rollen wild in hun kassen, want vanachter een gordijn beroert eensklaps een zachte hand zijn schouder . . .

Met een zachte kreet van angst keert Tai zich om. Ook Eric komt snel op het gordijn toe. Op hetzelfde ogenblik wordt de stof uiteengeschoven en zij herkennen . . . Lotus van Jade. „Ssssst." Het meisje brengt een vinger aan de lippen. „Geen geluid. Als de keizerin jullie bemerkt, ben je verloren." „De keizerin," stottert Tai opgewonden. „W-wilt ge soms zeggen dat gindse oceaan van woede — hij maakt een hoofdbeweging in de richting waar hij de slanke vrouw vermoedt — de keizerin is?" „Toch wel." Lotus van Jade neemt hen bij de hand en leidt hen haastig weg. „Zij is mijn stiefmoeder; een trotse meedogenloze vrouw. Als ze bemerkt dat jullie haar tijdens een van haar onbeheerste uitvallen van woede hebben gadegeslagen, zal ze jullie onschadelijk laten maken." „Wijze mannen laten zich nimmer onschadelijk maken," valt Tai uit, „vooral niet als zij onze moed en listigheid hebben . . . " Doch Eric legt hem met een handgebaar het zwijgen op. „Ze is zeer gevaarlijk," zegt Lotus van Jade. „Soms . . . soms ben ik bang dat zelfs mijn vader, de keizer, niet veilig voor haar is. Zij is heerszuchtig en deinst voor niets terug." Ze hebben nu een galerij bereikt en met een gebaar duidt het meisje eensklaps op een hoge toren, die zwaar en somber een eindweegs verder oprijst. „Zie eens naar dat gebouw. Dat is de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten. Ieder, die de keizerin onwelgevallig is, wordt daarin opgesloten." Ze huivert. „Men zegt dat daarbinnen vreselijke dingen plaatsvinden!" Op dat ogenblik rijst, als om de opmerking van het meisje te illustreren, uit de toren één hoge, snijdende kreet op.

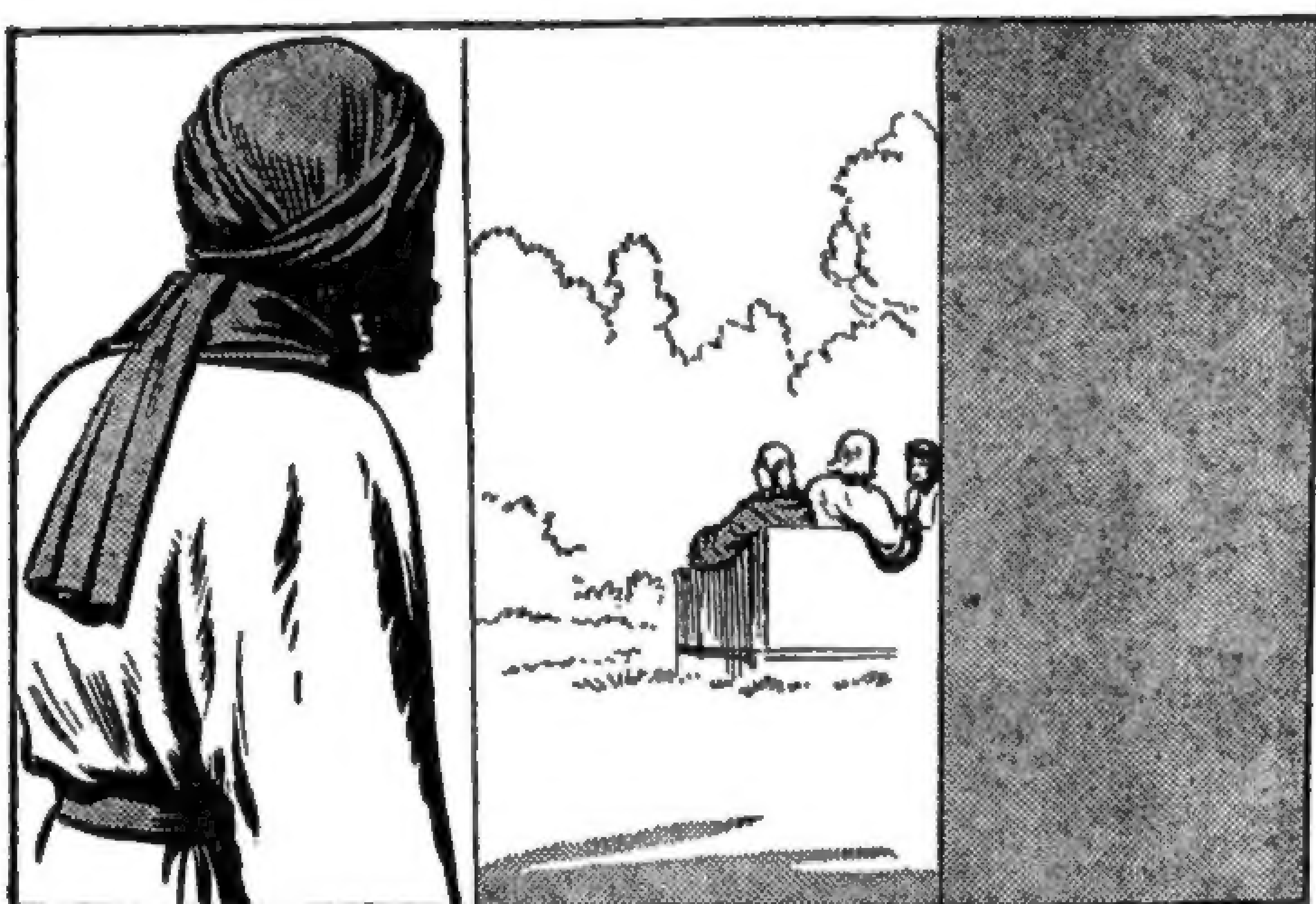

Even snel als de kreet is opgekomen, versterft hij weer. Als Eric zijn blik op de prinses richt, ziet hij dat ze huivert. „Het . . . het is verschrikkelijk," zegt ze zacht. De Noorman merkt dat het meisje meer aangegrepen is door de geheimen die de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten achter zijn muren verbergt, dan zij wil doen blijken. Daarom vraagt hij er niet verder naar, maar leidt haar naar een bank. „Ik hoorde dat uw heer gemaal nog steeds afwezig is," zegt Eric vriendelijk. „Zou het nog lang duren eer hij terugkeert? Gaarne wil ik hem ontmoeten." Lotus haalt even haar schouders op. „Ik weet het niet," antwoordt ze langzaam.

„Ge schijnt niet zeer verlangend te zijn, hem terug te zien –
„Nee, Li Po is . . . is geen goed mens. Voordat ik u leerde kennen dacht ik dat alle blanken slecht waren, maar . . ." Eric is zeer verbaasd. „Li Po een blanke?" „Ja," knikt het meisje. „Hij heeft uw huidkleur. Enige tijd geleden verscheen hij aan het hof van mijn vader. Hij scheen zeer rijk te zijn en wist mijn vader te bewegen mij aan hem uit te huwelijken." Eric fluit verbaasd tussen z'n tanden. „Dit is inderdaad vreemd. Een blanke, die een Chinese naam heeft. Waarom hebt ge me dit niet eerder gezegd?" „Ik wilde liever niet dat ge het wist," zegt ze zacht. „Ik schaam me ervoor. Aan het hof spreekt men opzettelijk niet over hem." Een intense verwondering maakt zich van Eric meester. En waarschijnlijk zou deze verwondering in onrust zijn overgegaan, indien hij de man had opgemerkt, die, verscholen in de schaduw van een grote boom, dit gesprek ongezien beluistert . . . .

Een ogenblik staat de onbekende roerloos. Dan, met een ruk, keert hij zich om en snelt naar het keizerlijk paleis. „De mens drijft door het leven als een lindebloesem over de brede vijver," merkt Tai filosofisch op. „Men kan nooit zeggen waar hij terecht zal komen. Daarom, mijn vriend, windt u niet op over deze Li Po, die een man van uw huidkleur blijkt te zijn. Indien de goden beschikt hebben dat ge hem zult ontmoeten, zal dat zeker plaatsvinden; zo niet . . . hm . . . des te beter. En laat ons thans een beker wijn gaan drinken uit dat zeer oude vat, hetwelk ik enige uren geleden in de keizerlijke kelder mocht ontdekken." Maar Eric slaat geen acht op de filosoof. Hij kijkt Lotus van Jade aan. „Een blanke echtgenoot hebt gij?" „Op aandringen van de keizerin heeft mijn keizerlijke vader Li Po's goud aangenomen doch men was algemeen van oordeel dat Li Po niet handelde als een man van edele geboorte. Niemand heeft hem dan ook geaccepteerd, behalve de keizerin. Met haar schijnt hij het zeer goed te kunnen vinden!" „Wat niet voor hem pleit," mompelt de Noorman sarcastisch. Op dat ogenblik haast de onbekende zich door de gangen van het keizerlijk paleis. Voor het gordijn dat de privé-vertrekken van de keizerin afsluit, blijft hij staan. Met een ruk schuift hij de voorhang terzijde en treedt binnen. Yen Hsung, de keizerin, komt hem met een trek van voldoening tegemoet. „Li Po!" zegt ze zacht. „Goed dat ge gekomen zijt."

„Vertel mij, wat is er eigenlijk gebeurd?" „Ik had de prinses bijna in mijn macht, maar die ellendige Noorman deed alles mislukken. Weet je dat hij er bijna achter is gekomen wie ik eigenlijk ben? Hij is bezig Lotus van Jade uit te horen. Bij toeval ving ik een deel van hun gesprek op, toen ik naar je toekwam. Wij moeten snel handelen, Yeng Hsung, of alles is verloren!" Hij springt op en begint gejaagd het vertrek op en neer te lopen. „Die Noorman. Altijd weer die Noorman!" schreeuwt ze razend van drift. „Hij is de oorzaak dat al onze plannen schipbreuk hebben geleden. En nu . . . dit!" „Nog is het niet te laat!" De man die zich Li Po noemt, komt gejaagd voor haar staan. „Ik geloof niet dat Lotus van Jade hem reeds zoveel verteld heeft, dat hij mijn ware identiteit kan vermoeden. Als wij hem nu nog kunnen tegenhouden is er niets verloren. Maar het moet zeer snel gebeuren! Het is een kwestie van minuten . . ." „Of . . .!" „Of alles is verloren." De keizerin loopt naar een gong, die in een hoek van het vertrek staat en slaat er driemaal op. „Vrees niet!" glimlacht ze. „Wij zullen geen moment verloren laten gaan." En zich tot de twee krijgers wendend, die het vertrek binnenkomen, vervolgt ze gebiedend: „In de tuin zult ge een blanke barbaar aantreffen. Zorg dat hij ogenblikkelijk gevangen wordt genomen en naar de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten wordt gevoerd! En zie toe, dat dit zo onopvallend mogelijk gebeurt, of bij Tao, jullie onwaardige lichamen zullen krimpen in diezelfde toren."

Zonder een woord te zeggen naderen de beide krijgers de bank waarop Eric met Lotus van Jade en de dikbuikige wijsgeer zit te praten. Eric merkt hen pas op als zij vlakbij zijn. Met een ruk wendt hij zich om en staart de beide zwijgende figuren aan. Ook Lotus van Jade's gezichtje verraadt dat zij gevaar beseft. De Noorman staat op het punt op te springen, als de zachte hand van de prinses hem terughoudt. Zij richt zich hoog op voor de twee krijgsknechten en er ligt minachting in haar stem als zij vraagt: „Wie waagt het op deze wijze een dochter des keizers en haar gasten te naderen?" Een ogenblik heerst er stilte. Dan richt de voorste soldaat zijn blik brutaal op het gezicht van het meisje. „Uw gasten dienen ons te volgen!" zegt hij hard. „Wij hebben bevel gekregen hen naar een ander verblijf te brengen." „Welk verblijf?" Een spottende glimlach ligt om de mondhoeken van de krijger. Met een enkel gebaar duidt hij naar het grauwe gebouw, dat tussen de bomen oprijst. „Wij hebben opdracht gekregen deze barbaar zo onopvallend mogelijk over te brengen. Wees verstandig en vraag niet meer of wij zullen ook u mee moeten nemen – en zelfs met groot genoegen." De soldaat doet reeds een pas vooruit als de Noorman krachtig naar voren springt. 's Mans hand schiet naar zijn zwaard; zijn mond spert zich open voor een waarschuwende kreet. Doch Eric is een fractie van een seconde eerder. Als een moker suist zijn vuist naar voren en slaat krakend neer op de kin van de krijger . . .

Het vervolg van de gebeurtenissen ontwikkelt zich met zo'n snelheid dat alleen Eric, gestaald in ontelbare gevechten, weet waaraan hij zich te houden heeft. Als een bliksemstraal schiet het zwaard van de tweede krijger naar voren als hij zijn makker onder de vuist van de Noorman ziet neerstorten. Doch terwijl Lotus' angstkreet hem in de oren klinkt, weet Eric door een wegduikende beweging het neersuizende lemmet te ontgaan. Met dezelfde draai grist hij het zwaard dat de neergeslagen soldaat heeft laten vallen, van de grond. Zijn ogen meten zijn tegenstander, die nu behoedzaam, zich dekkend achter zijn schild, naar voren komt. „Kom barbaar," sist hij triomfantelijk. „Ge verkiest de snelle dood?" Eric ziet de punt van het zwaard van de tegenstander omhooggaan en naar voren schieten. Behendig pareert hij de stoot. Hun zwaarden slaan op elkaar, schampen weg, flitsen terzijde. Meteen doet de Noorman een scherpe schijnuitval naar rechts. De krijger tracht de stoot op te vangen op zijn schild, om dan plotseling te ontdekken dat de zwaardvechter voor hem zijn wapen op het laatste moment met weerloze snelheid laat uitschieten en toestoot. Een kreun klinkt op uit de mond van de soldaat. Doch de stoot heeft slechts een vleeswond veroorzaakt en hij is taai. Zich achter zijn schild dekkend, dringt hij naar voren. Eric haalt uit voor een zware slag. En dan rijst een gevoel van schrik in hem omhoog, want met een scherp geluid breekt zijn zwaard op het schild van de ander. Met een grijns springt de soldaat naar voren . . .

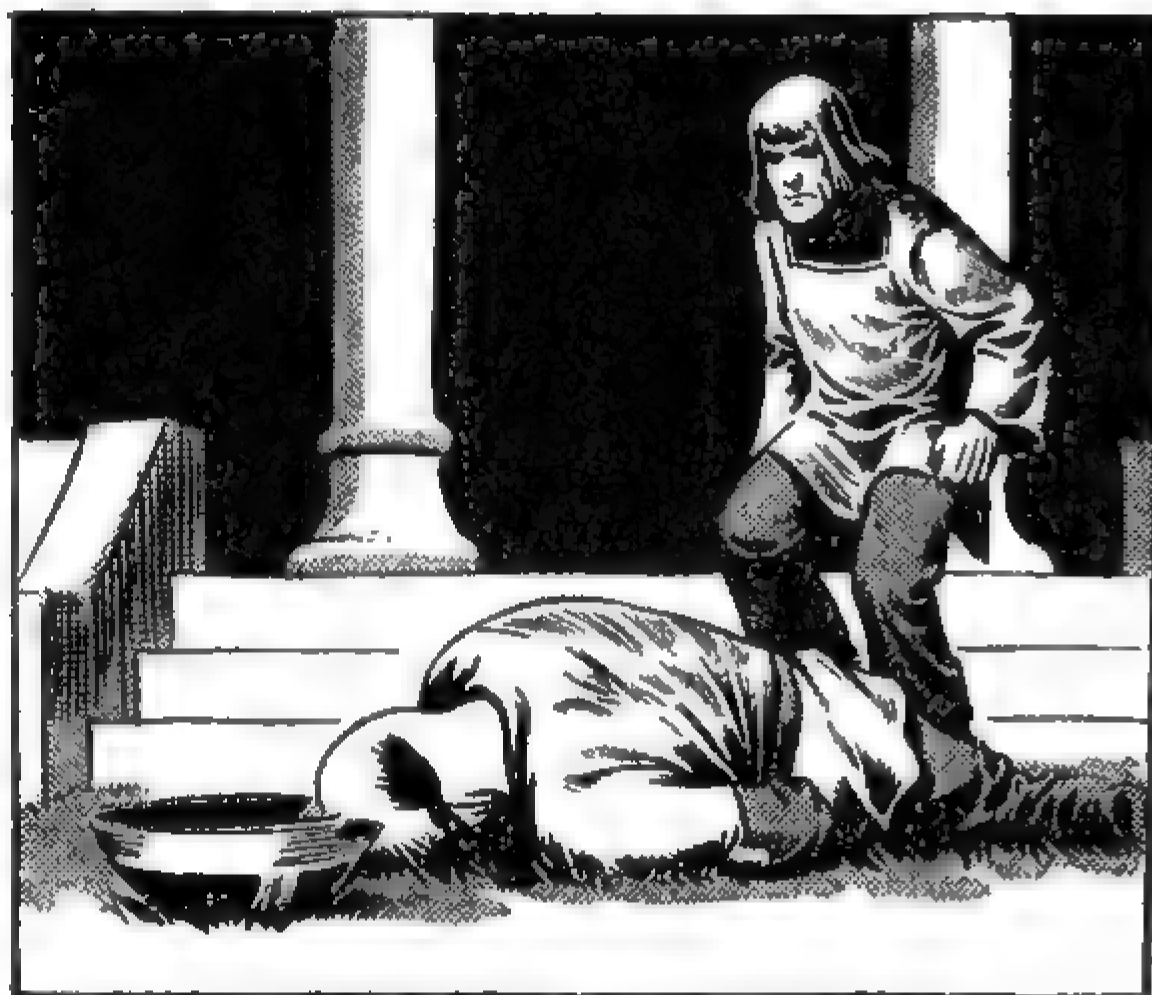
Zelden is Eric sneller geweest dan op dit fatale moment, als het zwaard van de krijger zijn keel bedreigt. Met een forse sprong duikt hij onder het wapen door, richt zich weer op en slaat toe. Hij voelt de kaak van de soldaat wijken onder zijn vuist. Met een gesmoorde kreet wankelt de man achteruit. Dan zakt hij langzaam in elkaar. Hijgend kijkt Eric op hem neer. Tot hij een zachte hand op zijn arm voelt. Lotus van Jade staat naast hem. „Ik wist wel dat je ze zou verslaan," zegt het meisje zacht. „Sinds ik je heb zien vechten in de grotten van Ts'au Ts'au kan ik niet anders geloven dan dat je onoverwinnelijk bent."
Ze werpt een blik op het versplinterde zwaard, dat de Noorman nog steeds in zijn vuist heeft. „Hoewel ik een ogenblik meende dat je verloren was toen ik dat zwaard zag breken."
„Ik ben blij dat je eindelijk weer eens die plechtstatige aanspreektoon hebt laten varen," zegt Eric lachend. Ze bloost diep . . .
„Dit klinkt een heel stuk beter. Overigens vind ik het jammer, dat dit wapen stukgesprongen is. Nu de toestand zo is, voel ik me zekerder wanneer ik een betrouwbaar zwaard bij me heb!" Een ogenblik staat Lotus van Jade in beraad. „Wacht hier!" zegt ze dan snel en haast zich weg, om even later terug te keren met een prachtig bewerkte kling. „Is dit soms wat je zoekt?" vraagt zij met een lachje. Eric bekijkt het zwaard opmerkzaam. Langzaam verschijnt er een nadenkende trek op zijn gelaat, als probeert hij zich iets te herinneren dat hem ontschoten is. Tot zijn ogen plotseling groot worden. „Waar heb je dit wapen vandaan?" vraagt hij hees. „Dit ken ik. Het is het zwaard dat de gemaskerde vreemdeling voerde toen ik hem in de grotten van Ts'au Ts'au bevocht . . .!"

Het duurt even eer de volle betekenis van Erics woorden tot Lotus van Jade doordringt. „Dat zwaard van onze gemaskerde vijand . . . ?" hijgt ze onthutst. „Maar dat kan . . . dat is . . . onmogelijk! Ik haalde dit uit de vertrekken van mijn echtgenoot Li Po . . ." „Li Po!" Plotseling overziet Eric de hele toestand. „Dus dit zwaard is van Li Po! Weet je wat dat betekent? Dat Li Po de gemaskerde figuur is die jou probeerde te ontvoeren!" Het duizelt hem even. „Waar vond je deze kling precies?" „Hij lag op een tafeltje. Alsof een bediende hem daar pas had neergelegd." „Zo!" zegt hij. „Dat verandert alles." Hij wendt zich tot Tai, die op dat moment onder de bank vandaan kruipt, waaronder hij gedurende het gevecht gescholen heeft. „Heb je 't begrepen?" „Zelfs een wijs man kan in raadselen wandelen," mompelt Tai ongelukkig. „Dit betekent," zegt Eric, „dat onze gemaskerde tegenstander niet omgekomen is onder de instortende gewelven. Meer nog. Li Po moet zich in het paleis bevinden, of daar kort geleden geweest zijn. Van dat laatste ben ik niet zeker, maar dat zal ik gauw weten!" En zonder zich verder iets aan te trekken van Tai's protesterend geroep, loopt hij met grote passen naar het paleis, zijn zwaard dreigend geheven. Eindelijk is het mysterie van zijn gemaskerde tegenstander opgelost. Het was Li Po, daar is hij nu wel zeker van. Maar . . . Wie is Li Po? Zo in gedachten verdiept is hij, dat hij de schildwacht pas op het laatste moment ontdekt. „Ge kunt niet passeren!" snauwt de wachtpost. „Op bevel van de keizerin! Hare hoogmogendheid de keizerin heeft iedere toegang tot dit gedeelte van het paleis verboden totdat zij klaar zal zijn met haar besprekingen met Li Po . . .!"

De spanning die zich van Eric heeft meester gemaakt, nu hij weet dat zijn gemaskerde tegenstander en Li Po dezelfde persoon zijn, wordt slechts geprikkeld door de weigering van de paleiswacht om hem door te laten. Hoe? Deze man wil hem tegenhouden nu de oplossing van het mysterie vlak voor hem ligt? „Verdwijn!" snauwt de wachter. Zijn breed gezicht vertrekt zich in een dreigende grimas, terwijl zijn speer zich op de borst van de Noorman richt. Maar deze ontwijkt het wapen met een snelle wending. Een korte beweging. Een gesmoord gerochel. Zonder veel geluid te geven, zakt de schildwacht in elkaar. Een ogenblik kijkt Eric op hem neer terwijl hij scherp toeluistert of iemand ook door het zachte gerucht van het gevecht opmerkzaam is geworden. Maar alles blijft roerloos. Met snelle, voorzichtige passen verdwijnt hij in het paleis. Ook in de gangen staan op regelmatige afstand van elkaar wachtposten opgesteld. Behoedzaam weet Eric hen een voor een onopgemerkt voorbij te komen. Tot hij eindelijk stil houdt voor de zijden voorhang, die de privé-vertrekken van de keizerin afsluit. Vanachter de dunne stof dringt een gedempte mannenstem tot hem door, zo nu en dan onderbroken door de zachte vraag van een vrouw. En met grimmige voldoening herkent Eric deze mannenstem! Het is de stem van de gemaskerde, de stem van Li Po. Een ogenblik staat Eric roerloos. Dan schuift hij voorzichtig het zijden gordijn enigszins uit elkaar en kijkt naar binnen.

Aan een kleine, lage tafel zit Yeng Hsung, de keizerin, tegenover een donkere mannenfiguur. Zijn geheimzinnige tegenstander, denkt Eric. De man genaamd Li Po . . . *Maar wie is hij?* „We dienen uiterst behoedzaam te werk te gaan," hoort hij de keizerin zeggen. „De kleinste misstap kan ons noodlottig zijn." „Bah!" zegt de donkere figuur minachtend. „Het zal doodeenvoudig zijn de keizer te overvallen en weg te voeren! Laat dat rustig aan mij over!" „Ik twijfel er niet aan," knikt de keizerin. „Ge zijt zeer sluw, Li Po. Welk moment acht ge het meest geschikt voor de ontvoering?" „Vandaag over zes dagen!" De ander heeft met stemverheffing gesproken. En aan de andere zijde van het gordijn heft Eric, met een ruk het hoofd. Vanaf het begin heeft hij het gevoel gehad dat hij de stem van deze man eerder had gehoord. Nu herkent hij hem . . . Een stille woede maakt zich van hem meester. Wit worden zijn knokkels rond het heft van zijn zwaard. Alle voorzichtigheid vergetend, slaat hij heftig het gordijn terzijde en stapt naar binnen. Hij let niet op de keizerin, die een schelle kreet slaakt. Zijn ogen zijn gericht op het gezicht van de man, die hem aanstaart als is hij een spookverschijning; en hij weet dat hij gelijk gehad heeft . . . Hier, voor hem, staat zijn oude vijand die reeds zo vaak zijn ongeluk geweest is. Li Po is . . . Baldon!

Baldon en Eric staren elkaar een ogenblik doordringend aan, terwijl de Norenkoning langzaam naar voren komt, zijn zwaard op de ander gericht. Weer ziet Eric de man voor zich, die hem reeds zo vaak naar het leven heeft gestaan, die hem beroofd heeft van het goud der Ozmecs en alles in het werk heeft gesteld om hem ten onder te brengen. „Koning Eric!" „Hoe nu, Baldon? Bevreesd?" Erics stem is vervuld van bijtende spot. „Je was anders ook zo angstig niet toen je mij van 't vlot duwde, om je van mijn scheepslading goud meester te maken.* Of ben je dat vergeten? Het is vrij lang geleden." Woede en haat flikkeren in Baldons ogen. „Je goud . . ." „Oh, ik weet dat je er een handig gebruik van hebt gemaakt!" onderbreekt Eric hem snijdend. „Je hebt zelfs kans gezien het hier in China als bruidsschat te benutten, zodat je ongestoord kon trouwen met de dochter des keizers. Alles wordt me nu duidelijk. Later kreeg je blijkbaar toch berouw dat je je schat van de hand had gedaan, en daarom ontvoerde je Lotus van Jade, waarbij je wel gedwongen was geheel gemaskerd te gaan, daar ze je anders onmiddellijk herkend zou hebben. Van de keizer eiste je nu je bruidsschat van een scheepslading goud terug als losgeld voor zijn dochter. Niemand wist dat jij er achter zat. Het was heel handig opgezet, Baldon. Wanneer het gelukt was had je zowel de prinses als een scheepslading goud gehad. Nu echter zul je je verraad met de dood moeten bekopen . . ." „Je weet te veel, heer Eric!" snauwt Baldon en trekt met een flitsende beweging zijn zwaard . . .

* Lees „Het goud der Ozmecs".

Met verbeten woede valt Baldon op de Noorman aan, die zijn slag echter handig pareert. „Verdedig je, ellendeling, want dit zal ons laatste gevecht zijn!" snauwt Eric. Met snelle bewegingen draaien zij om elkaar heen. Alleen het korte getik der zwaarden, het geschuifel van schoeisel en het gehijg van hun ademhaling zijn hoorbaar. Keizerin Yen Hsung ziet het gevecht een tijdlang zwijgend aan. „Dood hem!" sist zij eindelijk tegen Baldon. „Dood die barbaar!" Zij wijkt tegen de muur terug en laat geen oog af van het gevecht, dat met onverminderde hevigheid wordt voortgezet. Aanvankelijk zijn Eric en Baldon aan elkaar gewaagd, maar na enige tijd weet de Noorman zijn tegenstander achteruit te dringen. De keizerin ziet dit. Schuifelend langs de wanden, steeds de vechtenden ontwijkend, beweegt zij zich langzaam in de richting van een met fraai lakwerk versierde kast, die in een hoek van het vertrek staat. Haar ogen zijn in angstige spanning op Baldon gericht, die steeds verder voor Erics aanvallen terug moet wijken. De hand van de keizerin tast langs het lakwerk, tot haar vingers een klein rond uitsteeksel vinden. Eén gebaar is voor Baldon genoeg om haar bedoeling te begrijpen en haastig wijkt hij achteruit, Eric volgt hem snel . . . Het volgende moment drukt de keizerin de verborgen knop in. Een van de eersten die de uitwerking hiervan zien, is Tai, die, op de hielen gevolgd door Lotus van Jade, het vertrek binnenkomt. De oogjes van de kleine filosoof sperren zich wijd open, en terwijl hij naar voren rent, gilt hij: „Dappere vriend!! Waakt! Snel . . .!"

Op het moment dat hij Tai hoort schreeuwen, schijnt het Eric toe dat de aarde onder hem splijt. Ruggelings valt hij omlaag in een donkere diepte, waaruit een prikkelende geur opstijgt. Wild zoeken zijn handen naar een houvast. Maar de geur schijnt verdovend te werken. Hij tracht zich nog te bewegen, te schreeuwen, tot hij het bewustzijn verliest . . .

De keizerin komt op Baldon toe, die met een tevreden grijns naar de roerloze gestalte van zijn doodsvijand kijkt. „Deze man moet sterven!" mompelt Baldon hees. „Zolang hij leeft zal ik gevaar lopen. Weg met hem!" „Hij zal sterven. Doch op een minder opvallende manier. Vergeet toch niet dat hij een vriend des keizers is. Na zijn verdwijning zullen er vragen gesteld worden. Neen, wij mogen geen enkele kans lopen dat de verdenking op ons valt . . ." „Wat wil je doen?" De keizerin wenkt enige wachters. „Neem deze barbaar met u mee," beveelt ze, op Erics bewusteloze gestalte duidend. „En ook deze wijsgeer . . ." „Wá-á-át . . ." stottert Tai. „. . . en breng hen snel en onopvallend weg." De keizerin werpt Baldon een snelle blik toe. „De prinses kan ik zelf wel overtuigen dat zij er beter aan doet te zwijgen," voegt zij er aan toe. „Van haar behoeven wij weinig gevaar te verwachten." „Waar laat je hen heen brengen?" vraagt Baldon gespannen. Het verdorven lachje rond de mond van de keizerin wordt breder. „Naar de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten!" zegt ze koud. „Ik geloof niet dat wij ooit meer last van hen zullen ondervinden."

Eric komt langzaam weer bij bewustzijn. Hij heeft het gevoel of zijn hoofd gevuld is met gloeiend vuur. Langzaam echter trekt de pijn enigszins weg. Hij heft kreunend zijn hoofd op en kijkt om zich heen. Hij ligt in een nis van ruwe steen, die uit schijnt te komen op een veel grotere ruimte. „Bij Tao, mijn dappere vriend," klinkt een bekende stem naast hem. „De kwalijke dampen zijn weggetrokken uit uw brein, nietwaar?" Tai komt langzaam overeind. Hij scharrelt even rond bij de muur en komt dan naar zijn vriend toe met een kom, voor de helft gevuld met waterige soep. „Drink eens," mompelt hij. „Ge zijt lang buiten bewustzijn geweest. Ik vreesde reeds dat ge wandelde in de Tuin der Goden." Hij werpt een minachtende blik op de soep. „O, had ik slechts enkele druppels wijn hier. Dat zou u wel opknappen." „Waar zijn wij hier?" vraagt Eric. „In de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten. De foltertoren van de keizerin. Ah, mijn vriend, de lijn van ons lot is duister getint." Langzaam begint Erics herinneringsvermogen terug te keren. Het is als klinkt Baldons stem hem weer in de oren: „Vandaag over zes dagen zullen wij de keizer ontvoeren." Zes dagen, waarvan één reeds bijna verstreken moet zijn. En hij zit hier opgesloten, niet in staat iets uit te richten. Woede maakt zich van hem meester en driftig smijt hij de kom soep tegen de grond. „Kostelijke uren vliegen voorbij en wij zitten hier!" roept hij uit. „Ik weet niet wat ge bedoelt . . ," mompelt Tai timide. „Doch als ge aan wilt geven dat deze toestand onplezierig is, ben ik het volkomen met u eens – hoewel het jammer is van die soep."

Het idee dat hij hier zit opgesloten terwijl Baldon en de keizerin plannen smeden om de keizer te ontvoeren, brengt Eric buiten zichzelf. Gevolgd door Tai loopt hij de nis uit, teneinde de zijn kerker eens nauwkeurig op te nemen. Hij is op het nodige voorbereid, maar de adem slokt hem in de keel als hij de grote, holle ruimte overziet. Het gewelf schijnt gevuld met bleke, uitgeteerde gestalten, die met doffe blik voor zich uitstaren of apathisch neer liggen. Op deze onmenselijke manier wreekt de duivelse keizerin zich op de ongelukkigen, die het gewaagd hebben tegen haar op te staan. Als spoken schuifelen zij rond onder het grauwe licht, dat door de hoge muurgaten naar binnen valt. Inderdaad, zelden is een naam juister; dit is de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten. Hij wordt in zijn beschouwing onderbroken door een grote, zwaargebouwde man. „Nieuwelingen?" Zijn stem klinkt scherp en heeft een ondertoon van grimmige spot. „Nieuwe gasten in ons lustoord?" „Mijn naam luidt Eric," antwoordt de Noorman vriendelijk. „Dit is mijn vriend, de zwervende filosoof Tai. Wie zijt gij?" „Vroeger placht ik mijzelf de Mandarijn Ming te mogen noemen," zegt de ander sarcastisch. „Tegenwoordig? Een naamloze." Hij werpt Eric een keurende blik toe. „Ik wist niet dat onze gastvrouwe, de keizerin, ook al barbaren verzamelde. Bevalt het u?" „Dit is een van de ergste dingen die ik ooit gezien heb," zegt Eric zacht. „Ge zult binnen enkele weken nog één ding zien dat erger is," mompelt Ming cynisch, terwijl hij zich omwendt, „en wel als ge uzelf dan nog eens in een spiegel kunt bekijken – maar ik vrees dat ge dáárvoor zelfs geen gelegenheid meer zult krijgen . . ."

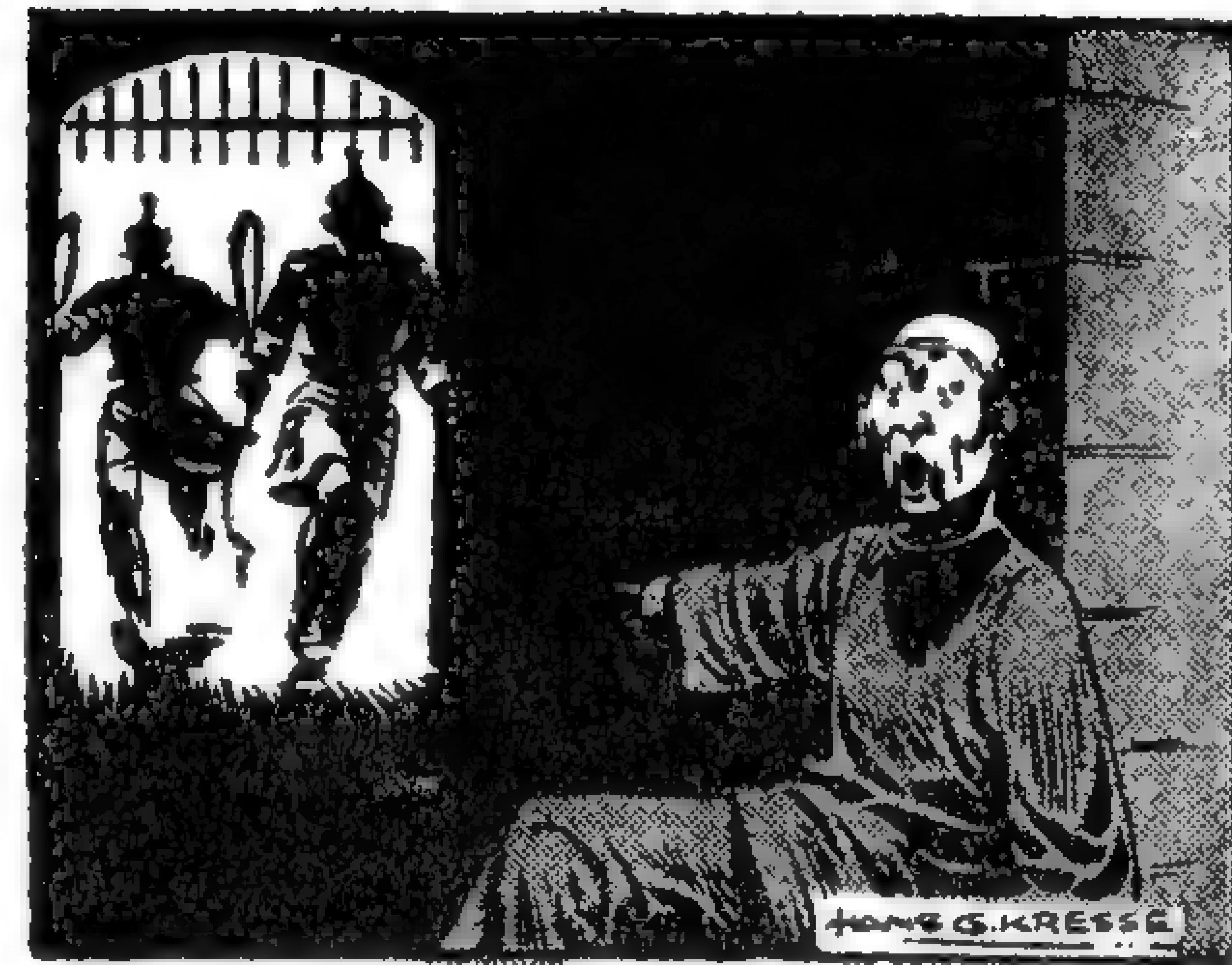

De cynische opmerkingen van Ming dragen niet weinig tot Erics onrust bij. Hij tracht er met Tai over te spreken, maar de filosoof is te zeer in zijn eigen ellende verdiept. „Mijn arme buik wordt doorknaagd van honger," mompelt hij droevig. „Zou het in het duivelachtige voornemen der onwaardige wachters liggen dat wij hier langzaam aan onszelf te gronde gaan?" Plotseling verheldert zijn gezicht echter. „Ah . . . neen. De goden zijn ons gunstig." Inderdaad treedt een wachter het gewelf binnen met een grote pot waterige soep. Gretig verdringen de uitgeteerde gevangenen zich om hem heen. Onder het waakzaam oog van de soldaten begint de uitdeling. Ook Eric en Tai mengen zich tussen de wachtenden. „Duizendmaal vergeving," mompelt de wachter tegen Eric, „doch het ligt niet in onze bedoeling dat een blanke barbaar ook eet. In deze Toren zal hem geen voedsel worden uitgereikt, wel echter staan wij in uiterste goedgunstigheid toe dat hij anderen mag zien eten." De Noorman wendt zich af. Een verschrikkelijke hongerdood wacht hem dus. Dat hij van de wachters geen toegevendheid heeft te verwachten wordt hem duidelijk als hij ziet hoe een andere gevangene, die enkele druppels voedsel morst, wordt bestraft wegens „verontreiniging der keizerlijke vloeren". Met afgrijzen ziet hij een soldaat met getrokken zwaard op de ongelukkige toetreden. Hij hoort de enkele, hoge gil opgalmen tussen de muren en begint iets van Mings cynisme te begrijpen. „Vrees niet, dappere vriend," hoort hij een bekende stem fluisteren. „Zolang één van ons nog een portie voedsel heeft zal die aan beiden behoren . . ."

Werkelijk heeft Tai de helft van de waterige soep voor Eric bewaard. Terwijl Eric dit dankbaar naar binnen werkt, ziet hij de mandarijn naderen. „Aandoenlijk, zoveel vriendentrouw. Zij delen hun voedsel. Zie toe hoe mij dit ontroert . . . Doch vergeet niet dat er slechts driemaal per week een dergelijke portie wordt uitgedeeld! Een man kan daar precies van in leven blijven blijven; twee echter . . . ach, men zegt dat de hongerdood een zachte is." „Wa-a-a-t . . .?" stottert Tai. Ik bedoel slechts," zegt Ming scherp, „dat ge handelt als dwazen. In deze uithoek van de hel geeft het niet of men zich voor elkaar opoffert. Als deze barbaar voorbestemd is om hier van honger om te komen kan niets hem meer redden. Overigens schijnt de barbaar nog steeds honger te hebben. Jammer. Ik heb uitstekend gegeten . . ." Driftig springt Eric op hem toe en zijn vuist treft Ming vlak onder de kaak. De mandarijn wankelt achteruit. Op dat ogenblik stoot een der gevangenen, die bij de ingang zit, een waarschuwende kreet uit. Blijkbaar hebben de wachters het gevecht bemerkt, want door de nauwe gang naderen twee dreigende gestalten . . .

Eric heeft het gevaar ogenblikkelijk beseft. Wanneer Ming blijft liggen, zullen de cipiers hem als de aanleiding van het incident beschouwen; dan hebben zij een slachtoffer waarop zij hun ontstemming kunnen koelen.

Haastig tilt hij de roerloze gestalte op, en samen met Tai draagt hij Ming naar de nis. Nauwelijks heeft hij Ming daar neergelegd en Tai met een handgebaar bevolen naast hem te gaan zitten, of hij ziet enige wachters, driftige zweepslagen uitdelend, hun richting uitkomen. Gelaten wachten enkele ineengehurkte gedaanten het striemende leer af. Een cipier verschijnt in de opening van de nis. „Waarom verbergen jullie je hier, honden!" gromt hij, zijn zweep opheffend. „Zijn jullie soms de ondankbaren, die onze goedheid en zachte verzorging vergelden met opstandigheid? He? Spreek!" „Integendeel," antwoordt Eric zacht, „wij hebben hier slechts liggen slapen. Zie." Hij wijst naar Mings roerloze gestalte, „hij slaapt nog." „Zorg dat jullie rustig blijven!" snauwt de wachter, „of de slaap kon weleens voorgoed over jullie komen. De eeuwige slaap! Hier!" Hij voegt zich weer bij zijn metgezellen en verlaat de toren. „Dat was zeer edelmoedig van u," mompelt een sarcastische stem zodra de wachter verdwenen is. Eric kijkt op. De mandarijn is uit zijn bewusteloosheid bijgekomen. „Ik ben u zeer erkentelijk. Uw karakter schijnt me even sterk toe als uw vuist." „Ik weet niet of ge reeds een cynicus onder uw vrienden telt, doch in ieder geval kunt ge op mij rekenen." Een ogenblik aarzelt Eric. Dan drukt hij de ander krachtig de hand en sluit daarmee een der vreemdsoortigste vriendschappen, die hij in zijn avontuurenrijk leven ooit gehad heeft. Een vriendschap die reeds zeer spoedig vrucht zal dragen . . .

Wellicht is het een van de vreemdsoortigste combinaties welke het noodlot ooit te zamen heeft gebracht. Alle drie, zowel de filosoof Tai, als de mandarijn Ming en de jonge vorst verschillen hemelsbreed van elkaar. Toch groeit er tussen hen al spoedig een vertrouwelijkheid, zoals die alleen ontstaat tussen mannen, die elkander volkomen begrijpen; een vertrouwelijkheid, die Eric er toe brengt Ming alles te vertellen wat hij gehoord heeft over de aanslag, die Baldon en de keizerin over enkele dagen op de keizer willen plegen. „Begrijp je wat dat zeggen wil?" eindigt hij opgewonden. „Over vijf dagen overvalt de laagste ellendeling die ik ooit heb ontmoet, de rechtmatige heerser van het Hemelse Rijk! Ik weet niet wat ze verder van plan zijn, maar Baldon kennende twijfel ik er geen ogenblik aan dat ze 'n stevig complot hebben gesmeed. De gevolgen hiervan zullen rampzalig zijn. En wij, de enigen die met hun plannen op de hoogte zijn, zitten hier opgesloten. „Weet je," antwoordt Ming spottend, „waar je de trouwe aanhangers des keizers kunt vinden? In de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten! Dat komt prachtig uit, nietwaar? Het is om die reden dat de keizerin ons in dit verrukkelijke gebouw heeft gevangen gezet! Ieder van de mannen hier zal met liefde z'n leven voor de keizer geven!" Eric kijkt een ogenblik medelijdend naar de vermagerde gestalten. „Dus dit zijn de mannen die een wereldrijk moeten beschermen," mompelt hij wanhopig. „Een uitgeputte troep, die zich niet eens op vrije voeten bevindt." Een ogenblik meet Ming Eric met de ogen. Dan, als in een plotselinge opwelling springt hij op. „Niet op vrije voeten inderdaad. Maar daar kan verandering in worden gebracht. Volg me, vriend Noorman, dan zal ik je laten zien hoe wij aan onze ontsnapping werken."

Vragend volgt Eric de mandarijn naar de andere zijde van de toren. De gevangenen wijken voor hen uiteen. Eén stelt Ming in het voorbijgaan een zachte vraag, voor Eric onverstaanbaar, doch Ming maakt slechts een bevelend handgebaar. Dit kleine vooral sterkt Eric in de overtuiging dat de mandarijn stilzwijgend als de aanvoerder der gevangenen beschouwd wordt. Zij lopen naar een kleine nis. Hier is het zo schemerig, dat Eric aanvankelijk slechts een kleine, witte plek, laag aan de muur onderscheidt. Tot zijn verwondering loopt de ander recht op deze plaats toe; en nu ziet Eric dat 't een smal gat is. Snel kruipt Ming naar binnen, op de voet gevolgd door de Noorman. „Hieraan werken wij reeds meer dan anderhalf jaar." Ming duidt op een smalle schacht, die aan de voet van de buitenmuur schuin omlaag uitgebroken is. „Op deze manier hopen wij eenmaal in vrijheid te komen. Wij kunnen alleen 's nachts werken en dan nog alleen uiterst behoedzaam. Nadenkend inspecteerd Eric de schacht. Zou dit de weg zijn waarlangs hij Baldons boosaardige aanslag op de keizer nog kan verhinderen? Ming schijnt zijn gedachten te raden. „Maak je geen illusies, vriend Noorman. Neem van mij aan dat het onmogelijk is in vijf nachten deze muur te doorbreken." Zij kijken elkaar een ogenblik strak aan. En door het cynisch masker van de mandarijn heen ziet Eric de uitdrukking van machteloze teleurstelling. „Onze bezorgde wachtcommandant, die een groot liefhebber is van het schaakspel, zou dit een verloren 'partij' noemen." Zijn woorden brengen de Noorman eensklaps op een idee. „Het schaakspel zeg je? Prachtig! Luister, Ming, misschien heb ik een plan . . ."

Met een ruk buigt Eric zich naar Ming. „Zie je kans om die muur te doorbreken in vijf dagen als je er dag en nacht aan door kunt werken?" „Wellicht," antwoordt de mandarijn. „Doch overdag houden de wachters ons in het oog." „En als ik de wachters nu eens op een andere manier bezighoud? Jouw opmerking dat de wachtcommandant verzot is op schaakspelen heeft me op een idee gebracht. Het is nu te laat om het te proberen, maar morgen beginnen we direct en Tai moet me helpen. Laat je mannen vannacht aan deze muur werken en hou ze klaar om morgen dadelijk verder te gaan zodra de kust veilig is. Misschien lukt het ons dan nog Baldon schaakmat te zetten eer hij kans heeft de keizer te ontvoeren." Eric wendt zich om. „Ik reken op je, Ming. En nu moet ik dadelijk met Tai spreken!"

De volgende ochtend vindt een wachter twee schakende gevangenen voor de ingang. Weliswaar spelen zij met een zeer primitief, zelfgemaakt spel, doch Eric en de kleine filosoof schijnen dit allerminst als een bezwaar te gevoelen. Hevig geconcentreerd staren zij naar de kleine voorwerpen, die de stukken voor moeten stellen en als Tai eindelijk, blijkbaar na lang wikken en wegen, een stuk van Eric verovert, juicht hij enthousiast: „Ha, mijn dappere vriend, nu kunt ge weer zien hoe de Wijsheid triomfeert." Maar uit zijn ooghoeken werpt hij een snelle blik naar de wachter, die argwanend dichterbij is gekomen. „Dit is zéér ongebruikelijk!" snauwt hij. Een ogenblik staat de man in beraad. „Blijf hier zitten, honden!" gebiedt hij dan dreigend. „Ik ga de wachtcommandant van dit vreemde gebeuren in kennis stellen!"

Even later keert de wachter terug met de wachtcommandant. Nu is het kritieke moment aangebroken. „Je schijnt een oneerbiedige liefde te hebben opgevat voor een spel dat te hoog verheven is om door de handen van een gevangen hond te worden bezoedeld," klinkt de stem van de commandant. „En verder blijkt me dat je een slecht schaakspeler bent, barbaar. Je koningin staat schaak!" „In mijn eigen land had ik een zekere roep als speler," mompelt Eric. „Vergeef mij daarom dat ik met u van mening verschil. Het in gevaar brengen van mijn koningin is slechts een kwestie van tactiek. Kijk," hij verschuift enige stukken, „op deze manier had mijn tegenspeler zeker deze partij verloren." Met interesse heeft de commandant de zetten van de Noorman gevolgd. „Je bent inderdaad een beter speler dan ik dacht," gromt hij. „Hm! Volg me! Je mag me deze zet persoonlijk nog eens voordoen op mijn eigen bord . . ." Hij werpt een dreigende blik naar zijn soldaten, onder wie een gemompel van verbazing opgaat. Tai ziet meteen zijn kans schoon. „In de tijd dat gij mijn onwaardige vriend in het schaakspel onderwijst, wil ik uw mannen gaarne een onnoemlijk aantal keren laten verliezen bij het edele spel Mah Jong. Dat zal hun leren uw waardigheid niet meer in twijfel te trekken!" De commandant weet dat hij buiten z'n bevoegdheid gaat door de Noorman met zich mee te nemen. Door zijn mannen eenzelfde onbevoegdheid toe te staan kan hij ze te allen tijde beletten hem ooit te verraden. Het is precies waarop Eric gerekend had, maar toch ontglipt hem een zucht van opluchting, als de wachtcommandant z'n toestemming geeft. Ming, die onopgemerkt vanachter een muurstuk het gehele toneel heeft gadegeslagen, knikt goedkeurend als de wachters met Tai en de Noorman verdwijnen. „Snel mannen!" beveelt hij gedempt. „Aan het werk!"

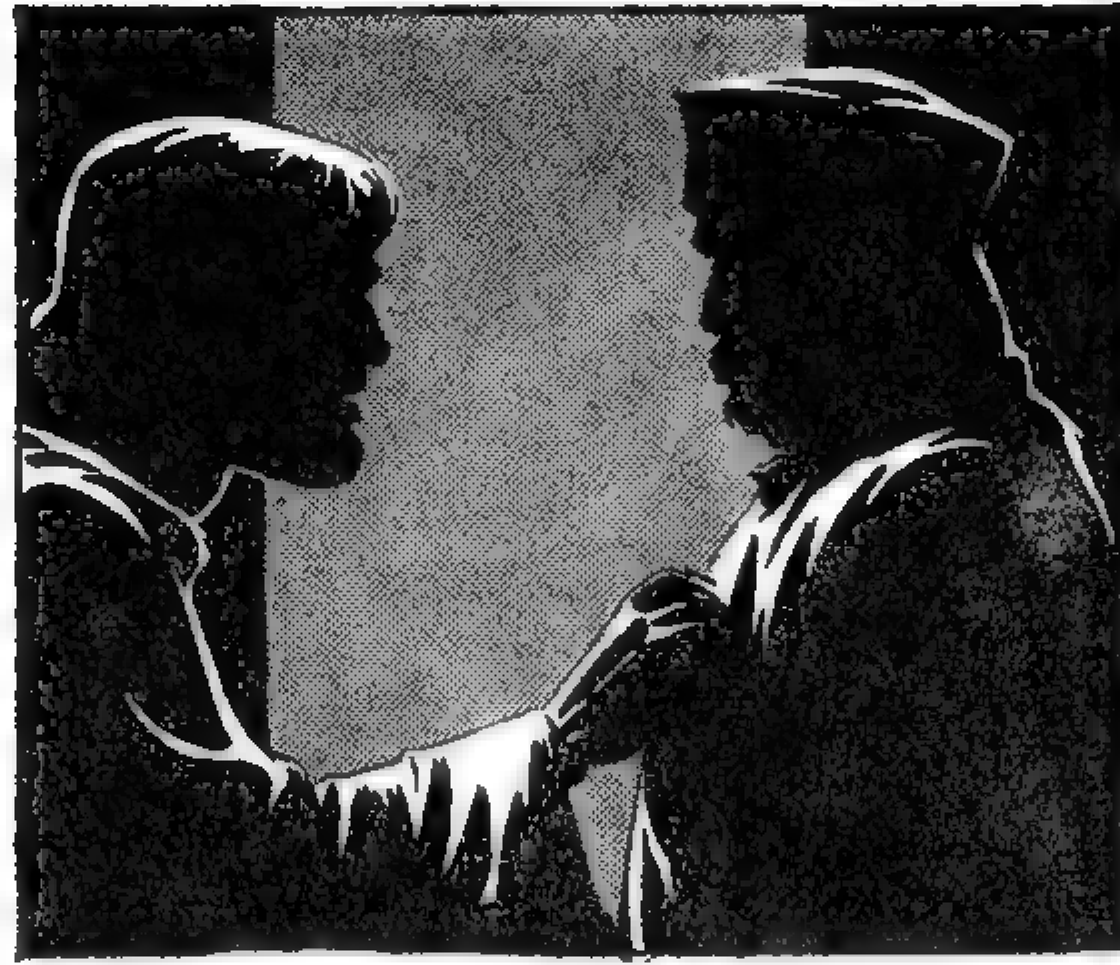

Enkele ogenblikken nadat de Noorman het wachtlokaal is binnengeleid zitten zij al tegenover elkander. Hun aandacht concentrerend op wellicht het oudste spel ter wereld. Doch terwijl de jonge koningszoon uiterlijk geheel onbewogen zijn stukken verschuift, vertoeven zijn gedachten bij Ming en diens mannen. Zou de cynische mandarijn er in slagen de muur tijdig te doorbreken? Eric voelt zich steeds onrustiger worden. Hij had alles willen geven om zelf op dit moment de zwoegende gevangenen te leiden, die nu in de geheime gang de zware stenen losbreken. Zwijgend, bevreesd om het minste gerucht te maken, leveren deze mannen een bovenmenselijke krachtsinspanning. Toch fronst Ming zo nu en dan de wenkbrauwen als hij er aan denkt dat deze zware muur doorbroken moet worden in de vier dagen die hem nog resten. En zou het Eric lukken de aandacht van de wachtcommandant vier dagen lang volkomen af te leiden? Diezelfde gedachte houdt ook Eric bezig als hij door het venster ziet dat de avond valt. De gehele dag hebben zij geschaakt en met uiterste behoedzaamheid heeft hij de partij eindeloos weten te rekken. Doch hoe te maken dat er morgen weer gespeeld wordt? Hij ziet maar één mogelijkheid. Met enkele meesterlijke zetten drijft hij de wachtcommandant in het nauw, tot deze geen enkele kant meer uit kan. Een tartend lachje verschijnt op Erics lippen. „Ge hebt verloren . . .!" zegt hij triomfantelijk. Eric had verwacht dat de man woedend zou worden, doch de razernij welke de commandant bevangt als hem duidelijk wordt dat hij inderdaad verliezer is, verbijstert hem. Met een ruk trekt deze zijn zwaard en, het wapen dreigend opgeheven, krijst hij met overslaande stem: „Verloren! Onmogelijk! Ik kan niet verliezen van een barbaarse gevangen hond . . ."

Razend van drift richt de commandant zijn zwaard op Erics borst, „Het is onmogelijk dat ge gewonnen hebt," snauwt hij. „Nimmer heeft iemand mij verslagen!" „Waarschijnlijk heb ik geluk gehad," mompelt Eric onnozel. „Laat ons morgen weer spelen. Misschien is het beter dat wij een serie van vier partijen openen," voegt hij er haastig aan toe, „en vier dagen achtereen spelen. Dan zal blijken wie van ons de sterkste is." Het is met een gevoel van opluchting, dat hij de commandant op deze uitnodiging hoort ingaan. Zo slecht kan deze man tegen zijn verlies, dat hij iedere kans aangrijpt om revanche te nemen. Eric is tevreden als hij het wachtlokaal verlaat en naar de toren wordt gevoerd, om daar de nacht door te brengen. Ook Ming is voldaan als hij deze regeling verneemt. „Ge zijt sluw, mijn vriend," zegt hij. „Hm, als die commandant niet zo'n ijdeltuit was, zou het er beroerder uitzien! Nu zijn we er zeker van vier dagen ongestoord aan de muur te kunnen werken." „En lukt het om op tijd klaar te komen?" vraagt Eric gretig. „Ik weet het niet. We zijn nu op een binnenmuur gestoten die veel harder is dan het stuk dat we tot nog toe onder handen hadden. Indien we nu niet bang voor lawaai behoefden te zijn ramden we dit stuk in elkaar. Maar juist dat geruisloze wegbreken van iedere steen kost zoveel tijd." „Maar het móét!" zegt de Noorman vurig. „Binnen vier dagen moeten we in vrijheid zijn! Als de muur ons dan nog tegenhoudt gebruiken we geweld!" Zo, overdag schakend met de wachtcommandant, 's avonds overleggend met Ming, verlopen de dagen. En onafgebroken werken de mannen aan de tunnel. Het is een wedloop tegen de tijd . . . met als inzet een keizerrijk . . .!

Als Eric zich op de ochtend van de vijfde dag naar het wachtlokaal begeeft voor zijn laatste partij schaak met de wachtcommandant, is hij vervuld van sombere onrust. Ming heeft hem meegedeeld, dat zijn mannen nog steeds geen kans hebben gezien de muur te doorbreken. Gedachteloos verzet hij de stukken welke de commandant reeds klaargezet heeft, en deze glimlacht voldaan als de Noorman verstrooid een paar verkeerde zetten doet. Zij worden in hun spel gestoord doordat een wachter ietwat verbaasd komt mededelen dat een onbekende vrouw toegang tot de commandant verzocht. „Ge krijgt een ogenblik de tijd om over de volgende zet na te denken, barbaar," zegt hij spottend, en loopt op de zwaar gesluierde vrouwenfiguur toe, die het vertrek betreedt. Eric wordt opgeschrikt door de stem van de vrouw, die de commandant vraagt of zich ook een blanke in de toren bevindt. Het is de stem van Lotus van Jade! Zijn ogen volgen het meisje dat, terwijl ze met de commandant praat, zich langzaam zo omwendt dat zij vlak bij Eric komt te staan. Het is Ming die, vanuit de deuropening welke toegang geeft tot de hal der gevangenen, het eerst beseft wat het meisje van plan is. Hij is – wanhopig omdat de muur nog steeds weerstand biedt aan alle doorbraakpogingen – hierheen geslopen om Eric op de een of andere manier een teken te geven. Nu ziet hij de hand van het meisje plotseling onder haar kleed tasten om het volgende ogenblik de Noorman een blinkend zwaard toe te duwen. En hij beseft dat dit zijn grote kans is. Maar Eric is nog sneller. Terwijl de mandarijn woest naar voren springt, is hij reeds op de commandant toegevlogen. En, het zwaard op diens borst richtend, schreeuwt hij: „Ziehier, heer commandant! Mijn volgende zet!"

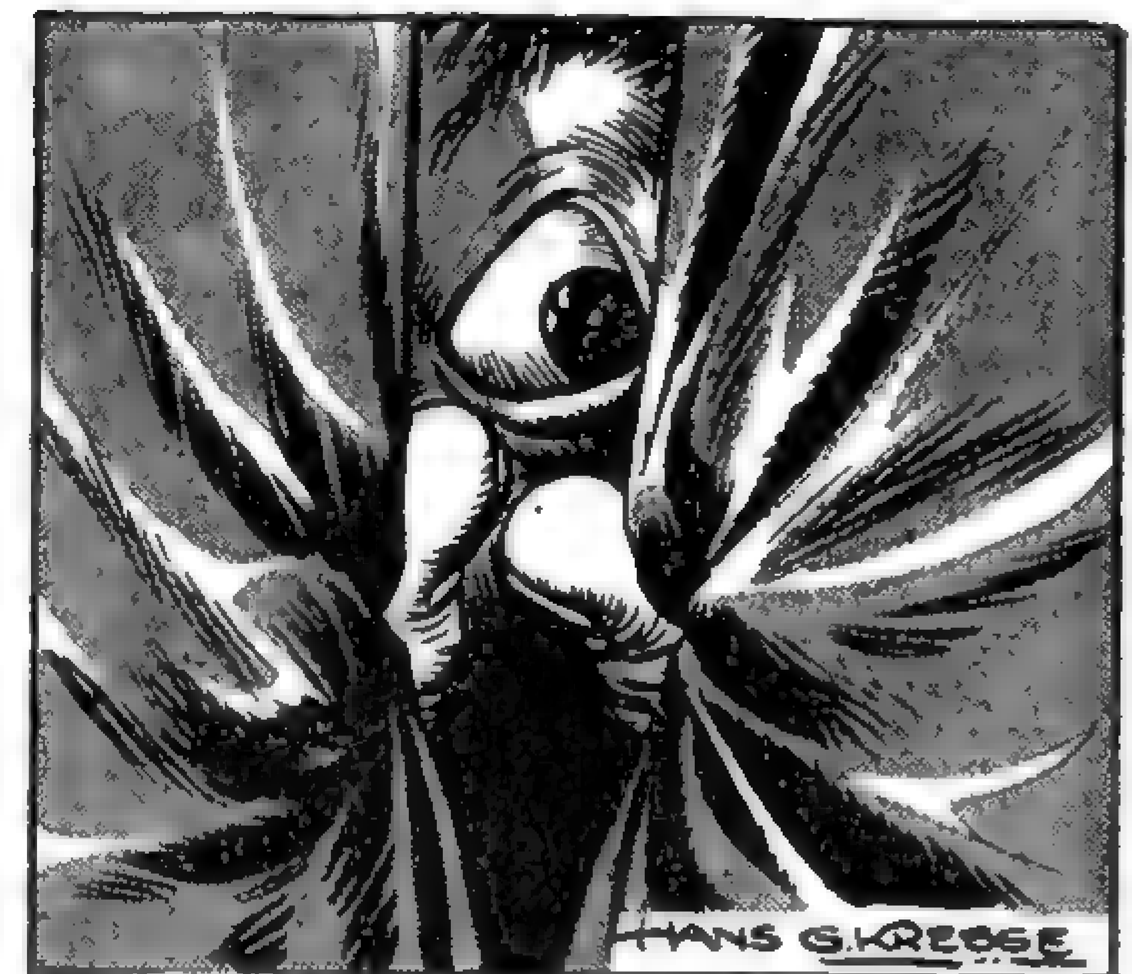

Met een enkele stoot velt Eric de commandant. Ook Ming heeft een wachter neergeslagen en maakt zich thans grimmig van diens zwaard meester. Uit de hal der gevangenen schieten enkele in lompen geklede figuren te voorschijn, aangetrokken door het lawaai van het gevecht, en aan de andere zijde dringt een dichte groep wachters wild naar voren. Dat alles overziet de Noorman met één enkele blik. Snel trekt hij Lotus van Jade achter zich, en, hoog zijn wapen opheffend, roept hij Ming toe: „Vooruit mandarijn! Laat je mannen de muur doorbreken terwijl wij hier de ingang tot de toren verdedigen!" Om zich dan midden tussen de opdringende wachters te storten. Een wilde strijd ontbrandt in het wachtlokaal. Wel zijn de cipiers in de meerderheid, doch Eric en Ming vechten voor hun vrijheid en dat idee zet dubbele kracht achter hun slagen. Beiden uitnemende zwaardvechters, wegen zij op tegen een véél groter aantal tegenstanders. „Kom op, honden! hoont Ming. „Jaren heb ik naar dit moment verlangd! Ha!" Hij kruist z'n zwaard met een tegenstander. „Was jij niet degene die zo vaak en zo graag je zweep gebruikte? Een uitnemend weerzien!" Diep vanuit de toren dringen bonkende slagen tot de vechtenden door. De rest van de gevangenen heeft alle aandacht op de muur geconcentreerd, en zij verbrijzelen de muur door een grote steenklomp er tegenaan te slingeren. Hier en daar springen brede scheuren open. Dat geluid klinkt Eric als muziek in de oren. Nog onstuimiger valt hij op de wachters aan en drijft hen een eindweegs terug. Tot plotseling een vreselijke gedachte zich van hem meester maakt. Nergens ziet hij de bekende gestalte van de kleine filosoof. Waar is Tai!?!

„Lotus! Ming! Hebben jullie Tai gezien?!" schreeuwt Eric opgewonden. Hij werpt een snelle blik om zich heen, maar de dikbuikige wijsgeer valt nergens te ontdekken. Een hevige angst voor zijn filosofische vriend maakt zich van de Noorman meester. „Tai!" roept hij luid. „Tai!" Doch slechts het geschreeuw der opdringende wachters vormt het antwoord op zijn wanhopige kreet. Zij vechten nu in de smalle deuropening, welke toegang geeft tot de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten. Ver achter hen klinkt een dof gedreun; het bewijs dat de gevangenen druk bezig zijn de muur te forceren. De weg naar de vrijheid, die tevens de weg kan zijn naar de redding van het rijk. Ming en Eric realiseren zich dit ten volle, en daarom verdedigen zij de doorgang woedend tegen de cipiers, die stormloop na stormloop op hen uitvoeren. Steeds vinden zij twee bliksemende zwaarden tegenover zich, vallen enkelen kreunend neer. „Tai!" schreeuwt Eric nog eens, terwijl hij met een vlugge polsbeweging een hem toegebrachte slag op de brede zijde van zijn zwaard opvangt. „Tai! Waar ben je!" De laatste uitroep gaat gepaard met een bliksemsnelle stoot, die zijn tegenstander voorover doet vallen. „Goed werk, vriend Noorman!" roept Ming vrolijk. „Wij kunnen ze zo zeker nog een kwartier tegenhouden. Ah, mijn uitverkorenen, treed toch nader. Thans spelen wij het spel van de zwaarden – wat iets anders is dan dat van de zweep!" Eric is te onrustig om naar deze tartende uitroepen te luisteren. Wellicht echter zou hij er meer aandacht aan besteed hebben, indien hij geweten had dat aan de andere zijde van het wachtlokaal een groot en angstig oog tussen een spleet in de gordijnen door tuurt – en dat dit oog aan een uitermate angstige, maar desalniettemin zéér levende filosoof toebehoort . . .!

Voorzichtig schuift Tai het gordijn terzijde en gluurt het wachtlokaal in. Vóór hem ligt het bewijs dat het gevecht van Eric met de wachters inderdaad zéér hevig gevoerd wordt. „O, sidderend ik," probeert hij zichzelf moed in te spreken. „Beheers u toch. Zijt ge niet welgeschapen en dapper? Waarom dan angst te voelen?" Zo sprekend komt hij behoedzaam achter het gordijn te voorschijn en loopt haastig op een hoop zwaarden en ander wapentuig toe. „Mijn sidderend ik en mijn heldhaftig ik voeren een zware strijd in mij," mompelt hij. „Merkwaardig, dat een wijs man altijd de neiging gevoelt zich van een gevecht te verwijderen. Welaan, misschien dat een goed wapen mijn sidderend ik een weinig gerust kan stellen." De blinkende zwaarden schijnen hem echter bij nader inzien toch iets te vervaarlijk en hij slaakt een tevreden zucht, als hij zijn oude, vertrouwde knots uit de stapel omhooghaalt. „Dit geeft grote zekerheden," zegt hij, het wapen liefkozend betastend. „En thans voel ik een neiging om mij te verwijderen! Een zéér sterke neiging!" De neiging schijnt werkelijk sterker dan zijn goede wil te zijn. Want, terwijl hij zijn „sidderend ik" steeds maar moed inspreekt, draait hij zich om en sluipt weg door de gangen. Tai mag een uitmuntend filosoof zijn, een wonder van moed kan men hem werkelijk niet noemen. „Zwijg stil, sidderend ik!" gebiedt hij zichzelf als hij eindelijk de hoek van een gang bereikt. Met het koude zweet op het voorhoofd sluipt hij naderbij – om plotseling te verstarren. Voor hem zit weliswaar een zwaar bewapende wachter, maar voorbij deze krijger welft de grote buitenpoort. En wat Tai zo hoopvol stemt is het feit, dat deze poort openstaat . . .!

Vermoedelijk heeft de poortwachter van de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten nimmer begrepen wat hem precies overkwam. Plotseling is het hem te moede of de hemel met donderend gekraak op zijn schedel stort. Zonder een enkel geluid te geven tuimelt de man van zijn kruk en blijft liggen. „Ha, mijn sidderend ik," zegt Tai triomfantelijk terwijl hij uit de schaduw te voorschijn treedt en zijn knots laat zakken, „zie toe wat mijn dapper ik voor u gedaan heeft. Zo spreekt de wijsheid." En na deze uitspraak, die waarschijnlijk meer filosofisch dan duidelijk is, stevent hij trots en uiterst zelfvoldaan de hoofdpoort door. „Hier spreekt toch weer het voordeel van wijsheid, boven dapperheid," stelt hij innig vergenoegd vast, met welgevallen de frisse lucht inademend. „Ik als filosoof treed eenvoudig door de hoofdpoort naar buiten, terwijl mijn dappere vriend Eric alles in het werk stelt om een muur te doorbreken." Hij schudt het hoofd. „Jammer; erg jammer! Waarom zal men zich vijf dagen vermoeien met het wegbreken van zware stenen, indien er nog een deur is. Natuurlijk, het gaat erom de keizer te beschermen, maar toch . . ." Een vreselijke gedachte komt eensklaps bij hem op. „De keizer!" stottert hij. „V-v-vijf da-da-gen!!! Hij zou ontvoerd worden op de vijfde dag! En vandaag is . . . vandaag is vandáág!!! De dag is d-d-de dag. Oh Tao!" En zichzelf volkomen vergetend rent hij zwaaiend met z'n knots op het keizerlijk paleis toe, dat zich in de verte aftekent . . .

Als de muur eindelijk onder de bonkende slagen bezwijkt, heffen de gevangenen een luid gejuich aan. Zij stormen naar voren, het licht tegemoet. Eric, die samen met Ming nog steeds de ingang van de hal der gevangenen verdedigt, hoort hun geschreeuw. Een zucht van verlichting ontsnapt hem. „Je mannen hebben het klaargespeeld, Ming! Nu snel afgedaan met deze kerels en naar hen toe." Enkele ogenblikken later hebben zij zich reeds aan het hoofd der gevangenen gesteld. Met een handgebaar verzoekt Ming om stilte. „Mannen!" schreeuwt hij. „Wij hebben gedaan wat niemand ooit voor mogelijk had gehouden! Wij zijn uit de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten ontsnapt! Thans wordt daarginds een aanslag op onze keizer beraamd. Wie uwer volgt mij om uw rechtmatige heerser bij te staan!" Een donderende bijval is het antwoord. „Val aan!" schreeuwt Eric. Als een lawine bestormen zij de trappen, ontwringen de wachters hun wapens, forceren de deuren en lopen iedere weerstand onder de voet. Hun wilde strijdkreten, vermengd met het zwaardgekletter, klinken schel door de hoge gangen. Slechts één gedachte houdt Eric bezig: op tijd te komen; Baldon en de keizerin vóór te zijn! Het enige dat hij later nog wist, was, dat hij samen met Ming en de voorste gevangenen, voor het zware gordijn stond dat de troonzaal afsloot, en met bonzend hart de kostbare stof terzijde rukte . . .! Een ontzettend tafereel ontrolt zich aan hun ogen. De troonzaal is leeg. Omgevallen meubelen en de lichamen van enkele keizerlijke getrouwen duiden aan dat er gevochten moet zijn. Dat is alles. Een ogenblik staat Eric verstard. Doch Ming stoot hem aan en wijst naar een groot gordijn, dat flauw beweegt. „Kijk daar eens, vriend Noorman!" fluistert hij.

Met enkele sprongen is Eric bij het gordijn dat beweegt. Op hetzelfde ogenblik worden de golvingen in de stof heviger en dan duikt een hoofd op. „D-d-dood mij niet . . ." gilt het hoofd. „Tai!" Eric moet even lachen. „Wat is er gebeurd, wijze vriend? Hoe komt ge hier zo onverwachts?" De kleine filosoof komt opgelucht te voorschijn. „De keizer," spreekt hij waardig, „zou immers op deze dag ontvoerd worden? Welaan, terwijl gij uw tijd verbeuzelde met muurdoorbraken en dat soort onnut sloperswerk heb ik mij langs de achteringang hierheen gespoed. 'De wijsheid kent haar eigen tijd en kracht,' sprak een oude dichter . . .' Doch Eric onderbreekt hem met de vraag wat er is voorgevallen. „Nauwelijks stond ik op de drempel, of Li Po en de keizerin drongen met een troep gewapende aanhangers hier binnen. Zij maakten zich van de keizer meester. Er ontstond een gevecht met de keizerlijke getrouwen," gaat Tai verder. „Hm . . . natuurlijk mengde ik mij dapper in de strijd." Hij heft zijn knots op als om te illustreren hoe allesoverheersend zijn dapperheid wel is geweest. „Hm . . . tja . . . een ontzettende strijd. Wel . . . eh . . . toen kwam het mij voor dat ik er verstandig aan deed mij terug te trekken. Eh . . . tenslotte was het van belang dat er iemand overbleef om het na te vertellen, nietwaar? Juist . . . ik wil maar zeggen, ik leidde het gevecht nog enige tijd vanachter ginds gordijn, doch zelfs mijn beproefde wijsheid mocht niet baten. Tja . . . eh . . . ik bedoel . . . Li Po en de keizerin verdwenen met de keizer . . ." Hij zwijgt verward als hij Erics gezicht ziet. Verloren! Ondanks al hun opofferingen is Baldon er toch in geslaagd zijn duivels plan door te zetten. Ontmoedigd kijken de mannen naar hem op. En achter hem klinkt het gedempte snikken van Lotus, die met de laatsten van Mings volgelingen is binnengekomen.

„Oh Eric . . .!" mompelt ze gesmoord. „Het is zo . . . verschrikkelijk, vader in de macht van Li Po en de keizerin. Ze . . . ze zullen hem doden!" „Kalm maar. Stil maar," sust de Noorman zacht. „We zijn nog niet verslagen. Er móét een oplossing te vinden zijn." Hij onderbreekt zichzelf een ogenblik om zich tot Ming te wenden. „Beter dat je een paar van je mannen bij de deuren op post zet, Ming. Voor mijn gevoel is de paleiswacht niet definitief verslagen en ik voel er weinig voor om hier onverhoeds overrompeld te worden." „Maar wat wil je doen?" fluistert Lotus wanhopig. „We weten niet eens waar zij de keizer naar toe hebben gebracht. Vader is reddeloos verloren." „We moeten allereerst te weten zien te komen waar je vader verborgen wordt gehouden," antwoordt de Noorman. „Wees niet bang, Lotus. Ik beloof je dat we alles zullen doen wat in ons vermogen ligt om de keizer te redden. Misschien weet iemand hier in het paleis iets, misschien ook moeten we in een andere richting zoeken . . ." Op dat ogenblik klinkt een luide schreeuw uit de richting van de deuren. Met een ruk wenden zij hun blik . . . en zowel Tai als het meisje slaakt een verschrikte uitroep. In de deuropening worden helmen en schilden zichtbaar. Blijkbaar heeft de paleiswacht zich van de onverhoedse overval hersteld en maakt zij zich thans op om voorgoed met de indringers af te rekenen. Eric hoort Ming enige scherpe bevelen uitdelen. In een flits vliegt zijn zwaard uit de schede. „Een raadselachtige ontvoering en nu dit weer," mompelt hij sarcastisch, terwijl hij op de deur toespringt. „Ik kan niet zeggen, dat het lot het mij eenvoudig maakt . . .!"

De mannen van Ming hebben niet de minste aansporing nodig om zich op de tegenstanders te storten. „Terug!" dondert Eric. Achter hem danst Tai opgewonden op en neer en uit de meest bloeddorstige krijgskreten. „We moeten weg zien te komen, vriend Noorman," zegt Ming. „Het heeft geen zin onze krachten hier te verspillen. Of ge moest andere plannen hebben?" „Ik wil graag eens kijken of ik nog iets te weten kan komen omtrent de ontvoering van de keizer," roept de Noorman terug. „Houd ze een ogenblik bezig terwijl ik de zaal nog even rondkijk." „Met genoegen, werkelijk met genoegen," antwoordt Ming onheilspellend. „Ik krijg hier niet gauw genoeg van, na mijn ervaringen in de toren. Ge behoeft u voor mij niet te haasten, vriend Noorman." Behoedzaam maakt Eric zich los uit het strijdgewoel en kijkt een ogenblik om zich heen. Doch eer hij kan bedenken wat hem thans het eerst te doen staat, wordt hij aangeroepen door Lotus van Jade. Het meisje ligt geknield naast een roerloze gestalte, wiens uniform aangeeft dat hij tot het regiment van de keizer behoort. Een der slachtoffers van Baldons verraderlijke overval, denkt de Noorman grimmig. „Eric," Lotus' stem klinkt opgewonden, „dit is een van vaders mannen. En hij lééft nog . . ." Medelijdend hurkt Eric naast de dodelijk gewonde man neer. Diens adem gaat hortend en het is duidelijk dat hij het niet lang meer maakt. Doch met uiterste spanning beluistert de man uit het Noorden de woorden welke de ander moeizaam uitstoot: „Keizer . . . ontvoerd . . . hoorde Li . . . Po zeggen . . . Gele . . . Rivier . . . Naar Gele . . . Rivier en ook . . . ook . . . naar . . . .Herberg van de Gele . . . Lotus . . . " Dan valt het hoofd van de man slap terzijde . . .

Eric staat langzaam op en kijkt een ogenblik naar de roerloze gestalte aan zijn voeten. Zou dit betekenen dat de ontvoerders de keizer naar de Gele River willen brengen? Maar in welk verband staat dat met de herberg van de Gele Lotus? Hij wenkt Ming en brengt hem met enkele woorden op de hoogte. „Het klinkt raadselachtig. Het is natuurlijk mogelijk dat Li Po en de keizerin van plan zijn de keizer naar de Gele Rivier te brengen. Maar wat betekent die herberg dan?" Ming haalt de schouders op. „Het enige dat ik u kan vertellen is dat de Gele Rivier hier ongeveer anderhalve dagreis vandaan is . . ." „ . . . en mijn wijsheid kan u verzekeren dat de herberg van de Gele Lotus het slechtst-befaamde wijnhuis van deze stad is," valt Tai voldaan in. „Wij hebben geen tijd te verliezen," zegt de Noorman. „Ieder ogenblik dat onze mannen thans met de paleiswacht strijden betekent tijdverlies! Er is maar één ding te doen. Ming trekt met zijn mannen zo snel mogelijk naar de Gele Rivier. Tai en ik zullen een onderzoek in de herberg van de Gele Lotus instellen. Op die manier hebben we twee kansen om iets te weten te komen. Ming, zie je kans om met je troep door de omsingeling van de wacht te breken en naar buiten te ontsnappen?" „Daarover zou ik mij geen zorgen maken," antwoordt de mandarijn sarcastisch. „Mijn mannen hebben uit hun opsluiting een gezond verlangen naar rechtvaardigheid overgehouden. Ik geloof niet dat zij spoedig verveeld zullen zijn zolang zij nog zwaarden tegenover zich vinden, welke de keizerin toebehoren...!"

„Uitstekend, Ming, dat is dus afgesproken." Eric doet een stap naar voren. „Jij gaat met je mannen naar de Gele Rivier, terwijl Tai en ik eens poolshoogte gaan nemen in de herberg van de Gele Lotus." Hij werpt een snelle blik terzijde naar het gevecht, dat nog met onverminderde kracht bij de ingang van de zaal woedt. „We moeten voortmaken! Neem jij Lotus van Jade mee, Ming. Indien je binnen twee dagen niets van ons hoort, kun je aannemen dat wij onschadelijk zijn gemaakt en handel je verder naar eigen goeddunken. Anders vinden wij elkaar terug aan de oever van de Gele Rivier." Tijd voor verder afscheid is er niet. Haastig voert hij de kleine filosoof mee naar een der vensters, de enige uitweg waarlangs hij meent onopgemerkt te kunnen verdwijnen. Onder het lopen raapt hij een helm op en steekt deze Tai toe. „Zet deze helm op, wijze vriend," adviseert hij vriendelijk. „Dat zal ons heel wat minder opvallend maken indien wij onverhoopt buiten een patrouille mochten ontmoeten." „M-maar de wijsheid bekleedt haar hoofd nimmer met ijzer . . . " werpt de wijsgeer tegen. „Gelooft ge werkelijk dat dit verantwoord is, mijn vriend? Zullen wij er eerst niet eens rustig over praten?" Hij werpt onrustige blikken om zich heen, om dan eindelijk de helm met een martelaarsgezicht behoedzaam op zijn hoofd te plaatsen. Eric heeft zijn ene been al over het kozijn gezwaaid. Achter hem klinkt het krijgsrumoer met vernieuwde hevigheid op en nu hoort hij Ming zijn mannen aansporen de omsingeling van de wacht te doorbreken. „Vooruit, mijn wijze vriend," mompelt de Noorman vastberaden. „Wij moeten ons haasten . . . "

Met een huivering van schrik ziet Tai hoe de Noorman zich lenig uit het venster laat glijden. Als de kleine filosoof nog eens aan de boomtoppen de diepte berekent, welke onder de vensteropening gaapt, bekoelt zijn laatste enthousiasme. „Z-zoudt ge dit wel doen, mijn dappere vriend?" werpt hij ongelukkig tegen. „Laten wij ons eerst nog eens terdege beraden. E-en roekeloze stap kan soms de vreselijkste gevolgen hebben." Doch Eric heeft weinig aandacht voor de uitvluchten van zijn vriend. Nu reeds houden zijn gedachten zich bezig met de mogelijke aanknopingspunten, welke hij in de herberg van de Gele Lotus hoopt te vinden; aanknopingspunten welke hem naar de verblijfplaats van de ontvoerde keizer moeten leiden. „Er is geen tijd voor praten! Wacht tot ik genoeg ruimte voor je heb vrijgemaakt en kom me dan direct achterna! Terwijl hij de riskante afdaling langs de rechte muur volbrengt, bedenkt hij ietwat geprikkeld dat Tai in dit soort situaties eigenlijk niet veel anders dan een blok aan het been is. Zijn geprikkeldheid neemt toe, als hij geen spoor van de zwaarlijvige wijsgeer kan ontdekken. „Durft het op het laatste ogenblik natuurlijk niet aan," mompelt Eric, zich handig naar een laag muurtje slingerend. „Bah . . . " Verder komt hij niet, want een bekende stem onder hem mompelt uiterst zelfingenomen: „Hoe bewonderenswaardig is de wijsheid. Gij klimt, mijn vriend, doch mijn scherp oog onderscheidt plotseling een deurtje, vindt daarachter een trapje, en volvoert de afdaling met aanzienlijk minder risico's." En terwijl hij op de grond springt realiseert de Noorman zich nog weer eens dat zijn vriend Tai een zéér aparte figuur is en hij bestraft zichzelf grinnikend voor z'n onoplettendheid.

Snel en zonder gerucht te maken sluipen de beide mannen de paleistuin uit. De nacht is koel en vochtig en vanuit het paleis dringen nog vaag de geruchten van het gevecht van Ming met de paleiswacht tot hen door. Tai maakt hevige bezwaren. „Ah mijn vriend, ge kent deze herberg niet! Het is een van de slechtst befaamde gelegenheden van de stad. Ge drinkt er uw wijn temidden van dieven, sluipmoordenaars en ander gespuis. En men vindt er betreurenswaardig weinig wijsheid." „En toch gaan wij erheen," antwoordt de Noorman glimlachend. „Wijs me de weg, wijze vriend."

Terwijl hij Tai volgt, die druk pratend naast hem voortloopt, merkt Eric op dat de meeste voorbijgangers hem nieuwsgierig begluren. De Chinese helm, zijn kleding en het zwaard dat hij draagt, schijnen hen echter de overtuiging te geven dat hij een of ander barbaars krijger is, in dienst van een der regimenten, en niemand valt hem lastig. Heeft het eerste gedeelte van hun tocht hen door menig fraai gebouwde wijk gevoerd, van lieverlede worden de huizen die ze passeren smerig en onverzorgd. Tai leidt de Noorman naar de sloppenbuurt van de stad, waar een onbekende ogenblikkelijk zou verdwalen, maar ook hier weet Tai uitstekend de weg. Zonder een ogenblik te aarzelen loopt hij verder, tot hij op een hoek blijft staan en Eric op een smerig, uit z'n voegen gezakt huis wijst. „De herberg van de Gele Lotus . . ." mompelt Tai.

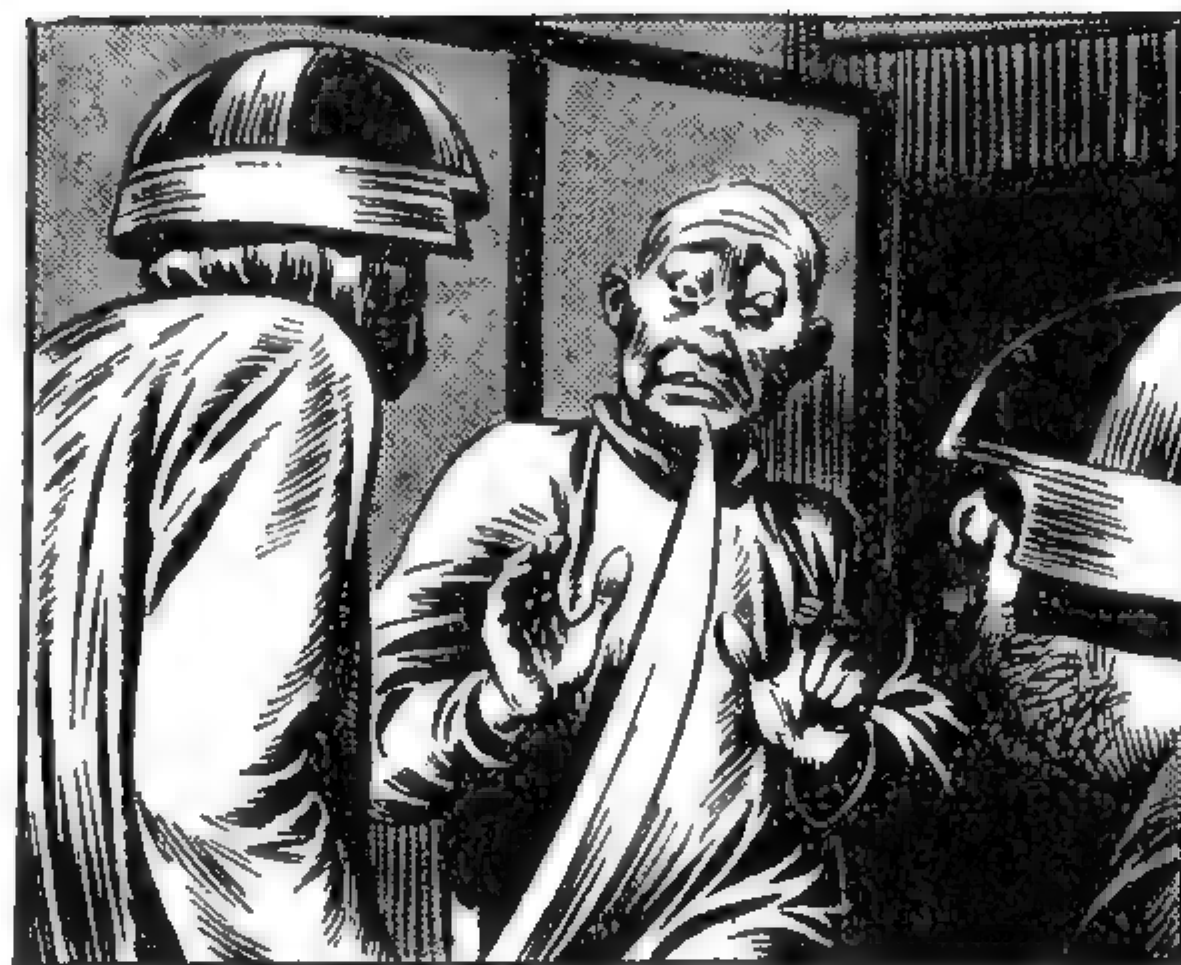

Vastberaden loopt de Noorman op de herberg van de Gele Lotus toe. „D-de wijsheid waagt zich niet gaarne daar waar de boosheid samenhokt met ondeugd," zucht de filosoof. „Eh . . . is het niet verstandiger als ik buiten blijf? Op de uitkijk, bedoel ik . . . Ik zou u dan een handig sein kunnen geven bij mogelijk onraad." Hij slaat z'n ogen wanhopig ten hemel als de Noorman zijn uitvluchten negeert en hem met een handgebaar beduidt hem te volgen. Zelden zag Eric een ongunstiger omgeving. Vele ogen volgen hen argwanend als zij zich naar een hoek van het vertrek begeven. Een smerige waard brengt hun een beker wijn. Doch blijkbaar menen de aanwezigen met een paar gedroste soldaten te doen te hebben, want na enige tijd let niemand meer op hen. Wat moet er nu gebeuren? Uitsluitend op de aanwijzingen van de stervende soldaat is hij hierheen gekomen. Baldon en de keizerin hadden de naam van deze herberg genoemd en het lijkt hem inderdaad zeer wel mogelijk dat deze 'n rol in hun complot speelt. Maar hoe er achter te komen waaruit deze rol bestaat?

Op dat ogenblik zwaait de buitendeur weer open en een donkere gestalte, gehuld in een wijde mantel, treedt binnen. Haastig loopt hij het vertrek door en blijft voor de waard staan. „Ik heb hier een afspraak met heer Li Po," hoort Eric hem zacht tegen de waard zeggen. Zijn stem heeft een buitenlands accent. „Zeg mij, is hij reeds aangekomen?" De ogen van de Noorman blijven strak op de man rusten, maar inwendig kookt hij van spanning, want *hier is zijn aanknopingspunt!!*

„Heb een ogenblik geduld, hoogwaardige heer," hoort Eric de waard onderdanig tegen de vreemdeling zeggen. „Ik zal heer Li Po van uw verheven komst verwittigen." „Snel Tai!" bijt Eric zijn filosofische vriend toe. „Die waard achterna!" Behoedzaam schuift hij achter de herbergier aan als deze slinks door een kleine deur verdwijnt. De man bemerkt het pas als het te laat is. Met ogen, die uit hun kassen puilen van angst, staart hij naar de zwaardpunt, welke plotseling op zijn keel gericht is. „Wa . . . wa . . ." mompelt hij gesmoord. „Geen enkel geluid!" sist de Noorman. Waar bevindt zich Li Po?" „Ik weet niet . . . kan niet . . ."

„Je weet en je kunt en je zal me zeggen waar Li Po zich bevindt," zegt Eric onheilspellend kalm. „Nu?" De waard begrijpt dat er niets anders opzit. Langzaam vertelt hij dat hij een achterkamer aan Li Po verhuurd heeft. Hij wil de hoogwaardige bezoekers er gaarne heenleiden. Als de hoogwaardige bezoekers hem dan maar met rust laten. Een ogenblik staat Eric in beraad. Baldon onschadelijk maken? Dan blijven er anderen over om het complot voort te zetten. Neen, allereerst moeten zij de verblijfplaats van de keizer te weten zien te komen! „Ik zal je ongedeerd laten gaan wanneer je me naar een plaats brengt vanwaar ik ongemerkt in de kamer van Li Po kan kijken," zegt hij strak. „Ik twijfel er geen ogenblik aan dat je in deze herberg allerlei manieren hebt uitgedacht om je van de gedragingen van je gasten op de hoogte te houden." En hij blijkt volkomen gelijk te hebben met deze veronderstelling, want de waard leidt hem naar zijn zolder en schuift een klei luikje terzijde.

Voorzichtig, elk gerucht vermijdend, knielt Eric neer bij het kleine luik, dat de waard in de zolder geopend heeft. Tevoren echter reikt hij z'n zwaard aan Tai en beduidt deze dat hij daarmee de waard in bedwang moet houden; een opdracht waarvan de kleine filosoof zich met ongekende dapperheid kwijt. „O man," fluistert hij de dodelijk ontstelde eigenaar van de herberg van de Gele Lotus toe, „laat slechts één zeer klein geluid uw mond ontglippen en mijn alles doordringend zwaard doet zijn werk. Weet dat ik één van de vreselijkste strijdheren ben, die dit grote rijk ooit heeft voortgebracht en dat duizenden sidderen wanneer zij mijn naam slechts horen mompelen . . . " Hij zwijgt geschrokken omdat Eric hem met een driftig handgebaar beduidt dat „de vreselijke strijdheer" in zijn mateloze ijver om de ander tot zwijgen te brengen, zelf rijkelijk veel lawaai maakt.

Behoedzaam opent de Noorman het luik. Zijn lippen zijn een grimmige streep. Zal het hem lukken iets te weten te komen omtrent de plannen welke Baldon en de keizerin met de gevangen keizer koesteren? Een smalle lichtstreep stijgt uit de opening op. Aandachtig buigt de jonge koningszoon zich naar voren. Onder hem ligt een schaars gemeubileerd vertrek. Doch Eric schenkt daar geen aandacht aan. Zijn ogen vestigen zich strak op de twee figuren die vlak onder hem met elkander praten. Zijn adem gaat onwillekeurig iets sneller. Want met absolute zekerheid herkent hij in hen zijn beide grote tegenspelers in dit roekeloze spel, dat een keizerrijk tot inzet heeft: Baldon en de keizerin! En als het tot hem doordringt waarover zij spreken, krult een goedkeurend grimlachje zijn mondhoeken . . .

Terwijl Eric in de herberg de Gele Lotus is doorgedrongen, trekt op datzelfde ogenblik een kleine groep dodelijk vermoeide mannen door het maanbeschenen land. Voorop de mandarijn Ming, op de voet gevolgd door Lotus van Jade. Na een hevig gevecht hebben zij de rijen der paleiswachters doorbroken en thans begeven zij zich naar de Gele Rivier. „Ik ben benieuwd wat wij daarginds zullen aantreffen," mompelt de mandarijn effen. „Eigenlijk hangt alles af van de gegevens welke onze Noorse vriend in de herberg van de Gele Lotus hoopt gewaar te worden." „Nog steeds vechten wij tegen schimmen. Wij weten allerminst wat de keizerin en Li Po eigenlijk van plan zijn. Als . . . als Eric maar niets overkomen is," zucht het meisje. „Als ik mij over één geen zorgen maak, dan is het de Noorman," antwoordt Ming. „Eric kan op zichzelf passen – dat heeft hij bewezen. Ik ben ervan overtuigd dat hij het geheim van de herberg van de Gele Lotus zal weten te ontraadselen." De mandarijn kan niet weten hoe dicht hij bij de waarheid is. Want op dat moment beluistert Eric vanaf de wrakke zolder van de herberg een gesprek tussen Baldon en de keizerin; een gesprek waarvan zijn oren tuiten. . . „Ge behoeft u geen ogenblik ongerust te maken, Li Po," hoort hij de zachte, hese stem van de keizerin zeggen. „De keizer is veilig ondergebracht. Niemand kan hem vinden. Neen, wij zijn zeker van hem. Onbereikbaar voor iedereen is hij – tot het geschikte moment gekomen is om hem uit te leveren aan zijn doodsvijanden . . . de Japanners. Ah," een wrede glimlach plooit zich rond de lippen van de vrouw. „Ik heb uitstekende plannen; niet alleen voor mijzelf, doch ook voor jou, Li Po. Luister, ik zal je alles uitleggen . . ."

„Reeds lang geleden nam ik heimelijk contact op met de Japanners en maakten wij onze plannen," zegt ze spottend. „Op dit ogenblik ligt er al een Japanse vloot in de monding van de Gele Rivier. Wij zullen ons met de keizer bij hen voegen. En dan zullen wij de keizer dwingen afstand te doen van de troon en jou als zijn opvolger benoemen. Dan zal China een Japans gewest worden en jij zult de landvoogd zijn. Macht en aanzien zullen ons te beurt vallen en eindelijk zal ik dit rijk zo kunnen besturen als ik altijd gewild heb" – en de sinistere uitdrukking in haar ogen laat niet de minste twijfel bestaan aan welke manier zij denkt. Baldon werpt een geschrokken blik naar de vrouw voor hem. Een zo grote haat tegen haar eigen rijk en volk is niet natuurlijk. „Maar de keizerlijke regimenten zullen toch zeker in opstand komen," werpt hij tegen. „Je vergeet dat ik nog steeds de nodige zeggenschap heb. Door mijn invloed zijn de regimenten zoveel mogelijk naar de grenzen gezonden. Het land ligt open. En het volk? Bah, het zal jou toejuichen."

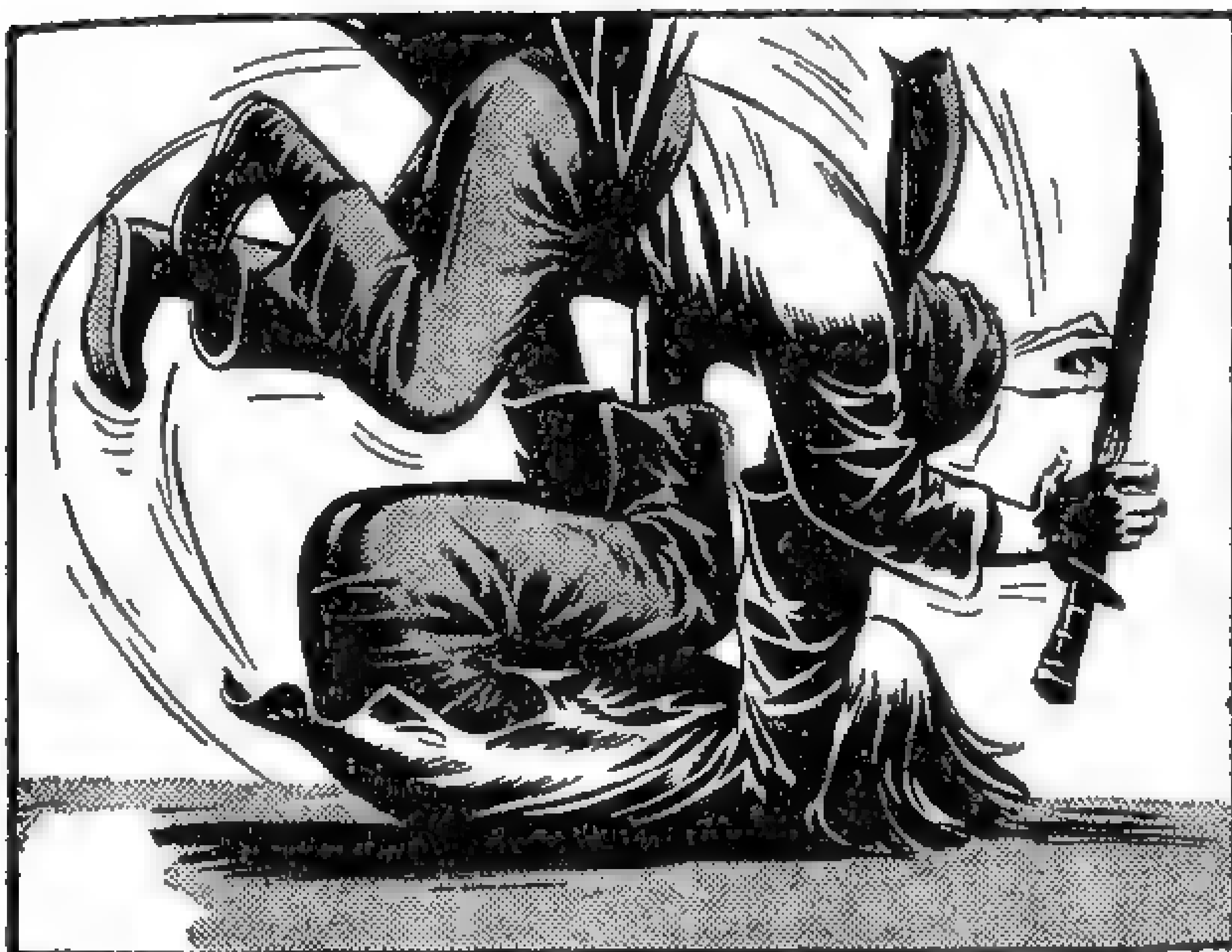
„En mijn goud?" vraagt Baldon argwanend. „De scheepslading goud die de keizer aan Eric beloofd heeft, doch die mijn eigendom is. Wat gebeurt daarmee?" „Het goud is in een vaartuigje geladen en bevindt zich nu bij de Japanse vloot. Daar is het veilig, zelfs voor die vervloekte Noorman." Doch boven hun hoofd glimlacht die vervloekte Noorman grimmig, terwijl hij een weinig verschuift om iets meer steun te vinden op de wrakke zolder. Hij heeft al meer gehoord dan hij gehoopt had en het schijnt hem toe dat de grote verrassing nog komen moet, want op dat moment wordt er zacht geklopt op de deur beneden . . .

Een ogenblik blijft het stil. Dan klinkt er een geluid of een deur opengaat en zich voorover buigend ziet de Noorman hoe plotseling een man het vertrek betreedt. Dit is de figuur die hij naar Li Po heeft horen vragen toen hij met Tai beneden in de herberg van de Gele Lotus zat. De keizerin schijnt hem verwacht te hebben, want met een zachte kreet van vreugde treedt zij op hem toe. „Hirosha, mijn vriend," zegt ze, „ik wist dat ik op u rekenen kon." En zich tot Baldon wendend, vervolgt ze: „Dit is de gezagvoerder van de Japanse vloot, de Samurai Hirosha, vertrouweling van de keizer van Japan." „Ingevolge onze afspraak kom ik u berichten, dat onze onweerstaanbare vloot geland is aan de Gele Rivier," zegt de edelman op nasale toon. Een fanaticus die tot alles in staat is, denkt Eric verbijsterd. „Wij hebben een kamp gemaakt en wachten nog slechts tot ge u met de keizer bij ons voegt om de rest van onze plannen uit te voeren. Ge hebt de keizer toch in handen?" „Het is nog slechts een kwestie van tijd en gij zult hem als gevangene uw kamp zien binnengaan," antwoordt de keizerin. „Er blijven alleen nog een paar details over. Luister . . ." Zij dempt haar stem. En boven buigt Eric zich verder over het nauwe luik, in een poging om toch nog iets op te vangen. Die laatste beweging wordt hem noodlottig. Want met hevig gekraak bezwijkt de volkomen vermolmde vloer rond de opening onder zijn gewicht. Hij graait wanhopig naar houvast; hoort Tai een angstige kreet slaken, en stort dan omlaag . . .

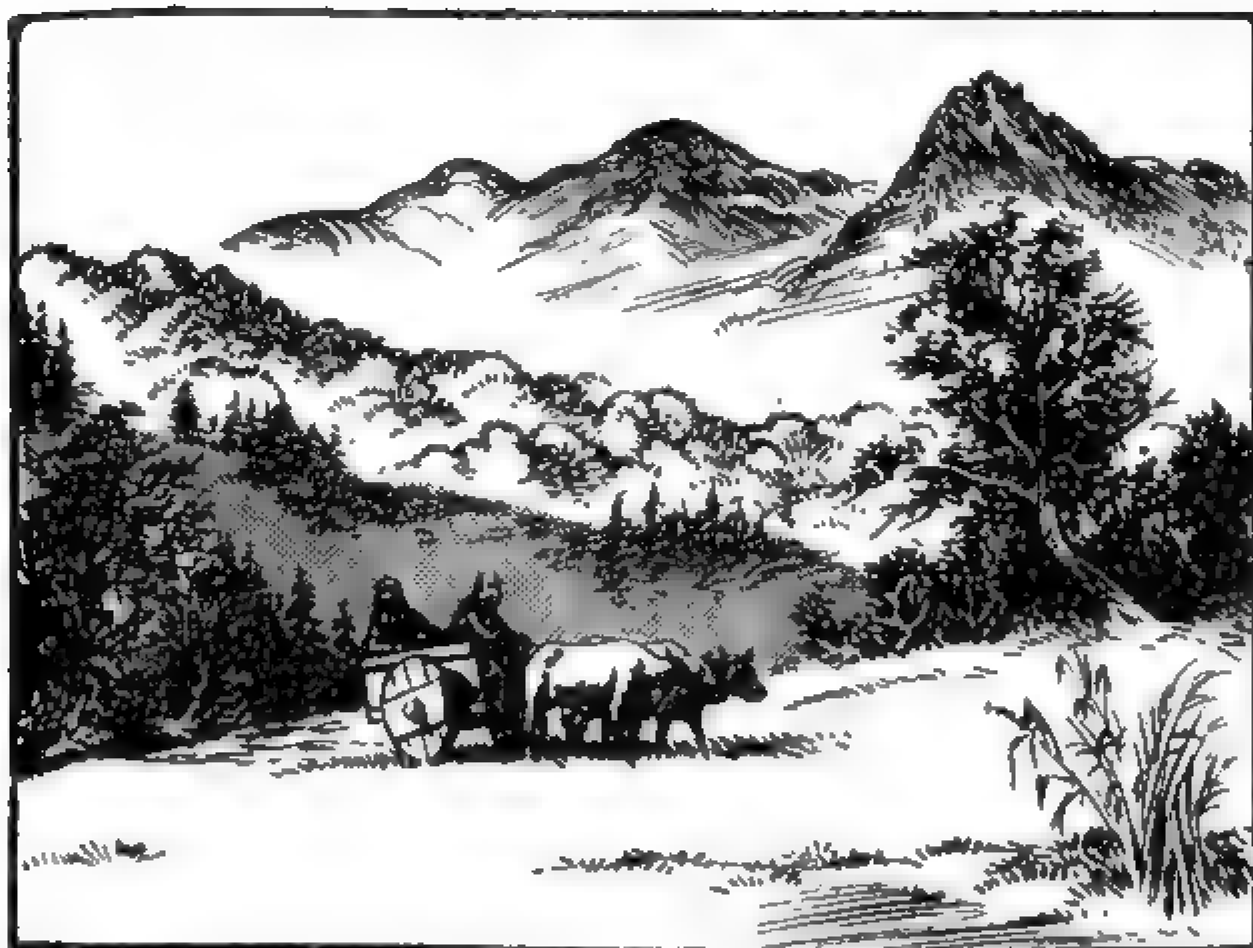
Zowel de keizerin als de beide mannen deinzen een ogenblik verschrikt achteruit als zij de Noorman omlaag zien komen. De keizerin herkent hem het eerst. „Het is de Noorman!" schreeuwt zij met een door drift verstikte stem. „Dood hem!" Maar Baldon heeft geen aansporing nodig. Vastberaden springt hij op hem toe. Door de val is Eric enigszins verdoofd. Pas als de ander vlak bij hem is, herkrijgt hij de macht over zijn spieren. Met een razend snelle beweging schiet de Noorman overeind en terwijl het lemmet rakelings langs zijn slaap flitst, grijpt hij Baldon bij de schouder, laat zich achterover vallen en trapt hem gelijktijdig over zich heen. Alles gaat zo snel in zijn werk, dat de anderen geen tijd krijgen om in te grijpen. En nog vóór Baldon is opgekrabbeld, heeft Eric reeds de Japanner bereikt die klaar staat om zich met getrokken zwaard op hem te storten. Zijn vuist schiet als een blok vooruit. Hij hoort de ander een gesmoorde kreet slaken en wringt hem snel het wapen uit de vuist. Dit alles is het werk van seconden. Enige snelle passen brengen hem bij het raam. Dan, met een sprong, verdwijnt hij in de duisternis. „Hem na!" gilt Baldon. „Hem na! Hij mag ons niet ontsnappen!"

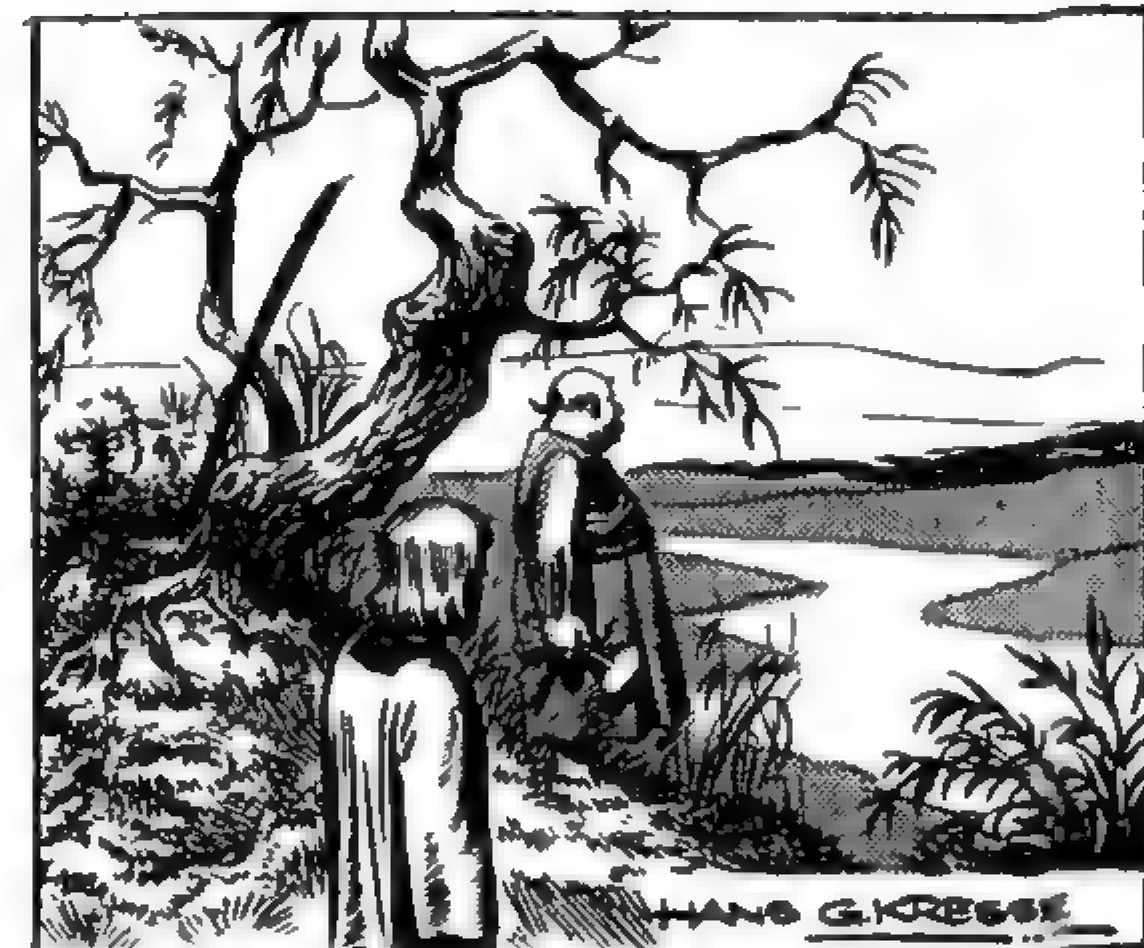

Als de achtervolgers de deuropening van de herberg de Gele Lotus bereiken, verdwijnt de Noorman juist door een nauwe zijstraat. Zij mogen hem onder geen voorwaarde in handen krijgen; de dingen die hij te weten is gekomen, kunnen de gehele toekomst van China wijzigen. Het lot van de keizer en zijn volk hangt nu van hem af . . . Als hij er maar in kan slagen tijdig Ming te waarschuwen . . . Hij hoort de voetstappen van zijn achtervolgers steeds nader komen, als een schel gefluit zijn oor treft. Zich omdraaiend ziet hij in de schaduw het opgewonden hoofd van Tai, die hem driftig wenkt. „Haastig mijn vriend," fluistert de kleine filosoof, de Noorman meesleurend. „Ik zag vanaf de zolder uw . . . eh . . . terugtocht. Ah, de wijsheid weet haar pad te kiezen. Ik liet de schurkachtige waard in de steek om u te hulp te snellen. Ziehier," hij duidt op een donkere vorm, waarin Eric, naderbij tredend, een ossekar herkent. „Dit vond ik onbeheerd staan. Een vingerwijzing der goden, nietwaar? Snel, stijg in, opdat wij deze omgeving, welke geen denker waardig is, ontvlieden." Hij aarzelt geen seconde. Reeds heeft Tai de zweep over de ossen gelegd. Terwijl Eric op de plompe kar springt, prikt hij de dieren in het achterwerk, onderwijl een stortvloed van aanmoedigende kreten over hen uitstortend. Loeiend springen zij vooruit en het laatste dat de achtervolgers waarnemen, is een vooruitschietende kar en het hotsende geluid van de zware wielen over de ongelijke weg. Dan versmelt alles met de duisternis en alleen Tai's stem is nog even hoorbaar: „O Tao, hier wordt de wijsheid door een os geleid . . ."

De zon staat al hoog boven de bergen, als een krakende ossekar de oevers van de Gele Rivier bereikt. „En waarheen leidt thans onze kommervolle weg?" informeert Tai geprikkeld. De kleine filosoof heeft kennelijk meer dan genoeg van zijn rol als ossedrijver. „Ik heb met de mandarijn Ming afgesproken dat wij elkaar zouden ontmoeten waar de bergen het dichtst de rivier naderen," antwoordt Eric. „Ginds moet op een heuvel een oude, grillige eik staan, vanwaar men de rivier drie kronkelingen ziet beschrijven. Daar zou hij zijn kamp opslaan – wanneer het hem mocht gelukken de rivier ongehinderd te bereiken," voegt hij er bezorgd aan toe.

Terwijl Tai knorrig de ossen tot meer spoed aanzet, bedenkt Eric nogmaals hoe wanhopig de toestand eigenlijk is. De feiten die hij in de herberg van de Gele Lotus te weten is gekomen, zijn onheilspellender dan zelfs hij voorzien heeft. De keizer aan de Japanners uitgeleverd en Baldon landvoogd over het overrompelde Chinese rijk. En welke kansen heeft hij om dit te verhinderen? Ming en zijn handjevol mannen zijn de enigen op wie hij rekenen kan. En dan nog alléén als het roekeloze plan van de mandarijn om de rijen van de paleiswacht te doorbreken geslaagd is. Het is met een gevoel van gespannen verwachting dat hij met Tai de laatste heuvels beklimt en de eik voor zich ziet. „Hier zijn de drie kronkelingen," zegt de dikbuikige wijsgeer. „Ming moet hier dicht in de buurt zijn. Laten wij op onderzoek uitgaan, dappere vriend."

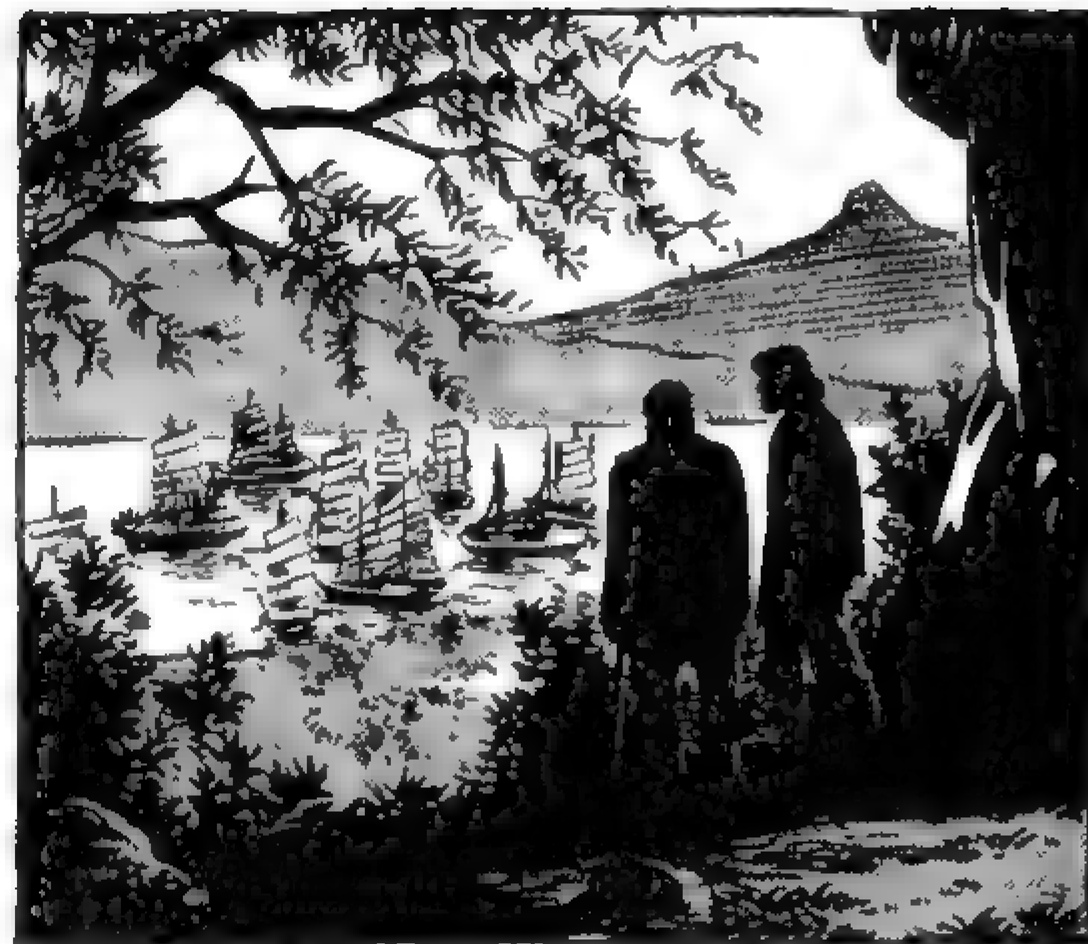

Zij vinden Ming en diens mannen tussen de rotsen aan de oever van de brede stroom. Een wachtpost ziet hen naderkomen. Enige ogenblikken later zijn zij omringd door een troep verheugde mannen. De mandarijn zelf dringt zich, gevolgd door Lotus van Jade, naar voren en treedt op de Noorman toe. „En? Ben je iets te weten gekomen in de herberg van de Gele Lotus?" Met enkele woorden vertelt Eric wat hij van de plannen van de keizerin ontdekt heeft. De gezichten van de mannen versomberen. „Ge brengt ons wel opgewekt nieuws," zegt Ming droog. „Wat denk je dat wij uit kunnen richten tegen een zo enorme overmacht?" De mandarijn maakt een moedeloos gebaar. „Terwijl je weg was, heb ik mijn mannen de oevers van de Gele Rivier laten afzoeken en zij hebben het kamp van de Honden der Eilanden gevonden. Zeker tienduizend man! Hoe bij Tao, zullen wij ooit kans zien door die overmacht heen te dringen?" „Hebben wij al niet eerder het onmogelijke waar gemaakt?" geeft Eric ten antwoord. „Inderdaad, wij zijn met weinigen. Maar wij kunnen de Japanners schade berokkenen, terwijl enigen van ons de dichtstbijzijnde grensregimenten waarschuwen." „Zuidelijk van ons is een kamp, dat in één dagreis te bereiken is," zegt Ming met 'n cynisch lachje. „Maar wie wil je daarheen sturen? Van onze toch al veel te kleine macht kan geen man gemist worden. Wie zal de boodschap overbrengen?" Op dat ogenblik doet Lotus van Jade een stap naar voren. „Ik!" zegt het meisje trots . . .

Ondanks het verzet van de mandarijn en Eric, houdt Lotus van Jade voet bij stuk. Zij, en zij alleen, is de aangewezen persoon om de hulp van de grensregimenten in te roepen. Geen van Mings mannen kan immers gemist worden! Hoezeer het idee de Noorman ook tegenstaat, hij moet erkennen dat het meisje gelijk heeft. Zij verlaat het kamp enige uren later. Allen weten dat er geen andere oplossing is en toch verwijt ieder van hen zichzelf dat hij een keizerlijke prinses aan de gevaren van een dergelijke wanhopige tocht blootstelt. Als haar kleine silhouet achter de rotsen verdwenen is, hangt er een sombere sfeer over het kamp.
„Zij zal terugkeren, mannen," zegt Eric, quasi opgewekt. „Vriend Ming, laat ons intussen het kamp van de Japanners verkennen." Als hij enige tijd later met de mandarijn de legerplaats en de vijandelijke vloot vanuit het struikgewas gadeslaat, wordt hij zich pijnlijk bewust van de zware strijd die hen wacht. Het lijkt krankzinnig om met hun handjevol mannen deze enorme strijdmacht te willen aanvallen. „Bevalt het terrein van je heldendood je niet?" informeert de mandarijn, maar onder die galgehumor verbergt zich zijn bezorgdheid. Eric staart hem fronsend aan. „Wij hebben één uiterst belangrijk punt uit het oog verloren, Ming!! En dat zal ons duur te staan komen wanneer wij niet zéér zorgvuldig te werk gaan!"

„Wat bedoel je?” vraagt Ming. „De keizer bevindt zich in de Japanse legerplaats. Zelfs al komt Lotus met alle regimenten van China op de proppen . . . op het ogenblik dat wij tot de aanval overgaan is het leven van de man die wij willen redden in gevaar. En bij iedere stap die wij naderen wordt dat gevaar groter.” „Maar wat wil je dan?” roept Ming uit. „Hier werkeloos blijven toezien hoe de keizerin het rijk met keizer en al aan de Japanners uitlevert? Onmogelijk!” Eric antwoordt niet. Ming werpt hem een bezorgde blik toe. „Laat mij even denken . . .” mompelt de Noorman. „Er moet een andere oplossing zijn. Maar hoe . . .?” Zwijgend keren zij naar hun kamp terug. Tai komt hen gewichtig tegemoet. „Alles gaat uitstekend onder mijn wijze leiding,” roept hij reeds van verre. „De mannen zijn zeer volgzaam. Ah, bijna zou ik er aan denken de vijf zakken wijn, welke wij in de ossekar vonden, onder hen te verdelen. – Hoewel,” voegt hij er aan toe, „één zak wel voldoende zou zijn. Tenslotte moet er iets voor de wijsheid overblijven . . .” „Wijn . . .?”
Plotseling verheldert Erics gezicht. „O mijn vriend!” roept hij uit. „Uw geest is groter dan ge zelf vermoedt. Zijt ge nog steeds zo verzot op die Zeven Vreugden van het Hemelse Rijk? Goed! Ge zult meer wijn drinken dan ge kunt bevatten.” „Ja maar,” stottert Tai, „dit is toch niet ge-gevaarlijk?” „Zéér gevaarlijk!” belooft Eric. „Maar ge zult u er later op kunnen beroemen de enige filosoof te zijn die een keizerrijk redde met een wijnzak.” En, zich tot Ming wendend, vervolgt hij: „Wij gaan de keizer bevrijden zonder één druppel bloed te vergieten . . .!”

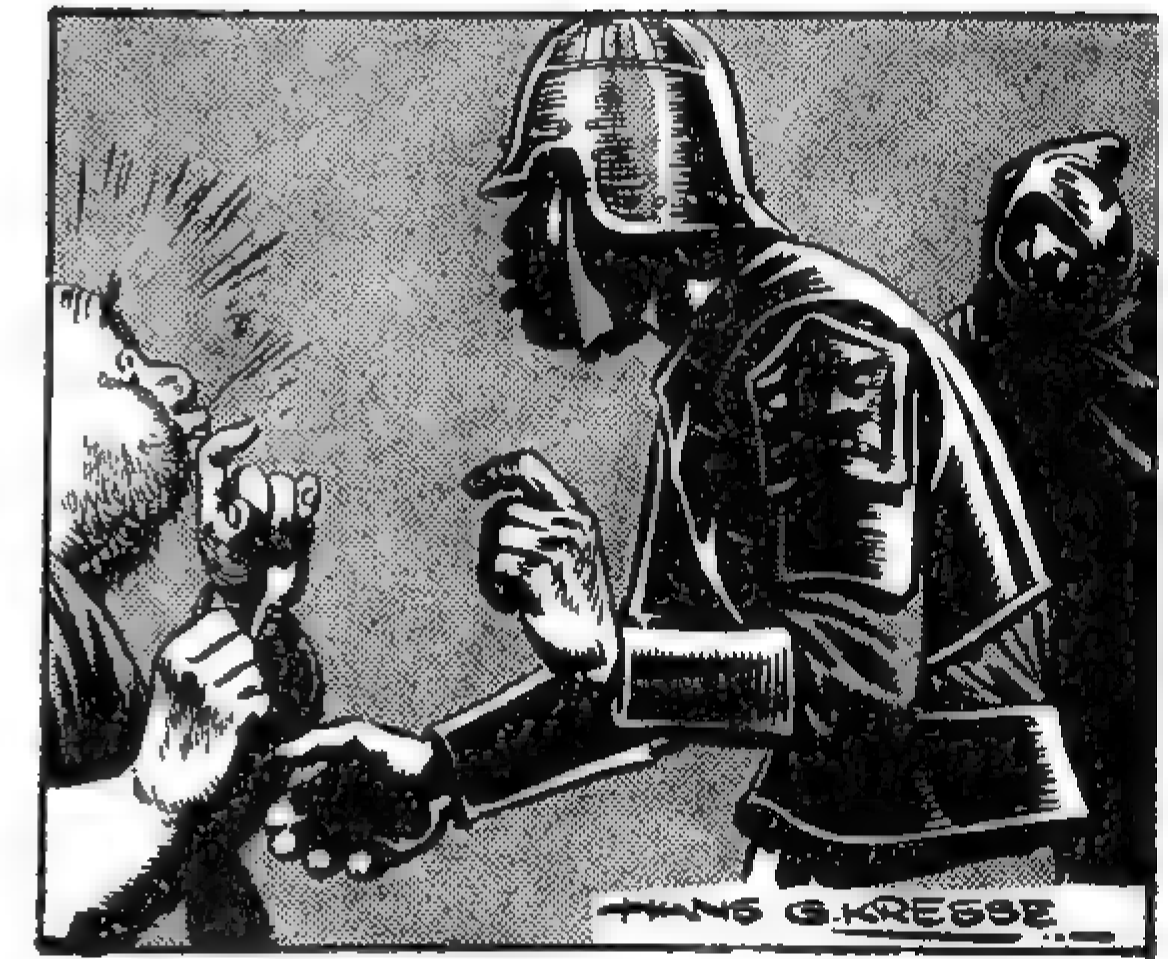

Aan het einde van diezelfde dag zien de Japanse wachten in de verte een drietal schimmige gestalten naderen. Een kleine, dikke man die een zwaarbeladen ezel aan de teugel leidt en een breedgeschouderde slaaf, geheel gehuld in een wijde mantel. Dit is de eerste inwoner die zij sinds hun landing aan de Gele Rivier onder ogen krijgen. De officier herinnert zich zijn opdracht. Niemand mag het kamp naderen. Nors doet hij een stap naar voren en houdt de kleine karavaan aan. „Halt! Wie zijt ge? Wat voert u hierheen?" „O Grootmachtige," mompelt de kleine man eerbiedig en ontdaan. „Spaar mijn nietswaardig leven. Ik ben slechts een stumperige wijnkoopman, maar met de beste wijn van dit rijk en de meest luie slaaf waarmee de goden ooit een eerlijk man straften." „Wijn? zo zo, wijn zegt ge . . ." meesmuilt de officier, en zelden is er schoner eenheid van begrip tussen minderen en superieur geweest. „De beste wijn van het rijk . . ." verbetert de kleine man enthousiast. „Heel Peiping kent Tai de wijnkoper. Ik mocht zelfs het genoegen smaken zijn onuitsprekelijke hoogheid de keizer onder mijn afnemers te tellen. Wellicht wil uwe excellentie zichzelf overtuigen? En mij laten passeren na zich op mijn kosten te hebben verfrist met een dronk?" Zonder het antwoord van de officier af te wachten, schreeuwt hij: „O jij sloomste van alle dienstknechten, zoon van slaap, ontbindt de beste wijnzak! Deze hoogmogende heren willen zich vernederen de beste wijn van het rijk uit jouw morsige vingers aan te nemen!" Terwijl hij de koorden losmaakt heeft Eric onder zijn slavenkap de grootste moeite om niet hoorbaar te lachen. Zijn plan schijnt te lukken . . .

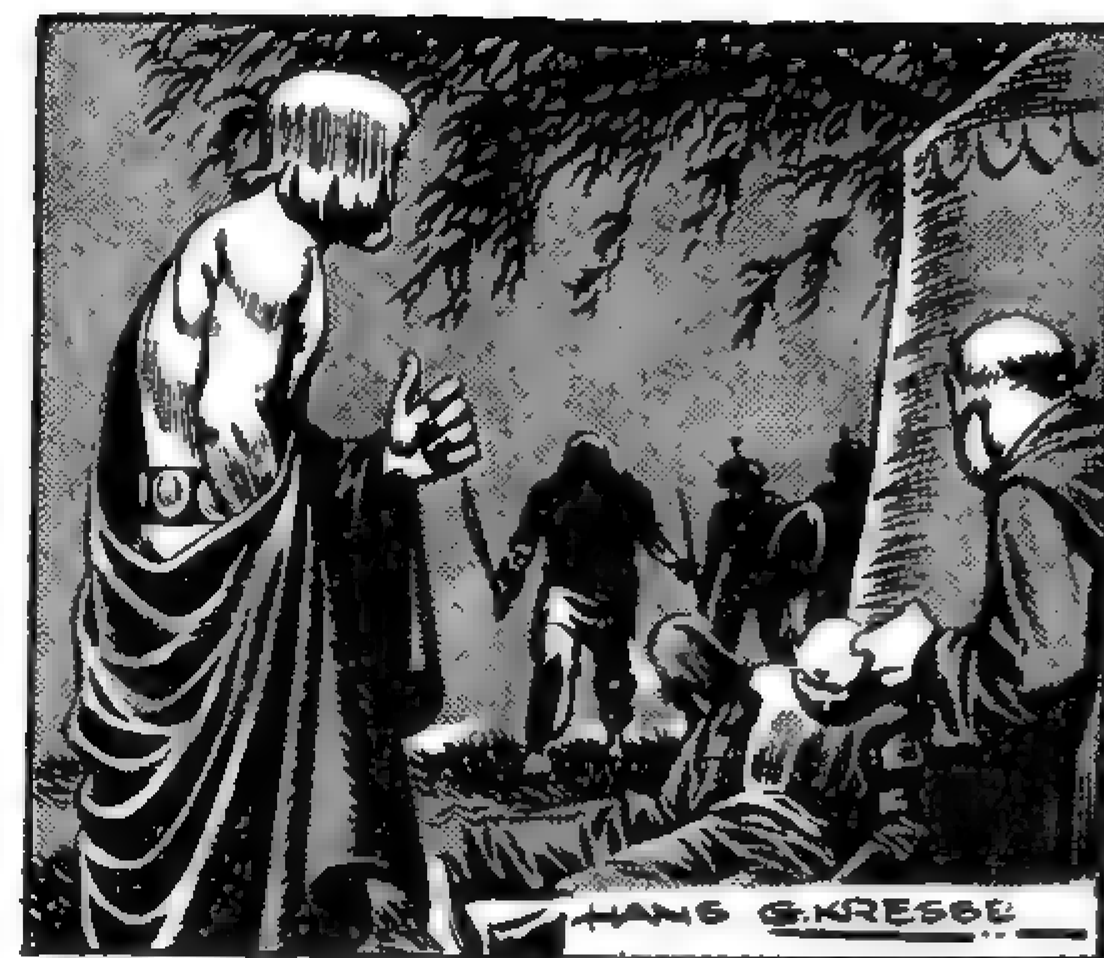
„Wijn!" schreeuwt Tai luidruchtig. „Méér wijn voor de edele heren!" Hij rukt Eric een kroes uit de handen om deze snel aan de officier te reiken. Ook de soldaten hebben niet over gebrek aan attentie te klagen. Nu hun plan blijkt te slagen, wordt Tai opgewondener. „Ah, hooggeborene. Zulke wijn hebt ge nog nimmer geproefd!!" De Noorman bedenkt sarcastisch, dat dit inderdaad het geval is. Samen met Ming heeft hij genoeg papaveraftreksel door de wijn gemengd om een kudde wilde paarden te verdoven. Gespannen kijkt hij toe hoe Tai deze nieuwe drank uitdeelt. De uitwerking laat niet lang op zich wachten. Reeds een kwartier later bieden de zuidelijke poortwachters een aanblik, die geen enkele overeenkomst meer vertoont met de krijgstucht of de spreekwoordelijke waardigheid van de Japanse soldaat. Slechts één, met sterkere benen dan zijn makkers, staat nog overeind en kijkt grijnzend rond. Maar ook hij wankelt.

„Geeft . . . acht!!!" commandeert Tai luid. Als uit de slapjes opgeheven handen blijkt dat het aftreksel werkt, zegt hij roekeloos: „In de houding! Wijs mij de plaats waar de keizer gevangen wordt gehouden!"

De adem stokt Eric in de keel. Dit kan alleen maar moeilijkheden uitlokken. Hij krijgt praktisch onmiddellijk gelijk. Weliswaar mompelen de schildwachten iets dat klinkt als „b-blokhuis . . . miden-den . . . kam . . . p" doch die nog bij machte is op z'n benen te staan, wankelt argwanend op Tai toe. „W-wat weet jij v-van de keizer . . .?" roept hij moeilijk. „N-niemand mag dat . . . dat bekend zijn." Hij begint te schreeuwen. „I-ik vertrouw nie-niet!!! Hoe weet j-jij!!" Tevergeefs beduidt Tai hem stil te zijn. De man schijnt nu overtuigd dat er onraad is en zijn stem wordt steeds luider. Nog een ogenblik, denkt Eric, en hij schreeuwt het gehele kamp wakker . . .

De Noorman aarzelt geen ogenblik. De schelle stem van de opgewonden soldaat moet door de stille avond op grote afstand te horen zijn. Reeds meent hij beweging in het kamp waar te nemen en naast hem krabbelt een andere wachter, gealarmeerd door zijn makker, moeizaam overeind. Met één klap slaat Eric de man neer. Voorzichtig vangt hij hem op als hij in elkaar zakt en legt hem zonder geluid te maken op de grond. Intussen ontfermt Tai zich over de andere wachter. „Rust, mijn vriend," mompelt de kleine filosoof, met een delicaat gebaar zijn knots heffend. „De ware wijsheid kent slechts bezonkenheid. Beheers uzelf, wellicht zal dit u daartoe aansporen." Er klinkt een bonkend geluid. Met een zachte kreet slaat de schildwacht voorover en blijft roerloos liggen. Een ogenblik luistert Eric ademloos toe. Doch alles blijft rustig. Geen enkel geluid uit het reusachtige kamp geeft aanleiding om te veronderstellen dat het incident bij de zuidelijke ingang opgemerkt is. Met een zucht van verlichting draait Eric zich om en geeft een teken. Uit de nacht maakt zich een aantal schaduwachtige figuren los, die zonder een woord te zeggen naderen, het wapen in de vuist. De mandarijn Ming is de eerste die naast de Noorman opduikt. „Alles schijnt naar wens te verlopen, nietwaar. Mijn waardering voor je snel optreden. En nu?" „Laat de mannen zich verspreiden en ons in kleine groepen volgen," beveelt Eric fluisterend, op de poort toetredend. Hij ontdoet zich van zijn mantel en zijn lang zwaard glinstert in het maanlicht. „Snel Ming; er is geen tijd te verliezen"

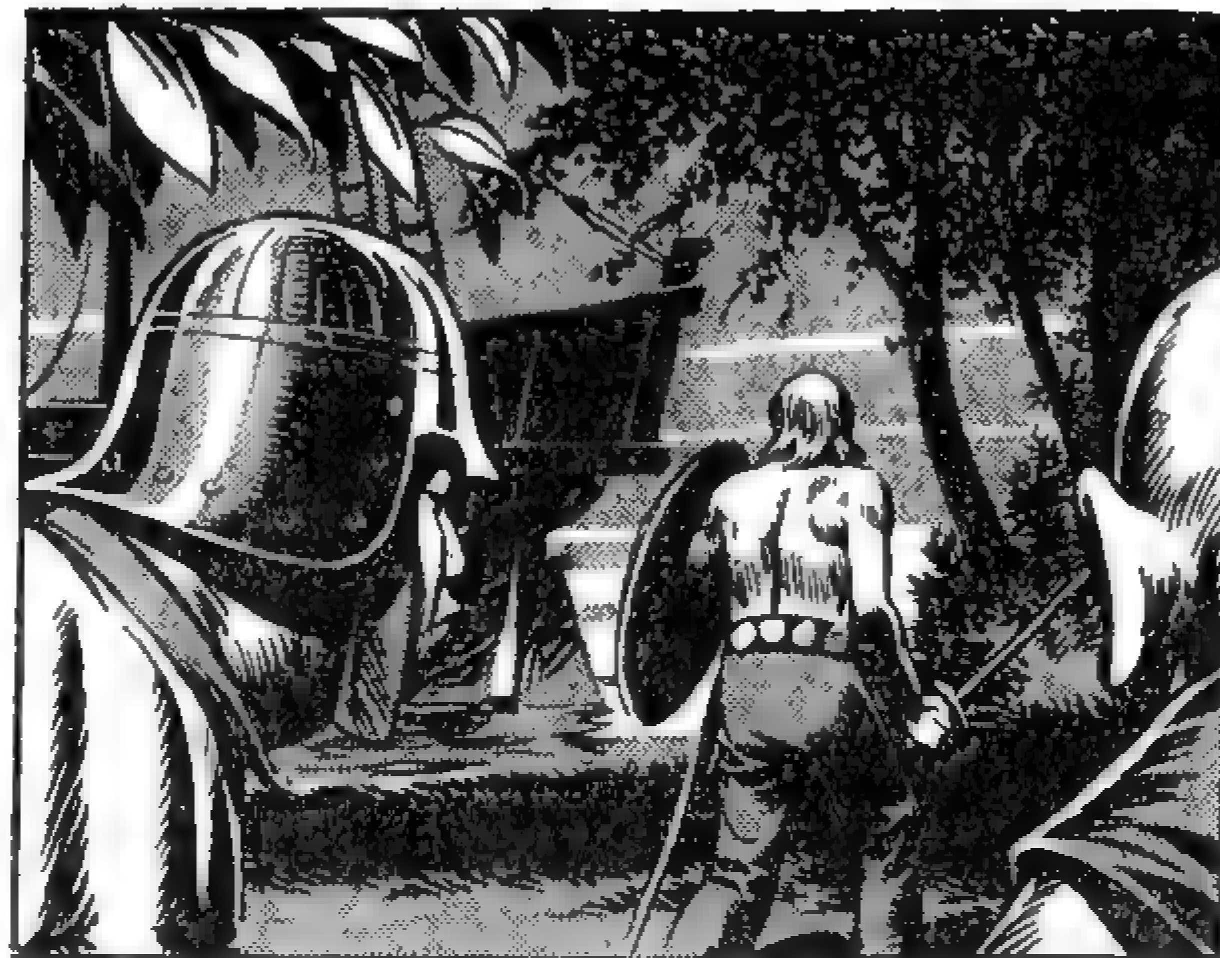

Terwijl hij met zijn mannen, geluidloos sluipend, zijn weg zoekt tussen de talloze tenten van het Japanse legerkamp, beseft de Noorman scherp, hoe roekeloos deze gehele onderneming is. Eén onverwacht geluid, één zijdelingse blik van een der ontelbare wachtposten, en hij en zijn kleine troep zijn verloren. De laatste opmerking van de benevelde soldaat: „b-blok-huis . . . midden in kamp," heeft hem een aanwijzing gegeven waar de keizer gevangen gehouden wordt. Maar nergens ziet hij iets dat op een blokhut lijkt. Zijn gedachten zweven even naar Lotus van Jade, die nu alleen, te paard, door het onherbergzame gebied op weg is om de grensregimenten te waarschuwen. Zou zij op tijd komen? Alles hangt van haar af – en van deze haveloze, doldrieste troep. In de verte brandt een vuur, waarboven een aantal luidpratende soldaten een zwijn roostert. Het hart klopt Eric in de keel als hij de lichtcirkel van het vuur passeert. Elk ogenblik verwacht hij dat men zijn gestalte tegen de lichte achtergrond zal ontdekken. Maar alles gaat goed en opgelucht hurkt hij in de schaduw en wacht. De kleine filosoof Tai leunt tegen een tentwand en snuift melancholiek de braadlucht op. „O Tao," mompelt de wijsgeer. „Waarom deze verleidingen op mijn weg geplaatst? Een dapper man telt zijn tegenstanders per dozijn, maar wie vermag tegen zijn eigen maag te strijden?" Zuchtend en met loden schoenen volgt hij de anderen, die behoedzaam verder gaan . . .

Steeds voorop en zijn mannen een teken gevend bij ieder gevaar dat hij ontdekt, slaagt Eric erin met zijn kleine troep het geboomte te bereiken dat de oever van de Gele Rivier omzoomt. Steeds weer zoeken Erics ogen het blokhuis, waarin de keizer gevangen gehouden wordt, maar tot nog toe vruchteloos. Wel ontwaart hij op de rivier de donkere vormen van de Japanse vloot. Roerloos liggen de schepen op het maanoverschenen water en alleen het geroep van een wachtpost dringt van tijd tot tijd tot hen door. „We kunnen het wagen, Ming," mompelt de Noorman. „Snel! We volgen de rivier tot we midden in het kamp zijn gekomen." Doch nauwelijks hebben zij enige honderden meters langs de stroom afgelegd, of de Noorman heft waarschuwend zijn hand op, gelijktijdig wegduikend in de struiken. Op het schip tegenover hem is plotseling een licht aangeflitst. Enige donkere figuren komen uit de kajuit en bewegen zich naar de touwladder. Een van hen draagt een lantaarn. Bij de reling gekomen heft de man de lamp hoog op, teneinde de ander beter bij te lichten. Op de oever heeft Eric moeite een kreet van verrassing te weerhouden. Het is de keizerin. En nu herkent hij ook de man met de lantaarn . . . Baldon!!! „De goden zijn ons gunstiger dan ooit, vriend Noorman," hoort hij Ming naast zich fluisteren. „Maar wat voeren die twee hier uit?"

Grimmig volgt Eric Baldon en de keizerin met de ogen, als deze langs de touwladder afdalen. Enige ogenblikken later maakt het vaartuig zich los van het schip, en bij het bleke licht van de maan onderscheidt de Noorman de gestalten van enige soldaten, die de lijfwacht vormen. „Snel!" Hij geeft Ming een wenk, en geluidloos voortsluipend door het struikgewas langs de oever volgen zij de sampan. Zonder een ogenblik te aarzelen volgt de kleine troep zijn aanvoerders. Enige honderden meters verder schuift de boot op de oever toe en de inzittenden gaan aan land. Baldon en de keizerin lopen, zacht pratend, terug in de richting van het kamp, omringd door de kleine lijfwacht.

Weggedrukt in de schaduw, wacht de Noorman gespannen of hij iets van hun gesprek zal kunnen opvangen. Hij heeft geluk.

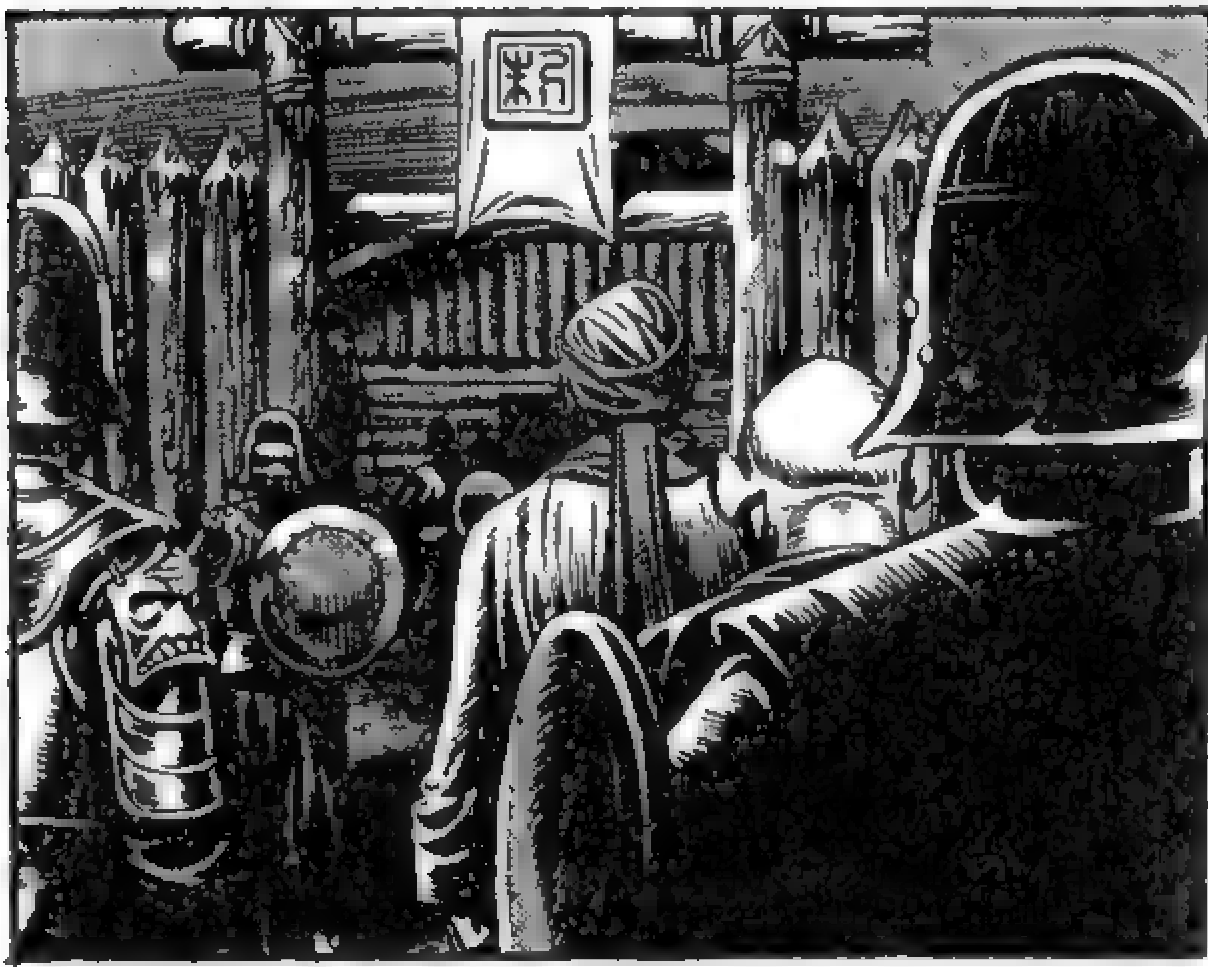
„. . . Het goud bevindt zich dus aan boord van dat schip," hoort hij Baldon zeggen. „Uitstekend. Maar nu de keizer?" „Volg mij slechts," antwoordt een derde stem, die Eric herkent als die van de Japanse aanvoerder, die hij reeds in de herberg van de Gele Lotus ontmoet heeft. „Wij gaan hem thans onze voorwaarden stellen, en hij zal zeker . . ." De rest ebt weg tot een onduidelijk gemompel. „Dit is onze kans!" bijt Eric Ming toe. „Wij moeten hen volgen . . ." Hij zwijgt abrupt en beduidt de anderen weg te duiken. Want een der lijfwachten, opmerkzaam gemaakt door het zachte geritsel in de struiken, draait zich om en doet een paar stappen terug . . .

Als de Japanse soldaat argwanend het struikgewas binnendringt, beseft Eric het gevaar waarin zij allen verkeren. Juist nu, nu zij eindelijk een kans krijgen om de keizer te vinden in het reusachtige legerkamp van de vijand, moet iedere ontdekking voorkomen worden. Terwijl Ming en zijn mannen zich haastig in het struikgewas terugtrekken, sluipt hij behoedzaam op de man toe, die voorzichtig, scherp om zich heen kijkend, door de takken naar voren dringt. Zijn ogen meten de afstand. Zijn spieren spannen zich . . . De Japanse soldaat kon later nimmer vertellen wat er precies gebeurde. Hij had een vaag gerucht in het kreupelhout vernomen en was op onderzoek uitgegaan, meer uit routine, dan omdat hij werkelijk verwachtte midden in het zwaarbewaakte kamp tegenstanders aan te treffen. Plotseling echter schiet een lenige gestalte op hem toe. Sterke armen omcirkelen zijn hals. Hij wil een kreet uitstoten om zijn makkers te waarschuwen, doch een gespierde hand legt zich over z'n mond en drukt hem achterover. Wanhopig worstelt hij om los te komen. Maar zijn spookachtige tegenstander schijnt over de kracht van een reus te beschikken en dwingt hem omlaag. Zelden heeft Eric een wanhopiger worsteling gevoerd. De ander verzet zich met de kracht van iemand, die weet voor z'n naakte leven te vechten. En iedere kreet, ieder geluid dat de aandacht van de andere wachters kan trekken, moet voorkomen worden. Eric spant z'n uiterste krachten in en drukt de soldaat tegen de grond . . .

Onderwijl is de kleine groep verder gegaan. Baldon en de keizerin, gevolgd door de Japanse commandant en diens mannen, lopen zacht pratend door het legerkamp, tot zij een blokhuis naderen, dat zich tussen de eindeloze tentenzee verheft. „Hier heeft de keizer zijn verblijfplaats," mompelt de Japanner, de wacht een teken gevend om hen door te laten. „Het komt er nu slechts op aan hem te overtuigen dat hij afstand van zijn rijk moet doen ten behoeve van heer Li Po." Hij legt een wrede nadruk op het woord overtuigen. „Ziehier." Hij opent een deur. Als hij binnentreedt kan Baldon zich niet voorstellen dat de oude, haveloze man dezelfde is, die hij in het schitterende paleis te Peiping als keizer van China heeft leren kennen. Om de lippen van de keizerin speelt een afschuwelijke glimlach. „Hier ontmoeten wij elkander dan voor het laatst," zegt ze smalend. „Eindelijk zult ge toch aan mijn voornemens toe moeten geven! O, hoe heb ik naar dit ogenblik verlangd!" De keizer werpt haar een blik vol minachting toe en wendt zich vervolgens tot de Japanner. „Het machtige Nippon schijnt zich altijd weer van methodes te moeten bedienen welke meer passend zijn voor een roofmoordenaar," zegt hij uit de hoogte. „Moord, ontvoering en plundering! Wat verlangt ge van mij?" „Ge kunt u uw hoge toon besparen!" zegt Baldon dreigend. „Uw spel is afgelopen! Ge bevindt u in onze macht en niets kan u meer redden – behalve *dit*!" Met 'n ruk haalt hij een met Chinese letters beschilderd papier te voorschijn. „Teken dit document, dat ge afstand doet van de troon. Alleen dan kunt ge het leven behouden!" De keizer kijkt hem hooghartig aan. „Nimmer!" zegt hij vastbesloten. „Nimmer!"

Na de weigering van de keizer valt er een doodse stilte in het vertrek. Deze man, die ondanks zijn jammerlijke toestand niet wil toegeven aan hun lage plannen, brengt hen even van hun stuk. „Gij kunt mij doden," voegt de keizer Baldon bedaard toe, „doch nooit zult ge mijn naam onder uw gevloekt papier zien staan! Dat is mijn onherroepelijk besluit. En vergis u niet te zeer in mijn onmacht. Schijnbaar mag iedereen mij in de steek hebben gelaten, toch bezit ik nog getrouwen, die hun leven voor mij veil hebben . . ." „Waar zijn zij!" roept de keizerin triomfantelijk uit. „In de Toren der Tienduizend Uiterste Smarten! Machteloos! Bah, dwaas! Op wie wilt ge nog rekenen!" „Er was een man uit het Noorden," zegt de keizer zacht. „Een blanke barbaar. Eenmaal redde hij mijn dochter Lotus van Jade. Hij is eerlijk en zonder vrees. Indien hij wist wat mij hier dreigde . . ." „Zwijg!" bijt Baldon hem knarsetandend toe. „Geen woord meer over de Noorman! Hij is machteloos!" Maar met een nietszeggend glimlachje onderbreekt de Japanse commandant hen. „Het schijnt mij toe dat we van de hoofdzaak afdwalen," zegt hij nasaal. „Een blanke barbaar interesseert mij niet. Het enige dat mij belang inboezemt is uw handtekening, welke onder dit schriftuur dient te verschijnen. Goedschiks of . . . kwaadschiks. Ik meen mij te herinneren dat er bijvoorbeeld steeds weer een verrassende overtuigingskracht uitgaat van . . . eh . . . de geselbeul . . ." Bij het horen van die woorden glijdt er een trek van onheilige voldoening over het gelaat van de keizerin.

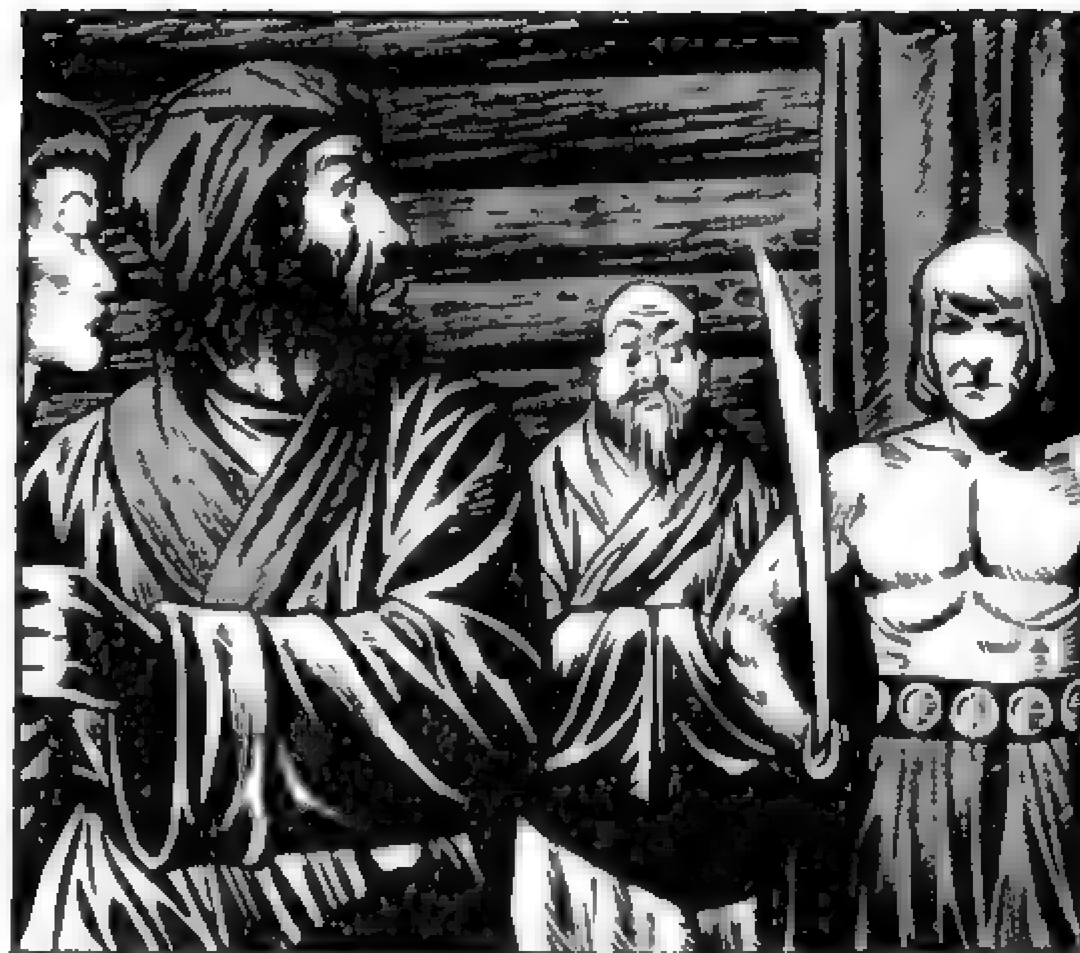

Dreigend doet de Japanse commandant een stap naar voren, het document, waarmee de keizer zijn troonsafstand bevestigen moet in de hand. „Teken!" sist hij, „of ge zult het uur betreuren waarop ge zijt geboren, Chinese hond! Het machtige Japan verdraagt geen tegenwerking!" Zonder een woord te zeggen schudt de keizer het hoofd. Liever sterven dan zijn troon uitleveren aan de doodsvijanden van zijn rijk. Enige ogenblikken later heeft de Japanner zich weer van zijn driftuitval hersteld. Zijn stem heeft de oude, nasale toon, als hij mompelt: „Hoe jammer dat het u aan de wijsheid ontbreekt om uw toestand op de juiste waarde te schatten. Weet, dat de geselbeul klaar staat om zich met u te onderhouden! Ik zal hem u tonen. Wellicht zal dan uw . . . eh . . . betreurenswaardige hardnekkigheid plaats maken voor wijs inzicht." Zijn toon is hoffelijk, maar daaronder schuilt een ijskoude wreedheid, welke zelfs Baldon doet rillen. Deze man staat voor niets als het er op aankomt zijn plannen door te zetten. De commandant klapt driemaal in de handen. Allen zien het gordijn bewegen. Een dreigende glimlach plooit de lippen van de commandant . . . om dan plotseling te verstarren in een angstige grijns als de draperieën uit elkander schuiven. Want in plaats van de geselbeul staat in de deuropening, als een dreigende Nemesis . . . Eric de Noorman!

Op Baldons gelaat tekent zich angst af, de trekken van de vrouw verraden een mengeling van wilde haat en ontsteltenis. De Japanse commandant heeft zijn onaandoenlijkheid verloren en gelijkt nu meer zichzelf dan ooit tevoren: een in het nauw gebrachte rat, buiten zichzelf gebracht door dit vertoon van dapperheid. Alleen de keizer kan een zachte kreet van vreugde niet onderdrukken. „Gegroet, heer Baldon," mompelt Eric met een zachte, slepende stem, terwijl zijn blik zijn oude vazal geen ogenblik loslaat, „zo zien we elkander dan eindelijk weer. Zoals gewoonlijk terwijl ge op het punt staat een laagheid te bedrijven!" Hij staat tegen de deurpost geleund, alleen. Slechts de verontwaardiging, welke in zijn staalblauwe ogen gloeit, verraadt hoezeer hij zich beheersen moet. „E-Eric!!!" stamelt Baldon ontzet een pas terug doend. Dan draait hij zich met een ruk om. „De wacht!" grauwt hij tegen de Japanse commandant. „Snel! Hij moet onschadelijk gemaakt worden!" Met een flitsende beweging schiet het glinsterende zwaard van de Noorman uit de schede. „Ik ben bang dat je een teleurstelling te wachten staat," zegt hij sarcastisch. „Maar als je er op staat, wil ik de wacht wel even voor je roepen. Kijk!" Met een snelle beweging schuift hij het gordijn terzijde, dat de ingang afsluit. Baldon slaakt een schelle uitroep. Voor de deuropening staan, onwrikbaar als een muur . . . Ming en diens mannen.

In een oogwenk zijn Baldon, de keizerin en de Japanse commandant omringd door de haveloos geklede aanhangers van de mandarijn. De Noorman en Ming lopen op de keizer toe. „Wij zijn er trots op uwe hoge majesteit uit deze onwaardige gevangenschap te mogen verlossen," spreekt de mandarijn. Als de keizer hem wil danken, maakt hij een afwerend gebaar. „Niet mij, doch de Noorman komt de eer toe. Zonder hem zouden wij er nimmer in geslaagd zijn uw verblijfplaats onopgemerkt te naderen." Hij wil zich tot Eric wenden, doch deze is reeds weer op de gevangenen toegetreden. Het is Erics plan hen als gijzelaars mee te voeren. Op die manier hoopt hij ongehinderd het kamp te kunnen verlaten. Niemand zal hen durven tegenhouden wanneer zij de aanvoerder onder het bereik van hun zwaarden hebben. Eric beseft hoe gevaarlijk de situatie is. Maar zakelijk geeft hij zijn bevelen. „Ha, uitbeeldsels van laagheid!" briest Tai triomfantelijk. „Zo komt uw sluwheid tot een einde. Niemand vermag te strijden tegen een dapperheid zo groot als de mijne . . . eh . . . de onze! Sidder! Later zullen dichters liederen zingen over de Grote Tai en diens allesversplinterende knots, die een keizer wist te bevrijden. Loop door afgietsels van lafheid, of ik zal . . ." Hij krijgt geen gelegenheid om zijn zin af te maken. Een vuist rukt hem ruw zijn wapen uit de hand. Dit is de gelegenheid waarop Baldon vanaf het begin geloerd heeft. Met een wanhopige beweging wendt hij zich om en zo snel is zijn uitzwaai, dat de knots Eric treft eer hij terug kan springen. Zonder een kreet stort de Noorman achterover . . .

Als zij de Noorman zien vallen, aarzelen Mings mannen een ogenblik. Met een forse zwaai slaat de Japanner een krijger neer en ontrukt hem zijn wapen. Baldon laat de knots suizend om zich heen zwaaien. Scherpe kreten klinken op en algemene verwarring golft door het vertrek. Tevergeefs dringt Ming naar voren en schreeuwt bijtend zijn bevelen. Als Eric weer bijkomt, is de toestand reeds reddeloos. Hij kan onmogelijk langer dan enkele minuten op de grond gelegen hebben, maar moeizaam overeind komend, ziet hij hoe de drie gevangenen zich hebben bevrijd en luid schreeuwend op de wachten toerennen, die nu, gealarmeerd door het rumoer in het blokhuis, argwanend naderen. Wankelend kruipt Eric naar buiten. Zijn hoofd is loodzwaar, maar met inspanning van al zijn krachten, staat hij op en tast naar zijn zwaard. „Er achteraan, mannen!" schreeuwt hij. „Zij mogen de palissaden niet verlaten!" Maar zijn bevel komt te laat. Wel dringen de mannen op naar de ingang, maar de vluchtende gestalten zijn hun ver vooruit, en als zij de palissaden bereiken stormt hen reeds een dichte drom zwaarbewapende Japanners tegemoet. Opgewonden duwt Eric de kleine filosoof terug: „Laat de valdeur neer en waarschuw de anderen. Wij moeten de palissaden verdedigen! Zolang mogelijk zullen wij proberen ze hier tegen te houden. Snel!" Indien de toestand niet zo wanhopig was geweest had de Noorman moeten lachen om de haast waarmee Tai zich van de opdringende lansen verwijdert. Het laatste dat hij hoort is het angstige geschreeuw, waarmee de kleine man de anderen beduidt hun plaatsen aan de palissaden in te nemen. „Vermoedelijk zal dit onze laatste strijd zijn, vriend Noorman," mompelt Ming. „De ratten hebben ons ingesloten . . ."

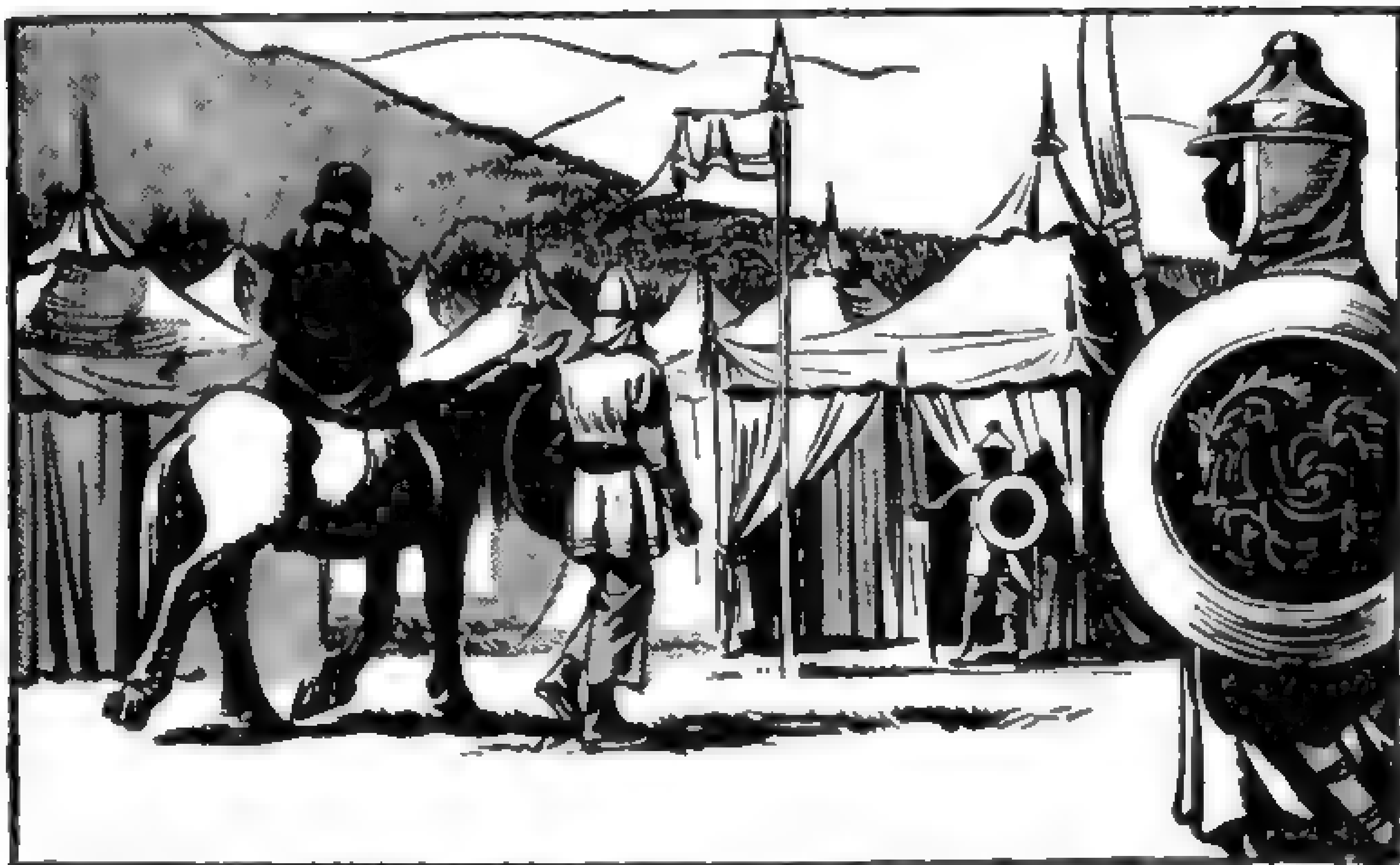

Dreunend sluit de valdeur de ingang in de palissaden af. Maar Eric weet te goed dat dit slechts een tijdelijke veiligheid betekent. Hoe kunnen zij ooit hopen dit sterke Japanse leger te weerstaan? Omringd door een strijdmacht die geen mededogen kent, is hun lot in feite al beslist. Toch komt het geen ogenblik in de Noorman op de strijd op te geven. De keizer heeft zijn veiligheid aan hem toevertrouwd; dat is hem voldoende. Van buiten klinkt een scherpe stem. Een reusachtige kring van krijgers heeft de kleine vesting omsloten. Vooraan staan Baldon en de Japanse commandant. „Luister, Noorse hond!" schreeuwt de Japanner schel. „Zie hier het meest gevreesde regiment van het Japanse leger . . . de glorierijke, onoverwinnelijke lansiers! Wij zouden jullie even gemakkelijk kunnen vertrappen als de os een nest mieren, maar in uiterste grootmoedigheid willen wij jullie een kans geven! Lever ons de keizer uit en jullie kunnen ongehinderd vertrekken." „Na jullie wapens te hebben ingeleverd!" voegt Baldon er haastig aan toe.

Eric maakt een geringschattend gebaar. „Zeker om in de pan te worden gehakt eer we honderd passen buiten de palissaden zijn. Ge wenst de keizer? Kom hem maar halen." Het duurt een ogenblik eer de Japanse commandant dit tartend antwoord verwerkt heeft. Dan zwaait hij woedend zijn wapen en leidt zijn mannen ten aanval. En terwijl hij de woeste stormloop der lansiers gadeslaat, beseft Eric dat slechts Lotus van Jade hen nog kan redden . . .

Bijna op hetzelfde moment dat de Japanners de aanval op het blokhuis inzetten, bereikt Lotus van Jade het Chinese ruiterkamp. Alleen hier is redding te vinden voor het handjevol mannen, dat op zich genomen heeft de keizer te redden. Alleen hier zijn de krijgers te vinden, die een tegenaanval op de Japanners kunnen ondernemen. Zij is dodelijk vermoeid, maar toch laat zij zich onmiddellijk bij de commandant van het kamp aandienen. In de grote, schemerige tent staat zij eindelijk tegenover de man, in wiens macht het ligt zowel Eric als het gehele Chinese rijk van de ondergang te redden – mits hij snel ingrijpt. „Het is een vreemde geschiedenis," zegt de aanvoerder nadenkend, nadat zij hem Erics verzoek om hulp heeft overgebracht. „Ge noemt uzelf een dochter des keizers. Hm . . . Begrijp mij wel, ik wil dit niet in twijfel trekken. Doch nimmer tevoren hoorde ik dat de dochter van de Grote Draak zo onaanzienlijk reist. Ge vraagt mij met mijn regimenten naar de Gele Rivier op te trekken. . . . Ik zeg niet dat ge onwaarheid spreekt, maar het kan een poging zijn om ons hier vandaan te lokken." „Maar de keizer, uw heerser is in doodsgevaar!" roept het meisje uit. „Gelooft ge mij soms niet?" „Ik zeg niet dat ik uw woorden in twijfel trek," antwoordt de commandant voorzichtig, „doch groot is de last der verantwoordelijkheid op mijn onwaardige schouders. Goed, ik wil optrekken naar de Gele Rivier . . ." „Werkelijk!" roept Lotus stralend uit. „. . . Zodra ge mij een geschreven bevel kunt overleggen waarin de keizer mij zulks gebiedt."

Terwijl Lotus van Jade vruchteloos bij de commandant van het Chinese ruiterkamp hulp zoekt, verdedigen Eric en zijn mannen met de moed der wanhoop de palissaden van het blokhuis. Zoals een vloedgolf breekt op de klippen, zo breekt stormloop na stormloop van de Japanse lansiers stuk op de kleine vesting. Maar tijdens de aanvallen dringt vanaf de zuidzijde der palissaden een monotoon, bonkend geluid tot hen door. „Ming! Ze rammen de borstwering!" Zijn waarschuwing komt te laat. Op dat moment worden de palissaden splinterend uit elkaar geslagen en door de bres golft een dichte drom Japanse lansiers naar binnen. Enkele mannen worden meedogenloos neergeslagen, de anderen achteruit gedrongen. „Breng de keizer in de hut," beveelt Eric enkele mannen. „Zorg dat hij buiten het krijgsgewoel blijft!"

Dan heeft hij geen gelegenheid meer om iets te zeggen, want een dozijn zwaarden wordt rondom hem opgeheven. Stap voor stap wordt hij achteruit gedreven. Het is een moorddadig gevecht en maar weinig mannen bereiken de hut. Als de deuropening eindelijk bereikt is, wordt hij nog slechts door een stuk of twintig van Mings oude aanhangers vergezeld. „Naar binnen!" beveelt Eric. Alleen de beschutting van de hut biedt nog gelegenheid de strijd een tijd voort te zetten. Hij is de laatste die naar binnen glipt. „Barricadeer de deur!" zegt hij hees. „En stevig! Alleen daarvan zal het afhangen hoelang we het nog vol kunnen houden."

In de hut kijkt Eric om zich heen. Misschien is alles verloren. Misschien zullen de Japanners hen vernietigen. Maar zij zullen de strijd voortzetten tot het uiterste. Onophoudelijk klinkt tegen de deur het monotone gedreun van een ram . . . „Ze . . . ze breken de deur o-open . . ." hijgt Tai ontzet. „O dappere vriend, wij zijn verloren . . ." Doch hij praat tegen lucht, want reeds haast de Noorman zich naar het smalle raam. „Ming, m'n boog . . ." Haastig neemt hij het wapen van de mandarijn over en spant de pees. Nauwelijks heeft Erics eerste pijl de trillende pees verlaten of een hoge schreeuw rijst op aan de andere zijde. In razend snelle opeenvolging schiet hij pijl na pijl door het raam. Als hij zich eindelijk omkeert, is het stil geworden aan de buitenzijde van de deur. „Ik geloof niet dat ze het weer zullen proberen, Ming. Van hieruit kan ik ze wel bij de deur weg houden." „Zij zullen van een andere zijde aanvallen," mompelt de mandarijn. „Hoeveel kans denk je dat wij hebben dit avontuur te overleven, vriend Noorman?" „Een kans hebben we zeker," antwoordt hij. „Lotus van Jade moet nu de regimenten bereikt hebben. Als we het maar lang genoeg kunnen volhouden ontspringen we de dans nog wel!" Doch het valt te betwijfelen of hij even zeker had gesproken wanneer hij op dat moment had kunnen weten op welk verzet Lotus stuit bij de commandant van het Chinese ruiterkamp. „Helaas," zegt deze. „Ge heb geen getekend bevel bij u? Dan vrees ik dat ik u mijn mannen niet mee kan geven!"

„Maar begrijpt ge dan niet dat de keizer in doodsgevaar verkeert!" roept het meisje. „Hoe vaak moet ik u nog vertellen dat dit een noodtoestand betreft. Daarginds, bij de Gele Rivier, is een kleine groep mannen bezig zich voor de keizer dood te vechten en gij spreekt over reglementen!" Ze staat hoog opgericht voor hem en haar ogen schitteren van drift. De lange tocht heeft haar uitgeput en dit eindeloze, nutteloze gesprek, dat nu reeds uren duurt, maakt dat zij op het punt staat haar zelfbeheersing te verliezen. „Begrijp dan toch wat er op het spel staat, man!" snauwt ze. „Wanneer ge nog langer aarzelt is alles verloren!" „Ik zal er over nadenken," zegt de commandant onzeker. Hij is een dapper krijgsman die nog nimmer een gevecht ontweken heeft, maar in dit soort verwarrende ontwikkelingen voelt hij zich niet thuis. De tranen springen het meisje in de ogen. De spanning doet haar invloed gelden. Lotus van Jade was het liefst huilend neergevallen. „Luister," zegt ze tegen de commandant. „Ik zal het u nog éénmaal helemaal uitleggen. Maar handel dan ook. In hemelsnaam, *handel*!" En terwijl zij een nieuwe poging onderneemt om de commandant te overtuigen, zwoegt een dodelijk vermoeid paard over de heuvels. Het dier is met schuim bedekt, en de ruiter, z'n ene hand tegen een diepe wond in z'n zijde gedrukt, wankelt kreunend in het zadel . . .

Een der soldaten die voor het Chinese cavaleriekamp op post staat, hoort het geluid der paardehoeven het eerst. Even daarna ziet hij een ruiter opduiken uit de ijle nevels. Hij ligt half over de nek van zijn uitgeput rijdier en schokt bij iedere tred heen en weer. IJlings schiet de wacht op hem toe, juist op tijd om de ruiter voor een val te behoeden. Voorzichtig ondersteunt hij de gewonde en wil hem op de grond neervlijen. Maar met een koortsachtig gebaar weerhoudt de ander hem. „De . . . com . . . man . . . dant . . ." hijgt hij moeilijk. „Breng . . . mij . . . bij . . . h-hem . . . !" Haastig, de halfbewusteloze boodschapper meer dragend dan ondersteunend, leidt hij hem naar het kamp, onderwijl de andere soldaten aanroepend de commandant te waarschuwen. Als de aanvoerder zijn tent uittreedt, gevolgd door Lotus van Jade, kijkt hij vol verwondering naar de uitgeputte man, die voor hem wordt gevoerd. Wat beduidt dit? „Het is een van Erics mannen!" mompelt het meisje. Haar blik valt op de wond, waartegen de man nog steeds z'n hand gedrukt houdt en haar ogen verwijden zich van afgrijzen. „Er is iets gebeurd! Iets vreselijks! Ik voel het! O, waarom hebt ge ook zolang getalmd!" „Belangrijke mededeling . . ." stoot de boodschapper hees uit. „Verzoek om hulp . . ." Hij zakt ineen. Lotus van Jade buigt zich voorover en vangt zijn laatste fluisterende woorden op. „Het is, zoals ik u aldoor trachtte duidelijk te maken!" zegt ze bitter tegen de commandant. „Eric en zijn mannen zijn ingesloten bij hun poging de keizer te bevrijden. Nu is alles verloren!"

De ogen van het meisje vullen zich met tranen. Te laat, hamert het door haar hoofd, te laat! Dan hoort zij de stem van de commandant. Li Tjai Fu mag een onzeker man zijn zolang het er op aankomt moeizame en intrigerende problemen te ontrafelen, als legeraanvoerder is hij zijn gewicht in goud waard. „Te wapen!" dondert hij. „Laat het kamp voor wat het is . . . Opzadelen! Ik geef een kwartier om op te zitten. Wij trekken in ijltempo naar de Gele Rivier!" Als Lotus van Jade minder door haar onrust gekweld was geweest, zou zij nu de perfecte organisatie van het Chinese leger hebben kunnen bewonderen. Hinnikend draven troepen paarden naar voren, om ogenblikkelijk gezadeld te worden. Officieren schreeuwen bevelen. De tijd die de commandant genoemd heeft, is nog niet eens verstreken als regiment na regiment zich in beweging zet. Het is de commandant zelf, die met een los paard aan de teugel de plaats nadert waar het meisje staat. „Ik zal het uiterste doen om mijn fout goed te maken," zegt hij ernstig. „Wenst de dochter van de Draak ons te vergezellen?" Zij knikt. Maar terwijl zij haar paard bestijgt en de commandant volgt, wordt haar onrust niet geringer. Zeker, hier is een troepenmacht die de Japanners met succes kan aanvallen. Doch zullen zij nog op tijd komen?

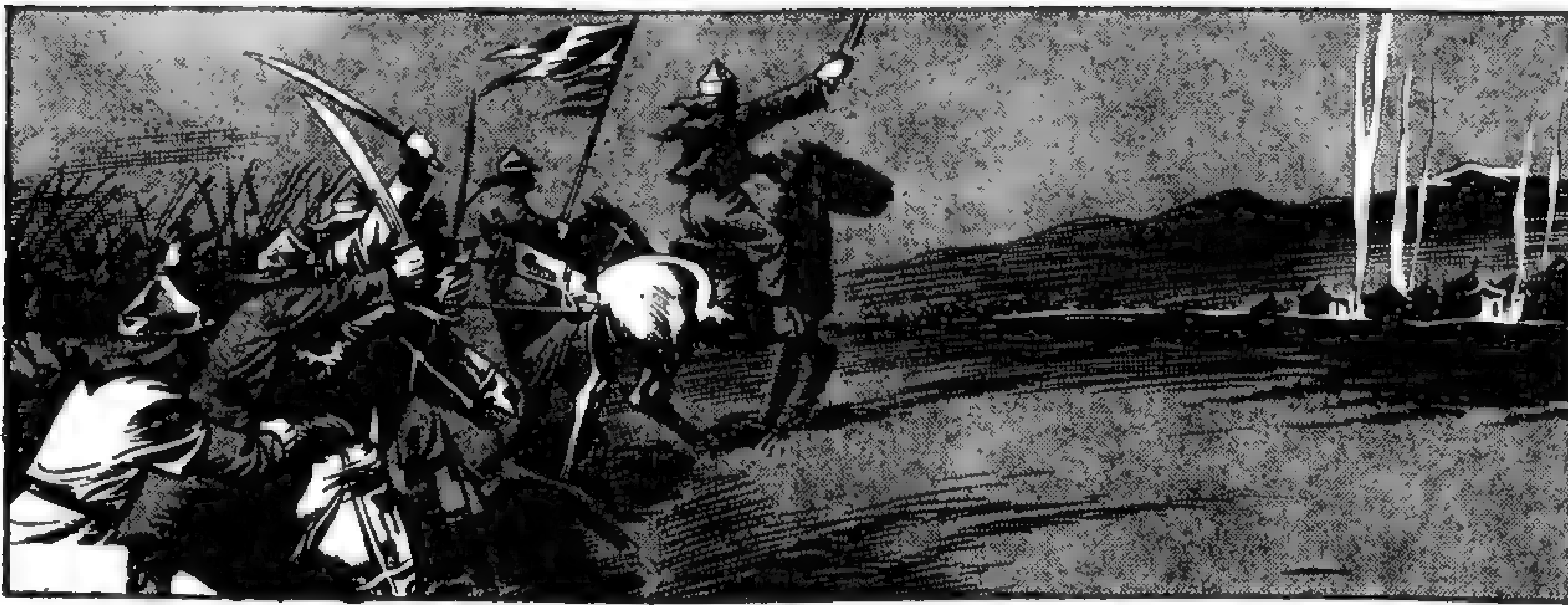

Aan de Gele Rivier is de kleine blokhut bezweken. Overal om Eric heen glinsteren de opgeheven wapens der Japanse lansiers. Mings mannen hebben de keizer in hun midden genomen en vormen een levende muur om hem heen. En in hen gloeit de zekerheid dat deze muur niet eerder zal bezwijken, dan vóór de laatste man zijn wapen uit de machteloos geworden vuist heeft laten vallen. Eric en Ming staan iets verder naar voren. Elkander in de rug dekkend, maaien hun zwaarden een dodelijke cirkel. Tot Ming plotseling de Noorman aanstoot. „Zij trekken zich terug, vriend." Het gezicht van de cynische mandarijn is bezweet en overdekt met stof, maar zijn stem vertoont geen enkele trilling van angst voor de laatste aanval. „Tsa, ik had mij een andere dood voorgesteld. En jij?" „Wij *zijn* nog niet dood," zegt de Noorman grimmig, „en Lotus van Jade moet onderweg zijn met de hulptroepen." „Zij kan zich de moeite besparen," meesmuilt Ming. „Dit is de laatste aanval, dan is het uit . . ."

Op enige mijlen afstand davert de grond onder het dreunende geweld van ontelbare paardehoeven. Eindelijk zien zij heel in de verte het reusachtige legerkamp der Japanners voor zich liggen. Hoog richt de commandant zich op in het zadel. „Valt aan, mannen! Ginds is uw keizer . . ." De razende stormloop op het vijandelijke kamp begint . . .

„Val aan!!!" Duizenden kelen nemen deze kreet over. Als een donderende lawine golft de Chinese ruiterij op de Japanse legerplaats toe. Vóór allen uit rijdt de commandant. Vanuit het dichte gewoel der mannen slaat het meisje hem met voldoening gade. Hier gelijkt hij in niets meer op de voorzichtige, onzekere figuur die zolang aarzelde toen zij bij hem kwam . . . Op zijn verzoek is zij enigszins achtergebleven; hij wil een vrouw niet blootstellen aan de risico's van de aanval.
Vanuit de verte gezien ligt er een loden rust over het kamp der Japanners. Geen enkel teken van strijd of onrust vertoont zich. Zullen zij te laat komen? Zal de Noorman met zijn kleine troep reeds door de overmachtige vijand in de pan zijn gehakt? Het meisje had de regimenten wel vooruit willen vliegen om zekerheid te verkrijgen. „Eric! Eric!" hamert het in haar hoofd, en ondanks de waarschuwing van de commandant drukt zij de sporen diep in de flanken van haar paard. Inmiddels is de rust in het kamp verstoord door het geroep der schildwachten, die de aanstormende paarden in een brede golf op zich toe zien komen. Dit is een volkomen onverwachte aanval. Haastig schreeuwend verzamelen officieren hun mannen om zich heen. Lopers rennen opgewonden heen om versterking te halen. In ijltempo stellen Japanse lansiers zich op. „Val aan!!!" Stampend donderen de ruiters nader. Nog slechts enkele tientallen meters scheiden hen van de inderhaast opgestelde verdedigingslinie. Daar klinkt een bevel. De Japanse lansiers laten hun lansen zakken en een muur van messcherpe punten richt zich op de borsten der aanstormende paarden . . .

De aanval van de Chlnese ruiterij is van ongekende hevigheid. Eén ogenblik schijnt het dat de Japanse lansiers stand zullen houden. Meedogenloos steken hun brede lansen naar voren. Doch met een schelle kreet laat de commandant zijn paard steigeren en dringt naar voren. De rij der lansdragers wankelt onder 't geweld der roekeloze charge; dan scheurt zij en valt uiteen. Voetknechten keren zich in paniek om en vluchten, anderen trachten tevergeefs dekking te zoeken achter hun schilden. De stormloop der Chinezen versplintert de laatste resten van de eerste verdedigingslinie. Slechts één idee bezielt deze mannen; slechts één gedachte doet hen iedere weerstand breken: hun keizer is in gevaar en ergens in dit reusachtige kamp vecht een kleine groep wanhopige mannen voor zijn en hun lijfsbehoud. Dit is de onbeschrijflijke spanning waarin de commandant en het meisje verkeren. En hoe verder zij in de legerplaats opdringen, hoe ondraaglijker die spanning wordt. Nergens iets dat op aanwezigheid van Eric kan duiden . . . Geen macht ter wereld kan thans de Chinese ruiterij meer weerhouden. In razende vaart naderen zij het centrum van het kamp. Dan heft de commandant plotseling zijn zwaard. „Daar zijn ze!" schreeuwt hij. „Zij staan op het punt te bezwijken! Veeg de ruimte schoon!!"

Eric ziet een trek van onheilige vreugde op het gelaat van de Japanse aanvoerder als deze op hem toedringt en zijn wapen opheft. „Je spel is uit, barbaarse hond!" sist hij vergenoegd. Een wild gehuil van schrik overstemt zijn woorden. De hen omringende lansiers wijken plotseling uiteen voor de aanstormende paarden. Doodsbleek wendt de Japanse Samurai zich om en tracht tussen de vluchtende krijgers te verdwijnen. Doch met een sprong is de Noorman voor hem en stoot hem het zwaard tot het heft in de borst . . . Een kwartier later is de strijd beslist. Felle vlammen laaien overal op en de Chinese ruiters zetten de laatste vluchtelingen achterna. Dodelijk vermoeid kijken Eric en Ming toe hoe Lotus van Jade op de keizer toeholt. Als vader en dochter elkaar sprakeloos van vreugde omklemd houden, beseffen zij eens te meer hoe rechtvaardig hun wanhopige worsteling is geweest. „Wij zijn nog niet klaar," zegt Eric grimmig. „Wij hebben nog een oude rekening te vereffenen met Baldon en de keizerin." Hij wendt zich tot het meisje, dat nu, samen met de keizer, dankbaar op hem toekomt en snijdt met een resoluut handgebaar haar woorden af. „Hebt ge op uw tocht door het kamp ook iets van hen bemerkt?" Ze schudt het hoofd. „Neen. Waarschijnlijk zijn ze gevlucht. Maar waarheen weet niemand . . . Eric! Je bent gewond . . .! Laat me je verbinden . . ." „Later," antwoordt de Noorman. „Voor het ogenblik zijn er belangrijker dingen." En haastig verdwijnt hij tussen de hen omringende soldaten . . .

Langs de oever van de Gele Rivier rennen op dat ogenblik twee opgejaagde gestalten. De branden in het kamp zijn overgeslagen op de Japanse vloot en in het donkere water weerspiegelt het helse schijnsel van de hoog oplaaiende vlammen. De hitte snijdt hen in 't gezicht, maar Baldon en de keizerin slaan er geen acht op. Hun hoop is gevestigd op het kleine schip, dat ietwat van de vloot afzijdig ligt. „Daar ligt onze laatste kans om weg te komen," hijgt Baldon. „Weet je zeker dat mijn goud daar aan boord is?" Haastig maakt hij een kleine boot los en roeit zo snel hij kan in de richting van het donkere vaartuig. „Ik ben nog niet verslagen," hoort Baldon de keizerin mompelen. „Ginds ligt een schip vol goud. En goud is macht."

Zij klimt snel tegen de touwladder op die van het schip afhangt. „Met dit goud zullen wij ons wreken. Met dit goud, Li Po, kunnen wij opnieuw onze kans wagen." „Ge vergist u," zegt Baldon nors. „Dit is *mijn* goud en ik zet het niet meer op het spel. Ik verdwijn ermee . . ." Met een grauw keert de vrouw zich om. Wild waaien haar haren in de nachtwind en in haar ogen glimt een vreemde gloed – de gloed van de waanzin. „Het goud is voor mij!" hijgt ze. „Ik heb het nodig! Nodig om af te rekenen met die vervloekte Noorman!" Een ogenblik aarzelt Baldon. Dan springt hij driftig op haar toe en duwt haar in de richting van de verschansing . . . Vanaf het donkere schip klinkt één enkele, snerpende gil. Een zwarte schim schiet omlaag langs de achtergrond van rook en vuur. Hoog spat het zwarte water op . . .

Een ogenblik staat Baldon aan de railing. De nederlaag van het Japanse leger, de vlucht door het brandende kamp, de afgrijselijke dood van de keizerin, dat alles te zamen is méér dan zijn zelfbeheersing kan verdragen. Angst welt in hem op. Weg! Zo snel mogelijk hier weg! Indien hij het goudschip zeilklaar kan krijgen eer de vlammen of de Chinese soldaten het bereiken, heeft hij een kans om te verdwijnen. Met een scheepslading goud is ieder land, iedere streek een uitstekende woonplaats. Met schorre stem begint hij bevelen te schreeuwen tot de schaarse bemanning van het schip. „Goeden avond heer Baldon!" Baldons gezicht vertrekt zich in een uitdrukking van wel haast bijgelovige angst. De gil van schrik besterft op zijn droog geworden lippen. Daar, hoog opgericht tegen de spookachtige achtergrond der lekkende vlammen, staat Eric de Noorman . . . „Ik wist dat ik je hier zoeken moest. Ik heb dat gesprek tussen jou en de keizerin afgeluisterd. Welaan Baldon, hier dan eindelijk onze afrekening! Trek je zwaard!"

Met wijdopengesperde ogen ziet Baldon de Noorman een afhangend touw grijpen en zich op hem toeslingeren. Een kreet ontsnapt hem: „Nee, nee . . ." jammert hij. „Vergeving, heer Eric . . . Spaar mij . . . al is het slechts om de herinnering aan ons beider vaderland . . . Neem het goud . . . neem alles . . . Maar laat mij gaan . . ." Onstuitbaar zwaait de Noorman op hem toe . . .

„Vecht, verrader!" bijt Eric Baldon toe. „Toon dat er althans nog een klein beetje eergevoel in je is overgebleven! Maar neen, het zwaard van een man past niet in je hand. Zelfs van een vrouw ontdoe je je op slinkse wijze." Met een plotseling, impulsief gebaar werpt hij zijn wapen neer en springt ongewapend op zijn tegenstander toe. „Ik zou je kunnen doden als een rat, maar dat zou te gemakkelijk voor je zijn. Neen, Baldon, ik wil je levend hebben. *Levend* zul je mij vergezellen op mijn terugreis naar Noorwegen. En daar zul je berecht worden . . ." Tai, Ming en Lotus van Jade bereiken het schip nauwelijks vijf minuten na de Noorman. De kleine filosoof is de eerste, die het dek betreedt en, hevig met zijn knots zwaaiend, gilt hij: „Zie toe! Onze dappere vriend is bezig zich van een giftige slang te ontdoen!" Over het door de vlammen grillig verlichte dek worstelen de beide figuren. Wanhopig klauwend tracht Baldon zich vrij te maken, maar de stalen vuisten van de Noorman omsluiten hem. Tai danst opgewonden op en neer. „Te hulp! Te hulp! Waar dapperheid strijdt mag wijsheid niet achterblijven!" schreeuwt hij schril. Maar Eric heeft geen hulp nodig. Juist op dat ogenblik zwaait zijn vuist opwaarts en raakt Baldon feilloos onder de kin. Dan richt hij zich hijgend op en kijkt neer op zijn oude vijand, aan zijn voeten. „Ik . . . geef . . . me . . . over . . " mompelt Baldon moeilijk. Tai, die deze woorden opvangt maakt een zelfverzekerd gebaar voor Ming. „Ziehier," zegt hij voldaan. „Waar Tai nadert met zijn verschrikkelijke knots, haasten de onwaardigen zich om zich over te geven. Ah, groot is de macht van de wijsheid . . ."

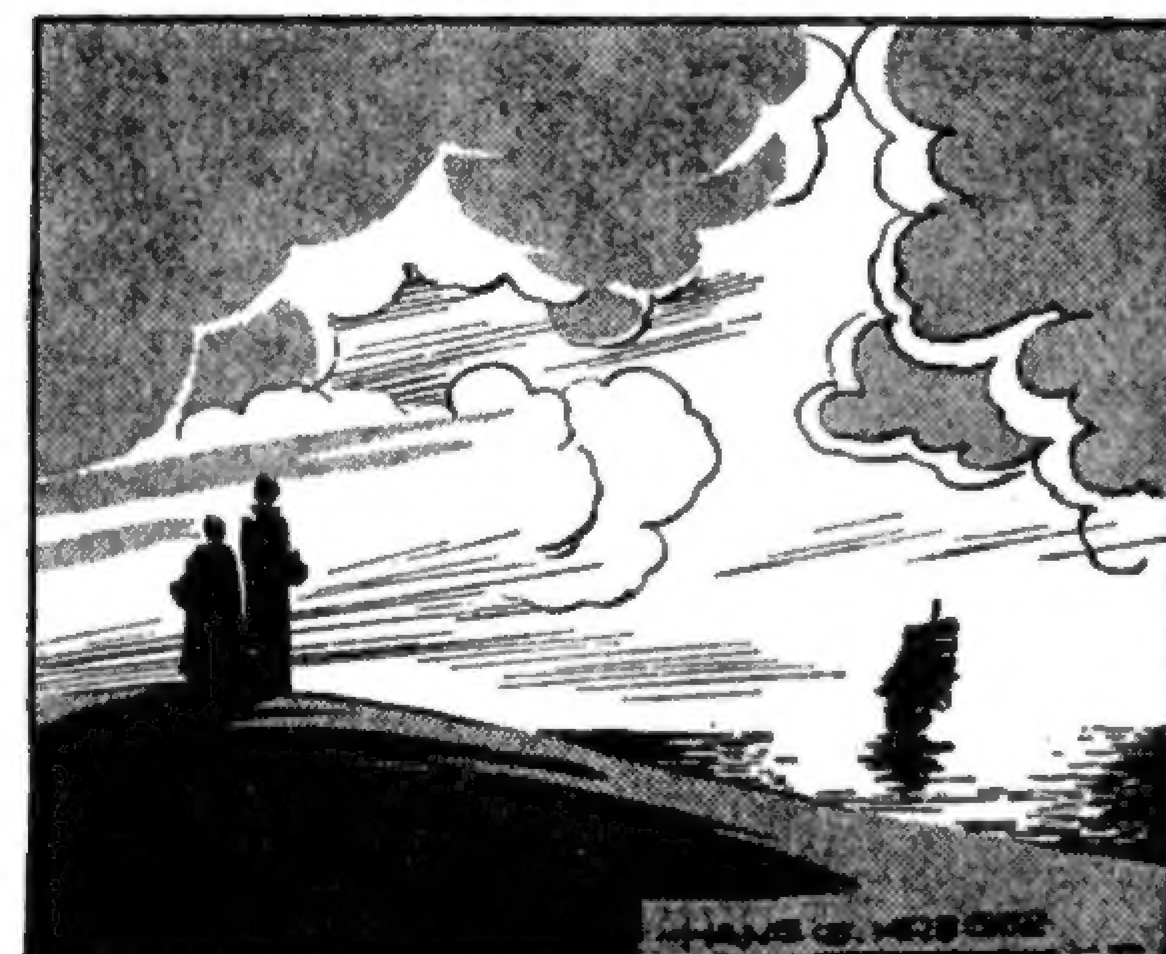

De strijd aan de rivier is ten einde. De laatste Japanners hebben zich overgegeven en de vlammen doven. „Bij Tao, vriend Noorman," zegt Ming, Eric voldaan de hand drukkend, „het onmogelijke is waarheid geworden. De overwinning is ons." „Zonder u beiden, en in de eerste plaats zonder heer Eric, zou ik thans in rampspoed wandelen," zegt de keizer glimlachend. „O dappere Noorman; Ming heb ik in eer hersteld en mijn gunst zal hem steeds vergezellen. Onze wijsgerige vriend Tai heb ik benoemd als hoffilosoof. Doch zeg mij, hoe kan ik u genoeg danken? Wilt gij niet de hoogste post in mijn rijk aanvaarden? Helaas, ik heb geen zonen, doch een opvolger als gij zou dit gebrek volkomen teniet doen . . ." Eric maakt een verontschuldigend gebaar. „Ge weet dat mijn volk op mijn terugkeer wacht en dat mijn gemalin Winonah de enige reden van mijn groot ongeduld vormt. Laat mij gaan op dit schip met goud en geef mij de verrader Baldon als gevangene mee." „O, wijsheid," krijt Tai. „Zo verwerpt men het heerlijkste rijk ter aarde én de beste wijn. Helaas, mijn dappere vriend, ik kan uw keuze niet bewonderen." Doch de keizer knikt Eric ernstig toe. „Ik begrijp dit verzoek," zegt hij. „Het is zoals gij gezegd hebt. Dit schip zal voor u bemand worden en zeil dan uit waarheen ge wilt, heer Eric. En nu volg mij, gij allen. Ik wil u gaarne een feestmaal aanbieden." Zij volgen. Slechts Lotus van Jade blijft een ogenblik aarzelend tegenover Eric staan. Haar donkere ogen zijn vochtig. „Misschien moet ge naar uw rijk terugkeren," zegt ze zacht. „Maar als ik niet zoveel . . . van je . . . om je gaf . . ." Plotseling buigt ze zich naar hem toe en kust hem. Het volgende ogenblik heeft zij zich reeds opgewend en ijlt heen . . .

De toebereidselen voor Erics vertrek zijn in enkele dagen getroffen. Maar in die tijd vertoont Lotus van Jade zich niet meer. Zelfs als het uur van afscheid is aangebroken en het schip zich langzaam losmaakt van de kust, ziet de Noorman haar niet. Terwijl hij zijn laatste groet wuift naar Ming en de keizer, vraagt hij zich af, wat hiervan de reden kan zijn. Want zelfs een man als Eric kan zijn naïeve momenten hebben. Maar op een der heuvels van de kust staan twee kleine figuurtjes, die bedroefd het wegvarend vaartuig nastaren. De kleine filosoof Tai heeft kennelijk moeite om zich te beheersen. „Hier kan de wijsheid u niet volgen, mijn dappere vriend," fluistert hij. „Buiten de grenzen van het Chinese rijk vermag hij niet te aarden. Doch o, hoezeer is dit te betreuren. En hoevele bekers wijn zullen nodig zijn om dit verdriet te delgen." Hij wendt zich tot Lotus, wier ogen de kleine stip blijven volgen. „Wij beiden hebben deze Noorman zeer veel genegenheid toegedragen . . ." „Ik weet dat hij verder moet gaan," mompelt het meisje. „Zijn tocht is nog niet volbracht. Maar ik had een deel van mijn leven willen geven, indien hij hier gebleven was. Vaarwel Eric . . . Vaarwel . . ." „Hoe gelukkig de man, die zoveel vriendschap achter zich kan doen ontbloeien," mompelt Tai en zo zeilt Eric de Noorman huiswaarts . . .

LEES HET VOLGENDE NUMMER: DEEL 9 DE ZOON VAN ERIC DE NOORMAN

